

ЛОРИ МАКБЕЙН ДЯВОЛСКО ЖЕЛАНИЕ

Превод от английски: Надя Петрова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

В натежалото от облаци небе на късния следобед се стрелна весела чучулига. Сянката на разперените ѝ за полет криле се плъзна по пъстрия разкош на есента. Пронизителните ѝ призови отекнаха във все още гъстия листак на дърветата и заглъхнаха в грейналия килим от есенни листа, разстлан върху меката глинеста земя.

Гората ехтеше от чуруликането и безкрайните препирни на своите обитатели, заети усърдно да стягат зимнината си.

Един несвойствен звук сложи край на веселата глъчка. На поляната настана тишина. Сетне в далечината се разнесе тревожен лай на кучета и тропот на коне.

Цвъртящите птички литнаха, та се не видяха, пухкавите опашки на катеричките се стрелнаха към хралупите, когато иззад дърветата се появи хора. Изпукаха клони.

— Дръж, дръж, дръж! — Гръмък смях заглуши гласовете на ловците. — Дръж, дръж! Къде отиде рижата? По дяволите! Казах ти да не я изпускаш от очи!

Застиналата зад големия дънер фигура се прилепи още поплътно до дървото. Гласовете се чуваха все по-наблизо, прииждаха като страшна напаст.

Чуваше се дори пръхтенето на конете. Елизия усети едва ли не в тила си горещия им дъх. Тя запретна поли и се покатери като животинче по дънера. Поспря да си поеме дъх и да потърси опора сред клоните. Ясно чуваше всяка дума на мъжете, които претърсваха гъстака под нея. Цялата потрепери от острия лай на кучетата и видя приближаващите се ездачи. С всяка секунда се доближаваха все повече!

Тя стоеше неподвижна, изтръпнала от ужас. Очите ѝ се стрелкаха като на подплашено зверче, което търси спасение. Изведнъж мярна изкорубен дънер на паднало дърво, полускрито сред високата папрат. Тя бързо се спусна надолу и потърси защита в прохладния мрак на дънера. Събра отново гъстата папрат и бурените пред отвора

на хралупата. Притисна се към влажния мъх. Цялата изтръпна, като усети по кожата си дребните пълзящи обитатели на гнилото дърво. Замря така, без дъх. Земята под нея затрепери от тропота на копита. Идваха право към нея! Щяха да я стъпчат!

— Проклет идиот! Остави я да избяга! — Сърдитият глас прозвуча толкова наблизко, че Елизия затвори очи вцепенена.

— По дяволите! Ти ме спря! Нали все ти се привижда, ту тук, ту там! — оплака се другият.

— Първата сваятна фуста, която видях в тази проклета пустош, и какво направихме? — Гласът преливаше от самосъжаление. — Избяга ни, това стана! Видя ли й само косата? Истинска лисичка! Ох, и тия дълги крака! Кълна се, че няма да се оставя да ми измъкнат плячката под носа, след като й хванах следата.

Елизия чу как седлото изскърца под тежестта на мъжа и как гневно плесна с бича по облечената си в ръкавица ръка.

— Къде са тия проклети кучета? Щяхме да я хванем, ако я бяха подушили. Но мога да се закълна, че ми се мярна нещо насам.

— Май че онези оттатък откриха нещо — наостри слух другият, когато в далечината се разнесоха оживени възгласи и лай.

— По дяволите! Дано да е тази женска! Ще ги одера живи, ако са вдигнали само някой заек! Искам я тази нощ да ми топли леглото вместо грейка! Тук можеш да пукнеш от студ, ако спиш сам. — Той изпъшка театрално. — Трябва да я намерим! Аз вече капнах, не ми останаха сили да дишам, а камо ли да се разправам с момичето. По-добре беше да сме си в Лондон, там няма защо да търча да ги търся. Цял куп страхотни жени просто те молят да ги погледнеш!

— Ти нещо се поразмекна, драги! Удоволствието е в самото преследване. Давай да вървим, защото нощес ще си топлиш костите единствено с дъртата си икономка! — изкиска се приятелят му.

— Аз ще си се греея с рижата! Ти вземи икономката или някоя от кухнята, това повече подхожда на навиците ти! — отвърна първият през смях.

— Чакай, чакай! Още не си я хванал. Откъде знаеш, може да предпочете мен, ако е успяла да види какво представляваш!

— Върви по дяволите! — кипна другарят му. — Залагам черния си впряг, ако още преди съмване не ме моли да я взема в Лондон.

Елизия чу гръмкия им смях. Крехките стени на съмнителното ѝ убежище се разтресоха под конете, които прескочиха гниещия ствол и се отправиха през гората към възбуденото джафкане на ловните кучета.

Тя остана вслушана в отдалечаващия се тропот. Надзърна уплашено между папратите — поляната беше празна. Най-последно бяха изчезнали.

Бавно, като преследвано животно, тя изпълзя от дупката си, сякаш душейки за миризмата на неприятеля, готова да побегне при първия сигнал за опасност. Докато си проправяше път през гъстака, усети как по страните ѝ се стичат сълзи на гняв и страх. Устните ѝ трепереха от обида. „Като животно, което преследват за забавление!“ — помисли горчиво тя. Не бе чудно, че хората от селото не пускаха дъщерите си да си покажат носа навън, когато разпасаните благородници, фините лондонски джентълмени, идваха да наобиколят именията си от дъжд на вятър. Със своите елегантни дрехи, с дантелените яки, с изящните си, обсипани с пръстени бели ръце те очакваха — и изискваха! — да получат всичко, което им се прииска. Само за няколко дни, които прекарваха в именията си, те успяваха да извършат сума пакости. Злоупотребяваха с ленните си права, сплашваха до смърт арендаторите си, прелъстяваха щерките им. Никой не можеше да се отърве от тяхната дива похот — от камериерката, до краварката, всички!

Ето сега и Елизия Димарайс, унижена дълбоко, трябваше да трепери за живота си. Да преживее срама да бъде преследвана от надменните лондонски господа, сами подгонени от своята разюзданост. Само да беше жив баща ѝ, никой не би дръзнал да се доближи до нея! Беше им равна по ранг и положение. Хубостта е истинско нещастие, щом нямаш семейство да те закриля!

Но много по-ужасно беше коварството на леля ѝ. Тя я изпрати тук, в северния край на имението, макар да знаеше, че младият лорд Танер се е развилнял с разпасаните си приятели. Като червей в гнила ябълка, в главата на леля ѝ се бе вмъкнала мисълта, че докато събира жълъди, Елизия може да попадне пред очите им...

Като че леля Агата със садистична наслада постоянно търсеше как да я натика все по-дълбоко в тинята. „Какво съм ѝ сторила?! С какво разгневих Бога, та да ми отреди такава съдба?“ — помисли отчаяно момичето.

С какви заклинания би могла да върне пак щастливите минали дни, безоблачното си детство?

Елизия позабави крачките си. Беше стигнала до поляна, на която пасяха овце, почувства се по-спокойна. Не обръщаше внимание на тръните и калта по полите си. Крачеше надолу по каменистата пътечка, без да вижда тъмните облаци, които се кълбяха на север, без да усеща ледения вятър, чиито повеи все по-напористо и все по-дръзко брулеха жълтите листа.

Вятърът диво развяваше косите около лицето ѝ, порозовяло от студа. Елизия се загърна по-плътно в шала си, леденият вятър проникваше през изтънялата ѝ вълнена рокля.

Лека като котка, тя мина по мокрите, плъзгави камъни в кипналият поток и се изкачи на отсрещния бряг. Голямата къща беше полускрита зад високите дъбове, но Елизия познаваше до болка мрачните ѝ очертания. Всеки грозен син камък в стените, всеки затворен прозорец, всяка залостена врата се бяха врязали болезнено в мозъка ѝ. Прииска ѝ се да продължи да върви, да отмине къщата и да не я погледне дори, но нямаше как. След смъртта на родителите си тя живееше в Грейстоун, къщата на леля си.

Колко различен беше животът ѝ преди онзи съдбовен ден! Никога нямаше да забрави страшната гледка: как елегантната нова карета на баща ѝ се наклони опасно на завоя, почти пред къщата им, как подплашените коне препуснаха бясно надолу по пътя, повлекли преобърнатата кола, в която бяха нейните родители.

След тяхната гибел, Елизия остана сам-сама на света. Не можеше да става и дума да управлява сама имението. Налетя цяло ято юристи, търговци, подушили плячката като лешояди. Трябваше да ѝ се намери настойник.

Баща ѝ, Чарлз Димарайс, не беше мислил за смъртта и не бе оставил завещание. След неговата смърт всички доходи — дребни печалби, от които бяха живели ден за ден — пресъхнаха. Именно тези доходи, заедно с наследството от бабата на баща ѝ, им бяха позволявали да живеят прилично, макар и не разкошно. А сега Елизия откри, че от наследството не бе останало нищо, освен дългове.

Къщата с всичките мебели, та дори и конете трябваше да се продадат. Трудно ѝ беше да напусне Роуз Арбър, красивата къща, в

която се бе родила. А мисълта да се раздели с любимия си жребец Ариел беше просто непоносима.

Елизия и брат ѝ Йън се бяха научили от малки да се занимават с коне. Тя беше отлична ездачка, малцина мъже можеха да се мерят с нея. Бяха я обучили и баща ѝ, и Джентъл Джимс, конярят на имението. Джимс разбираше от коне както никой друг, нямаше по-умела ръка от неговата, когато трябваше да се обуздае кон. За Елизия язденето беше най-голямата радост. Тя се носеше като призрачно видение на своя грациозен жребец, целият снежнобял. Краката на Ариел сякаш не докосваха земята, когато препускаше в мъгливите утрини с крехката ездачка върху мощния си гръб.

Елизия знаеше, че със своите лудории дава повод на селяните да приказват, дочуваше какви ли не измислици, но приказките им не я засягаха. Забавляваше се да слуша какво разпространява усърдно за нея вдовицата Макферсън, самопровъзгласила се за главатар на селото.

„Не е чиста тази работа с жребца! Може да не ми вярвате, ама тя му говори като на човек и, кълна се в душата си, животното я разбира. Казвам ви! — кокореше се вдовицата. — Да знаете, че ще се случи нещо! Тя е вещица!“

Елизия само се смееше, когато ѝ разправяха за прокобите на вдовицата и за въодушевените ѝ слушатели. Но хората започнаха уплашено да вярват на пророчествата ѝ, когато братът на Елизия, офицер от британската флота, изчезна в морето само ден след трагичната смърт на родителите им. Селяните дебнеха зад залостените си врати да видят как, след като бе получила страшната вест, Елизия препускаше безумно из селото, развяла коси, като същинска светкавица в мрака.

През онази нощ Елизия яхна Ариел за последен път. Още следващата седмица в Роуз Арбър се появи някаква родственица, която Елизия никога не беше виждала, и обяви, че е заварена сестра на майка ѝ. Елизия смътно си спомняше, че майка ѝ бе споменала за своята полусестра, с която е живяла като дете. Но никога не пожела да сподели нещо повече. „По-добре е да забравим миналото“ — беше казала тъжно майка ѝ с насълзени очи, припомнила си минали огорчения. Това беше единственият случай, когато Елизия я бе видяла толкова нещастна.

Агата Пенуик, кльоцава жена към петдесетте, пое с желязна ръка управлението на Роуз Арбър и на всички финансови дела. Мършавото ѝ лице с дълъг остър нос, сякаш беше изсечено от камък, малките ѝ безцветни очи опипваха къщата пресметливо, отбелязвайки стойността на всеки предмет с точност до последния шилинг.

— Аз съм единствената жива роднина на майка ти, а и баща ти сигурно не е оставил никой, който да поеме отговорността за твоето възпитание — обяви тя студено, без капчица топлота или съчувствие в гласа си. — Всичко, което остане, след като платим дълговете, ще ми е нужно, за да ти осигуря подслон.

И така, Агата разпродаде по-голямата част от семейното имущество, за да удовлетвори кредиторите на Димарайс и разните адвокати. Всички останаха доволни, всички, с изключение на Елизия — всяко нейно загатнато желание биваше смятано за излишна сантименталност.

Момичето беше съкрушено, когато Агата безмилостно уволни всички прислужници на Димарайс. Някои от тях бяха работили при семейството повече от тридесет години.

— Да си търсят друго място! На мен не ми трябват, а освен това повечето от тях са вече стари, за какво са ми?! — отхвърли тя грубо молбите на Елизия да ги вземат в Грейстоун.

Елизия се опита да успокои прислужниците, обеща да им търси място, щом това бъде възможно. Но се съмняваше, че най-възрастните от тях биха отишли при нови господари. Повечето бяха останали при семейство Димарайс, само от привързаност и лоялност.

В нощта, преди да напуснат Роуз Арбър, Бриджит, старата ѝ бавачка, сама потънала в сълзи, напразно се опита да утеша Елизия. Тя дълго четка косите на момичето, както бе правила това в безкрайните вечери, от времето, когато Елизия бе още дете.

— Гледайте вие да се пазите, мис Елизия! Не си блъскайте главата да мислите за мене! Ако имате нужда, знаете къде да ме намерите. Може къщата на племенницата ми да не е голяма и да е затънтена чак някъде си в Уелс, но вие винаги ще бъдете добре дошла! Само потърпете! Може скоро отново да се съберем, момиченцето ми, както си бяхме преди. Може някой ден да уча вашите дечица да ходят, както съм учила вас и мастър Йън, светла му памет!

Елизия се беше опитала да се усмихне и да се съгласи с нея, макар да чувстваше, че вече нищо няма да бъде така, както е било.

И сега помислеше ли за Ариел, очите ѝ се пълнеха със сълзи. Леля ѝ изпрати жребеца да бъде продаден в Лондон, там щели да дадат по-добра цена, отколкото тук, на север. Елизия плака и моли да ѝ позволят да го задържи, но Агата се отнесе с презрение към молбите ѝ. „Там, където отиваш сега, няма да имаш много-много време за езда и игрички!“ — бе казала тя кисело.

Единствената утеха за Елизия беше, че и Джентъл Джимс бе тръгнал за Лондон да си търси нова работа и щеше да се грижи лично за Ариел, докато го продадат. Момичето знаеше, че той ще гледа добре коня, който и без това не допускаше до себе си никой, освен нея и Джимс. Това я безпокоеше най-много — жребецът не приемаше чужд човек, и затова никой нямаше да го търпи. Надяваше се само, че онзи, който купи Ариел, ще се отнесе с разбиране към него и ще му остави време да свикне с новия си господар. Но Елизия знаеше също така, че никога няма да престане да се тревожи за Ариел, нито пък някога ще го забрави.

Господарската къща на Грейстоун^[1] бе мрачна и сива. „Също като името си!“ — помисли си Елизия, докато изкачваше за първи път стъпалата към безличния каменен портал. Оттогава бяха минали цели две години. Ето сега стоеше и гледаше сивата сграда. Нищо не се беше променило! С дълбока въздишка Елизия се заизкачва нагоре по хълма, към дъбовете, които устояваха година след година на студове и ветрове, за да се раззеленят всяка пролет още по-силни и мощни. „Само да имах малко от тяхната издържливост!“ — помисли си Елизия, обхваната от униние.

Тя заобиколи къщата и се запъти към входа за прислугата. Предпазливо отвори тежката дървена врата, за да не я усетят. Изкачи тихичко стълбите към първия етаж, мина през вратичката към второ стълбище — голите, тесни стъпала водеха към стаите на прислугата. Там живееше тя — на най-горния етаж, точно срещу вратата за тавана. Имаше легло и един стар стол, тапициран с избелял разнищен плат, малка ракла и един стар килим. Толкова малко вещи! Оскъдните ѝ

дрехи висяха на една летва в ъгъла, укорявайки я сякаш постоянно за жалкия си вид.

Елизия погледна дрехите си с отвращение. Истински парцали! Кърпени на лактите, с разнищени подгъви и маншети, избелели и изтънели... Сърцето я болеше, като се сетеше за гардероба си в Роуз Арбър, препълнен с рокли от коприна и кадифе, с подходящи пантофки, които се подаваха дискретно изпод разкошните дипли...

Момичето пристъпи и тежките дървени обувки изтракаха по пода — нейните единствени обувки, толкова добри за прогизналите от дъждове ниви и разкаляните пътища. Те пазеха краката ѝ сухи, а пантофките от кожа или коприна с тъничките подметки никога не биха издържали в Грейстоун.

Елизия цяла трепереше в мократа рокля, залепнала по тялото ѝ. Точно започна да разкопчава корсажа си и на вратата се почука. Преди да се обади, видя как някой се опитва да завърти дръжката, но резето, което бе сложила, не позволи на неканения посетител да влезе. Почука се отново, още по-нетърпеливо.

— Обадете се, де! Зная, че сте вътре. Имам съобщение за вас от господарката...

Елизия отвори колебливо вратата, боеше се от разпавии с дебелия лакей, застанал пред нея безсрамно ухилен.

— Е, така вече е по-добре — каза той, като оглеждаше изпитателно порозовелите ѝ страни и разрошената коса.

— Какво имаш да ми съобщиш? — попита Елизия хладно.

— Нещо май не сте много любезна. А знаете, че мога да ви направя живота по-лек, стига да сте малко по-мила с мене... — Той протегна грубата си подпухнала ръка с изпочупени мръсни нокти, за да пипне едно от копчетата, които в бързината бе пропуснала да закопчае.

Тя го перна през пръстите и го изгледа сърдито:

— Не смей да ме докосваш!

Прислужникът само се засмя, но погледът му остана зловещо студен, като на змия, която следи жертвата си, готова да я нападне.

— Много сме изтънчени, няма що! Мислех си, че вече сте се поотучили, ама не! Прекалено изискана сте за такъв като мене! Ама ще видим, госпожичке! — Той ѝ се ухили в лицето. — Ще ви пипна аз, красавице! Можете да питате слугините, дали не са доволни как ги оправям! Ама наистина съм добър. — Той презрително почука с пръст

по резето. — И хич не си мислете, че това железце тук може да ме спре.

— Трябва да те нашибат с камшик! И ако продължаваш да се държиш безсрамно, аз ще направя...

— Какво ще направите? — изсъска той заплашително. — Ще изтичате при лелка? Ама, че смехория! Тогава, защо сте тук горе и работите повече и от най-последната краварка? Хич недейте ме плаши с господарката! — Той се изсмя победоносно, уверен, че Елизия не може нищо да възрази.

— Да, тя сигурно няма да се намеси — съгласи се момичето. — Но аз ще ти разбия черепа, само ако посмееш да ме пипнеш! — Очите ѝ се превърнаха в цепнатини, тя дори се поусмихна, когато продължи: — Аз съм отличен стрелец, винаги улучвам, когато се целя във влечуго като тебе!

И това не бяха празни заплахи. Под дюшека си Елизия държеше пистолета на баща си. Искаше да го запази за спомен, но винаги можеше да послужи и за друга цел.

Лакеят спря да се хили и погледна настръхналото момиче с променен поглед.

— И наистина ще го направите. То вие от голямото добрутро нямате мярка! И защо ще ме стреляте? Само щото малко се пошегувах... — Той отстъпи с хихикане, но погледът му си остана коварен, пресметлив.

— И така, какво иска леля ми? — попита Елизия малко по-уверено.

— Каза да слезете в салона — тросна се той и тръгна намусен надолу по дървените стъпала.

Елизия го последва, чудейки се какво ли ще иска пак леля ѝ — ще натяква, че подовете не са добре изтъркани или че прозорците са за миене... Или леглата не са проветрени? Все се намираше нещо, което Елизия да е забравила да свърши, но критичните очи на леля ѝ не пропускаха да забележат.

Момичето мина през хола — тук винаги бе мрачно, тъмната ламперия поглъщаше и малкото светлина, проникваща през двата високи тесни прозореца. Тя почука, влезе в салона и застана мълчаливо до вратата, изобразявайки уважение и послушание пред сковаващия поглед на леля си.

— Както виждам, пак си излизала... — Лелята изгледа Елизия с неодобрение. — Забрави за жълдите, нали? Помолих да ми донесеш малко жълди. Но ти винаги мислиш преди всичко за собствените си развлечения. Можеше да потърсиш по северните просеки! Ходи ли? — Безцветните очи на леля Агата проблеснаха, докато изчакваше отговора.

Елизия прехапа устни. Трябваше да положи усилия, за да потисне гнева и омразата, които се надигаха у нея срещу тази ужасна жена.

— Съжалявам, че забравих жълдите — промълви най-сетне. Знаеше какво очаква да чуе леля й, но нямаше да й каже нищичко, за да задоволи долното й любопитство.

— Забрави? Виж ти! По вида ти разбирам, че съвсем друго ти е било в главата! — просъска Агата, съзряла калта по полите на Елизия. — Мислиш си, че можеш да се мотаеш из къщата, размъкната като слугиня, която се е въргала цяла нощ из сеното! А може би госпожицата и да не е брала през цялото време цветенца — изсмя се Агата подигравателно, като хвърли многозначителен поглед към полските цветя, които се подаваха от джоба на престилката на Елизия. — Може някой и твоето цвете да е откъснал? Или някой ратай да те е мачкал под дърветата? — Сега вече Агата не скриваше грубостта си, очите й горяха от злоба.

Елизия цяла се сви от хапливите думи и сведе ниско глава. Беше търпяла унижения и оскърбления, бе измръзнала до мозъка на костите си и вече всичко й бе дошло до гуша до такава степен, че не знаеше, колко ли още ще може да изтърпи. Сега леля й я беше повикала само за да се увери, какво зло е могла да й причини, успяла ли е да я унижи.

— Чакай! Искам да говоря с тебе!

— Да, лельо Агата, но исках по-напред да се преоблека и да изпия чашка чай.

— По-късно! — прекъсна я Агата грубо. — Стой си с тия мокри парцали. Не си заслужила нищо по-добро, след като пет пари не даваш за моите желания!

„И като наказание за това, че се върнах неопетнена!“ — помисли си Елизия подигравателно, докато обхождаше с поглед неприветливия салон, сиво-зелените шарки по тапетите, масата и столовете, тапицирани с масленозелена коприна... И килимът беше в същите

отвратително кафеникавозелени тонове. Мраморните масички и строгите портрети на прадедите се отразяваха в огледалото със златна рамка над камината, в която гореше слаб огън. Все пак оттам лъхаше топлинка и Елизия механично се приближи към него.

— Седни там отсреща! — заповяда лелята и посочи един от дървените столове до прозореца.

Елизия приседна бавно, като се опита да се понамести малко по-удобно на твърдия стол. Цяла трепереше, студеният въздух, който проникваше през прозорците, я пронизваше до кости.

Леля Агата се настани удобно на раираните копринени възглавници на кушетката точно пред камината, поглъщайки жадно топлината на трепкащите пламъци. Елизия не бе видяла нито веднъж досега да стърчи и косъмче от стегнатия кок на тила ѝ. Както никога не бе видяла лицето ѝ да е весело или любезно. Винаги изглеждаше толкова мрачна!

През тези две години, Агата не ѝ бе казала и едничка мила дума — нито на нея, нито на някой друг. Но враждебността на лелята към Елизия бе по-отровна, отколкото към останалите. Не като племенница я беше взела в дома си, а като момиче за всичко, като безропотна слугиня, на която при това не се плаща нищо!

Елизия бе възпитавана като дама, беше раснала като галено дете на аристократи — заобиколена от грижи, от частни учители. Беше наистина тежък удар да изпадне в положението на слугиня, и то в къщата на собствената си леля. Не беше мързелива, винаги бе готова да помогне, а и беше силна, издръжлива, нещо необичайно за момичетата от такива семейства. Ако родителите ѝ бяха бедни, тя всеотдайно би им помагала във всичко, никога не би го почувствала като унижение или беда. Ала тук, в Грейстоун, Агата не можеше да я третира така! Собствената ѝ леля я бе превърнала в слугиня, по-долна и безправна от всяка друга. Беше я заточила в тази пустош, откъсната от всички и от всичко. Останалите прислужници много добре знаеха, че е от род и че е племенница на господарката, и не се сближаваха с нея, оставиха я на съдбата ѝ. Но знаеха също, че Агата няма да си мръдне и пръста, за да защити Елизия. Затова използваша да я товарят с работа за трима. Елизия нямаше нито миг свободно време за себе си. Непрекъснато я гонеха за нещо — да чисти къщата, да излъсква с пчелен восък старите дървени мебели, да търка подовете до блясък, да

кърпи белъото, да тупа дюшеците... Тя вършеше най-тежката работа, до пълно изнемощяване. Агата беше непрекъснато по петите ѝ, следеше я, даваше команди, без сама нищо да похване. Елизия си мислеше понякога, че на леля ѝ липсва само един камшик в ръката, за да я гони с наслада да работи по-бързо.

Спомни си с горчивина, колко се бе притеснявала от мисълта, че може да бъде в тежест на леля си. Сега вече знаеше колко смешни са били тези терзания. Леля ѝ водеше крайно скромно домакинство, не си позволяваше и най-малкото разточителство. Оскъдната храна, която Елизия изяждаше, се плащаше многократно с тежката работа, която тя вършеше из къщата. Нито представляваше тежест за домакинството, нито беше задължена с нещо на леля си. И всичко това ѝ се струваше точно сега, когато повече от всякога се нуждаеше от обич и разбиране! Едно самотно сираче, откъснато насила от всичко познато и любимо. Жадно за приятелска усмивка и някоя добра дума, намиращо утеха само в спомените. Тук отвсякъде я заобикаляха единствено ругатни и омраза.

Елизия постоянно усещаше върху себе си безцветните очи на леля си. Тези очи я дебнеха, предизвикваха я сякаш да пламне от гняв, та да извърши някаква необмислена постъпка, за която леля ѝ да може да я накаже. Елизия знаеше, че Агата търпеливо чака тя да рухне. Е, добре, щеше да почака! Можеше да победи леля си, макар и не като се опълчи открито с думи, а мълчаливо, с разума и със сърцето си. Все още имаше гордостта си, която я крепеше.

Чак в края на деня, когато нападките на лелята ставаха вече непоносими, а цялото ѝ тяло виеше от умора, Елизия се прибираше в таванската си стаичка — студена и гола, под самия покрив. Колко често бе стояла до прозорчето, вперила очи в далечния хоризонт, изпълнена с копнеж за неща, които никога нямаше да станат действителност, и със спомени за онези дни, в които не беше срещнала още нито жестокост и злоба, нито самота и болка.

Единствената ѝ утеха бяха сънищата. Обличаше тънката си нощна риза, вмъкваше се в ледените завивки и се унасяше, заслушана в трополенето на мишките.

Случваше се понякога да излиза. Агата я изпращаше да купи провизии от селото или от някой чифлик наоколо. В такива случаи Елизия внимаваше да не покаже възбудата и радостта си и се

преструваше, че това е само още едно омразно задължение. Ако Агата разбере колко се радва на тези излизания, сигурно щеше да ѝ забрани да пристъпи прага на къщата, толкова стръвно търсеше да я лиши от всяка радост.

Момичето се изплъзваше от потискащите стени на Грейстоун, спускаше се надолу между дърветата към бълбукащия поток с бистра и бърза вода. Лягаше на земята и дълго гледаше през клоните на дърветата небето, по което плуваха бели облаци. Но и през студените зимни дни тя също се радваше на тези глътки свобода, забравяше обстоятелствата, които я бяха оставили на благоволенieto на леля Агата, и си мислеше за любимите усмихнати лица на своите родители, превръщащи се все повече в неясни сенки.

Всеки път неволно сравняваше глухата и зловеща господарска къща в имението Грейстоун, с къщата на родителите си — по-малка, но пълна със смях, веселие и обич. Майка ѝ и баща ѝ бяха толкова сърдечни, толкова любещи! Чарлз Димарайс, висок и строен като двадесетгодишен младеж, със сребърни нишки в някога гарвановочерните си коси... Невероятно зелените му очи бяха още пълни с блясък, въпреки неговите петдесет години. Сладостният спомен за грациозната фигура на майка ѝ, с корона от златисточервени коси, по които играеха слънчеви отблясъци, със сияещи сини очи...

„Ех, ако те бяха при мене!...“ — помисли Елизия горчиво. Ала те я бяха напуснали, също както и Йън.

Погледна през прозореца на салона. Изобщо не чуваше какво и говори Агата. Сама се питаше как успя да издържи тези две години — не живот, а безрадостно, безлично съществуване под похлупака на Грейстоун. За нея си оставаше загадка, защо Агата бе толкова враждебна. Имаше чувството, че леля ѝ я е мразела още преди да се срещнат. Следователно не беше заради нещо, което самата тя, Елизия, е сторила. Единственото логично обяснение бе, че сигурно много отдавна се е случило нещо, което е настроило Агата против семейството ѝ, нещо, което е станало, още когато нейната майка е живяла в Грейстоун... Нежеланието на майка ѝ да говори за онова време, а и мълчанието на баща ѝ, убеждаваха момичето, че се е случило някакво нещастие, но сигурно никога нямаше да узнае какво...

Мислите на Елизия се върнаха към настоящето — студения салон и острия креслив глас на леля Агата, леден като въздуха, нахлуващ през цепките на прозореца.

— ... разбира се, не очаквах да срещна днес следобед скуайър^[2] Мастърс по пътя за селото — говореше леля й. — Особено като ми каза...

Скуайър Мастърс. Самото име бе достатъчно да накара Елизия да потръпне. Не бе срещала по-отвратителен човек от скуайъра. Надяваше се, че няма да ѝ се наложи да го види никога вече. Бяха я представили на немладия вече вдовец и неговите три дъщери преди две седмици, когато те дойдоха на вечеря в Грейстоун. Елизия беше истински изненадана, когато леля ѝ съобщи, че ще имат гости вечерта и тя трябвало да им прави компания. Обикновено се хранеше сама в кухнята или си носеше — което ѝ беше по-приятно — таблата в стаята, там поне слугите не я зяпаха. Не че храната можеше да ѝ достави удоволствие. Поднасяше се толкова, колкото да утолиш глада си. А една вечер, когато се забави само няколко минута за вечеря, Агата ѝ изчете цяла лекция и я предупреди, че само още веднъж да закъснее, няма да получи нищо за ядене. Елизия се въздържа да ѝ отговори, че никак не е трудно да се откаже човек от такова ядене — блудкава и отвратителна и на вид, и на вкус храна, клисав черен хляб — бялото брашно не се хабеше за слугите — някакъв скашкан зеленчук... Закуската беше още по-оскъдна — чай и безвкусна каша, цялата на грудки. Обедът се състоеше от хляб и сирене. Но през есента, когато узрееха плодовете в овощната градина, Елизия си откъсваше тайно по няколко и ги скриваше в стаята — събудеше ли се от глад през нощта, все имаше по някой вкусен, сочен плод.

Агата явно бе необикновено възбудена от предстоящата вечеря със семейство Мастърс. Нареди на готвачката какви предястия и сладкиши да приготви. Свинско, овнешко и говеждо купиха от съседния чифлик, донесоха и всякакви зеленчуци, доста по-различни от онова, което раждаха запуснатите градини на Грейстоун. Беше изваден най-скъпият порцелан, излъскаха среброто, така че то блестеше между красивите чаши. Из цялата къща се носеха страхотни благоухания, от които устата се пълнеше със слюнка. Елизия си припомни вкусотиите от бащиния си дом, за които от години не бе дръзвала да мечтае.

Продължаваше да си блъска главата, защо ли я бяха поканили. Опита се да измие от себе си праха и мръсотията — беше напълнила чебура с топла вода, която сама изнесе по всичките стъпала догоре. Но си заслужаваше усилието — такова удоволствие беше да лежиш в топлата вода!

Учудването, че са я поканили, се превърна в смайване, когато видя на жалката си закачалка прекрасна нова-новеничка вечерна рокля. До нея останалите ѝ дрехи приличаха на бедни роднини. Само Агата можеше да избере такава рокля! Но защо? Какво кроеше? Тя не беше човекът, който би направил такова нещо без причина. Защо изведнъж реши, че Елизия трябва да се срещне с гостите? С какво искаше да я изложи, та после да ѝ се подиграва?

Тези въпроси не даваха мира на момичето, докато слизаше по стълбите под любопитните погледи на прислугата. Добре разбираше смайването им — нали само преди часове беше една от тях.

Споменът за онази вечер остана неизличим в главата на Елизия като ехо от някакъв кошмар. Образите бяха загубили очертанията си и се мяркаха в съзнанието ѝ гротескно изкривени в пълно безредие, истински калейдоскоп от накъсани сцени. Как би могла да забрави появата на леля си в рокля с цвят на горчица, която правеше лицето ѝ да изглежда като на смъртник? Разперила ръце, тя посрещаше гостите — скуайър Мастърс и неговите щерки Хоуп, Дилайт и Чармиън. Елизия се бе опитала учтиво да ги заговори, но сестрите я пренебрегваха и приказваха само помежду си. Ако ѝ зададяха някакъв въпрос, то бе само за да се изкискат надменно и подигравателно на отговора ѝ. И трите очакваха явно баща им да се държи също толкова пренебрежително, ала неговото поведение беше съвсем различно. Елизия просто усещаше как изпъкналите му очи следят всяко нейно движение. Не се чувстваше добре в тънката муселинена рокля, която Агата ѝ беше купила. Роклята бе хубава наистина, но деколтето беше твърде дълбоко за младо момиче. Тънките дантели едва прикриваха нежните очертания на гърдите ѝ, а ръцете ѝ бяха съвсем голи. Беше по новата кройка, в стил Амбир, последна дума на лондонската мода. Модата, въведена от императрица Жозефина в Париж.

И сестрите Мастърс бяха с такива рокли — стегнати под гърдите и спускащи се на меки гънки надолу. Но докато роклята на Елизия я обгръщаше меко и само загатваше формите ѝ, момичетата Мастърс

приличаха на прищипнати наденици. За съжаление, те явно бяха наследили фигурата на баща си, едър и набит човек. И очите им бяха също като неговите — кафяви и изпъкнали.

При всяко поемане на дъх тя усещаше как погледът на скуайъра лепне по гърдите ѝ, които се издигаха и спускаха под бледозеления муселин. Още когато му я представиха, този човек започна да разглежда тялото ѝ с алчни очи, като че ще я купува. Тя извърна глава настрани, но срещна доволния поглед на леля си, изпълнен със злорадо тържество.

След вечерята минаха в салона, за да послушат романсите на Дилайт. Тя пееше с полушколуван носов глас и несръчно, по ученически си акомпанираше сама на пианото. Хоуп и Чармиън непрекъснато се кикотеха, докато сестра им пееше. Най-последно, изглежда, нямаше повече погрешни клавиши за натискане и забавлението свърши.

Елизия седеше до скуайър Мастърс на малката кушетка. Още с влизането си в салона леля ѝ се настани на креслото до прозореца, скуайърът се намести до Елизия — прекалено близо, за да ѝ бъде удобно. Беше притиснал свойски коляното и бедрото си до нея и все се навеждаше да ѝ прошепне поредната тъпа забележка, забил поглед в дълбоко изрязаното деколте, което разкриваше алабастърна на тялото ѝ.

И все пак за Елизия си оставаше загадка защо я бяха поканили. Не намираше обяснение. Може би леля ѝ искаше да ѝ напомни откъде е изхвърлена завинаги и че мястото ѝ вече не е в обществото. Това беше съвсем в стила на Агата — тя беше в състояние и рокля да ѝ купи, и да я търпи на приема си, само за да може на другия ден още по-ожесточено да я натика на дъното.

Елизия пожела на леля си лека нощ и се прибра в стаята си. На другия ден всичко започна постарому, сякаш нищо не се бе случило, като че не бе имало никаква вечеря. Новата рокля изчезна така тайнствено, както се бе появила. Отново се заточиха същите тягостни дни.

— На тебе говоря, госпожице! — Гласът на леля ѝ прекъсна мислите на Елизия. — Умът ти пак е някъде другаде! Обзалагам се, че мислите ти не са на свястно момиче. Слушай сега внимателно какво ще ти кажа! И трябва да си щастлива, че взимам толкова присърце

твоего бъдеще. Не че го заслужаваш, но все пак си дете на доведената ми сестра. Длъжна съм пред паметта ѝ да се погрижа за тебе.

В гласа на Агата звучеше триумф, очите ѝ блестяха от възбуда, по бузите ѝ избиха червени петна.

— Не те разбрах — започна Елизия колебливо, защото наистина не беше наясно накъде бие леля ѝ. — Да не си ми намерила място за работа?

— Да, точно така! Място, което страшно ще те заинтересува... И много изгодно при това! — пропя леля ѝ. — Нали ти казах, че срещнах скуайър Мастърс в селото?

— Но какво общо има това? — Елизия точно помисли, че все пак може би е била несправедлива към леля си, когато изведнъж се стресна и попита: — Мястото не е при скуайъра, нали?

— Не, и не, мила ми Елизия! — закиска се леля ѝ ехидно. Това бяха първите проблясъци на хумор, които Елизия долавяше у нея. — Дала съм дума не за някаква служба в домакинството му, не! — Агата направи драматична пауза, очите ѝ странно блестяха. — Там ти ще имаш завидното положение на съпруга на скуайър Мастърс.

---

[1] сив камък (англ.). — Б.пр. ↑

[2] едър земевладелец (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Какво замлъкна? Няма ли да благодариш на леля си за това, че ти осигурява бъдещето?

Агата видя как страните на Елизия пребледняха и цялото ѝ лице изведнъж посърна. Очите ѝ хлътнаха — истински кладенци на безнадеждността, устните ѝ затрепериха.

Момичето стоеше като зашеметено. Лицето на леля ѝ се изкриви и в стаята прокънтя лаещия ѝ смях, цялата се разтреса от злорадство, мършавите ѝ гърди дишаха учестено.

— Уредено е! Ние го решихме, скуайърът и аз... Днес следобед, докато вървахме към селото — обяви Агата задъхано. — Той много бърза да се споразумеем. В негово лице ти ще имаш внимателен съпруг, мила моя. А и каквото здраво момиче си, ще можеш да дариш на скуайъра синовете, за които мечтае.

Агата погледна Елизия, приглади със заучен жест косата си с ръка и прибави като на себе си:

— Приличаш на майка си. Още си спомням деня, в който я видях за първи път. Беше дете, но много красиво, още тогава.

Елизия гледаше леля си ужасена. Най-после успя да се овладее, но гласът ѝ бе измъчен, думите едва излизаха от малката ѝ уста.

— По никакъв начин не мога да се омъжа за скуайъра! — Говореше бавно и отчетливо, въпреки че сърцето ѝ биеше до пръсване.

„Не може да е истина! — мислеше трескаво тя. — Скуайър Мастърс. Никога! По-добре да умра!...“

— Нямах избор, мила ми Елизия. Всичко е уредено вече!

— Няма да се омъжа за него! Не можеш да ме принудиш! Не разбра ли, че не мога да го понасям? Отвратителен ми е. Ще е цяло мъчение да съм омъжена за него!

Елизия скочи от стола. С несвързани думи се спусна да разубеждава леля си. Ала Агата не се предаде.

— Чувствата ти нямат нищо общо с тази работа. Би трябвало да си благодарна, че имаш такъв шанс. Не можеш да мечтаеш за нищо по-

добро, а скуайър Мастърс ще те вземе и без зестра... — Агата започна да губи търпение, цялото ѝ благоразположение изчезна като дим.

— Страхувам се, че ще се наложи да предадеш на скуайъра моя отказ. И дума не може да става да се омъжа за него! Ти никога не си ме питала за желанията ми. Та скуайърът е толкова стар, че може да ми бъде баща. — Елизия впи пронизващ поглед в леля си. — Ти... от самото начало, все търсиш да ме унизиш. Но този път няма да успееш! Както не успя и днес, като ме изпрати нарочно на северните ниви.

Агата стана и се изправи срещу Елизия. Заби костеливите си пръсти в рамото ѝ и я погледна злобно.

— Ти да не си мислиш, че ще оставя такава като тебе да съсипе всичките ми планове? — Гласът ѝ скърцаше от омраза. — Най-после ще мога да осъществя най-голямото си желание и не си ти тази, дето ще ме спре! — Тя разтърси силно Елизия, докато червените коси на момичето се разпиляха по раменете му.

— Няма да се омъжа за него! Не желая! Аз предпочитам да умра!

Агата отпусна смъртната си хватка, вдигна ръка и я зашлеви по бузата. Елизия отстъпи назад, закри лице с разтрепераните си ръце, сетне погледна леля си с болка и изненада.

— Не, не сега! Още е рано да умираш. Виж, след като се омъжиш за този дебел идиот, може и да поискаш да си мъртва. Но още идната седмица ще станеш негова жена. И без това той е пощурял да те има в леглото си, мила моя! — добави Агата подигравателно.

Тя отново се изсмя — пак този безумен лаещ смях, но сега в него звучеше триумф.

— Ох, сладко, сладко мое отмъщение! Знаех си, че ако чакам достатъчно търпеливо, ще стигна някой ден до тази радост. Красивата ми Елизия! Също като майка си, също като баба си... Не съм ли ти разказвала, че майка ти беше красива? Толкова красива бе и баба ти, моята мащеха. Татко се бе прехласнал по нея, доведе я тук като своя съпруга. Тук я доведе! В моята къща! Пристигна в Грейстоун, като новата господарка. Луд ли беше той да мисли, че някой ще може да заеме моето място? Винаги сме били толкова щастливи двамата, татко и аз, след като мама почина. И тогава се появи тя. Без никакво право. И доведе онази глезна. Още са пред очите ми, тук, в хола.

Агата погледна към хола. Очите ѝ станаха стъклени, обърнати назад, към спомена.

— Целите потънали в кадифе и изящни дантели, на главите с малки шапчици с пера... Слънцето грееше в червените им коси, на мене ми се струваше, че пламтят. А смехът им бе фалшив като сърцата им... Пристигнаха, взеха ми къщата, а баща ми очакваше да сме приятелки. Последвах примера им, преструвах се, и не пропусках случай да покажа на майка ти, скъпата малка Елизабет, къде ѝ е мястото. И когато най-сетне баба ти умря, пак аз поех къщата, както си му беше редът. Като умря тя, татко вече за нищо не ставаше. Тя го съсипа...

Агата млъкна, потънала в спомените си. На челото ѝ се появи дълбока бръчка. Бе стиснала здраво ръце, дишаше на пресекулки, клепачите ѝ трепереха. Над горната ѝ устна избиха капчици пот, тя нервно притискаше слепоочията си, като че болката там беше непоносима.

— Аз бях на деветнадесет или двадесет, а майка ти само на дванадесет години. Но бях достатъчно зряла, за да поема отговорността за управлението на къщата, а и го умеех по-добре от госпожа баба ти. Обясних на майка ти, на скъпата Елизабет, какво трябва да върши. Точно както разясних и на теб задълженията ти. Татко все го нямаше, а и дори да беше у дома, напиваше се толкова много, че не забелязваше нищо и никого. И Елизабет скоро си намери мястото. Това малко нищожество, дето се опитваше да се намести в Грейстоун със своята фалшива сладка усмивчица! Получи си заслуженото!

Гримаса на удовлетворение пробягна по лицето на Агата, очите ѝ светнаха злокобно.

— Татко умря скоро след това. Всъщност, беше истинско чудо, че издържа толкова дълго. Не почувствах липсата му. Само ми се пречкаше и прахосваше пари за уиски... А знаеш ли как умря? Страшно интересно беше... — Агата погледна Елизия, като че я виждаше за първи път. — Решил, че вижда баба ти долу на стълбището. Подхлъзна се, заплете се в колана на халата си. Сгромоляса се в самите ми крака и си счупи врата. Не вярвам да ме е сбъркал с нея. Само бях облякла нейния пенъоар да бърша прах, да не си цапам моите дрехи. Ама татко си беше един разпасан пиян глупак! Беше си загубил ума не само по нея, но и по уискито. След смъртта му къщата стана само моя. Най-сетне бях законната господарка на

Грейстоун. Съдът ме определи за настойница на майка ти, страшно ѝ беше неприятно, сигурна съм. Никога не се показва благодарна, че ѝ осигурих покрив над главата, макар че можех да я изхвърля. Проклет да е денят, в който приех в дома си тая долна лицемерна уличница!...

— Лъжеш! Тя не е била... — пресече я Елизия.

Гневът развърза езика ѝ, който се бе сковал от яростния изблик на Агата.

— Млъкни малко и чуй истината за чудната си майчица! Тя те е залъгвала с лъжи! — изкрещя Агата. — Майка ти живя под моя покрив, използва моето милосърдие, а не изпълняваше и половината от задълженията си, за да си изкарва хляба поне. Една мързелива никаквица! Точно такава, каквато си и ти! И как ми се отплати? Открадна зад гърба ми онова, което ми принадлежеше...

Агата пое дълбоко дъх и заговори бързо-бързо, цялата обсебена от миналото. Думите ѝ се застъпваха и се сливаха в един боботещ водопад от омраза.

— Щеше да има бал в съседното имение, получих покана. Беше събитието на годината. А за майка ти бях принудена да откажа, беше още малка, пък и нямаше какво да облече. Още не беше представена в обществото. Не можехме да си го позволим, едно отиване в Лондон щеше да струва много скъпо! А и един лондонски сезон в семейството стига, не е ли така? Съвсем ясно помня онази вечер. Балът бе поразкошен и от някои столични балове. Повече от хиляда свещи осветяваха залата, дамите бяха целите в скъпоценности и пера, пера... Имаше танци, смехове... Музика. И капитан Димарайс! Невероятно елегантен, истински принц! Беше кавалерийски офицер, отличен ездач, от него бликаше смелост и енергия... Беше по-малкия син на лорд, нямаше имоти, нито пък изгледи да наследи някога нещо, но беше изключителен! Висок, с гъста черна коса и едни такива особени, леко дръпнати зелени очи...

Погледът на Агата се плъзна по лицето на Елизия. Лелята видимо пребледня.

— Да, ти имаш неговите очи. По дяволите! Всеки път, като те погледна, сякаш виждам него! Как презрително ме гледаше тогава! Усмивката му, която толкова харесвах, се беше стопила на лицето му. Обсипа ме с гневни думи, никога няма да ги забравя. Гласът му ме

преследва и в сънищата нощем. Не мога да избягам от него, непрекъснато е пред очите ми.

Тънките пръсти на Агата започнаха трескаво да дърпат стегнатата ѝ във висока прическа коса. Няколко кичура се измъкнаха и паднаха върху лицето ѝ.

— Върнах се в къщи след бала... Чувствах се както никога дотогава. Възторжена и весела, бях нов човек. Знаех, че капитан Димарайс непременно ще дойде да ме посети. Просто знаех. Очаквах го. А докато аз чаках, Елизабет срещнала капитана в горичката при потока. Твърдяха после, че било случайно, но аз познавах долния ѝ нрав! Тя все искаше да има онова, което е мое, дори когато още бяхме съвсем малки. Той щеше да поиска ръката ми, ако тя не се беше завъртяла край него, също както направи майка ѝ с баща ми... Правеше се на невинна, но се е срещала с него зад гърба ми при всеки удобен случай. Най-после той прие поканата ми да дойде на кафе, но вече си е имал съвсем друго на ум. Откъде можех да зная, че познава Елизабет? Аз все я пращах да излиза, да съм сигурна, че няма да е вкъщи, ако дойде капитан Димарайс. Ала той никога не дойде, до онзи именно ден. Седяхме двамата в салона и точно започнахме да се сближаваме, когато той изведнъж попита за Елизабет. Казах му, че е моя доведена сестра. Едно мързеливо, малко същество... Така му казах. Той вдигна учудено вежди, с поглед ме подканваше да продължа. А аз си мислех, че трябва да я нареда хубаво пред него, преди той да я е видял и да се е зашеметил от хубостта ѝ. Тя щеше да го омотае, защото беше научила от майка си всякакви трикове. Затова му разказах за коварствата и измамите на тази малка никаквица. А като свърших, той каза, че вече имал удоволствието да срещне мис Елизабет, че видял в нейно лице една прелестна, мила и почтена млада дама. Не можех да повярвам на ушите си! Той познаваше Елизабет! Къде я бе срещнал? Кога? Как беше станало? Тя нямаше достъп в домовете, в които го канеха... Той изобщо не ме слушаше. Елизабет го беше заслепила с коварния си чар. Беше застанал пред мене, висок и наперен, и ми заяви с леден тон, който ме прободеше като нож, че говоря за жената, за която възнамерявал да се ожени! Направил бил необходимите проучвания, разкрил как съм се отнасяла с Елизабет...

„Лъжи! Долни лъжи! — изкрещях аз. — Какво ви е надрънкала тази дяволска жена? Нито думичка не е вярна. Всичко е преиначила в

своя полза, излъгала ви е!“ Обясних му, че аз мога да бъда по-добра съпруга от Елизабет. Още помня изражението на лицето му, беше в истински шок, когато му признах любовта си. Стана ясно, че моите чувства му идвали като гръм от ясно небе, че не можел да ми отговори с взаимност... Обясних му, че съм в състояние да му предложа всичко: пари, Грейстоун, имението... Елизабет не можеше да му даде нищо — нищичко!

„За ваше сведение — каза той — Елизабет никога не е казала и дума против вас. Тя няма вина за злото в този дом. Тя ще ми дари любов и това е всичко, което желая. Нито пари ми трябват, нито имоти. Но се съмнявам, че вие изобщо можете да разберете това. Вие сте жалък човек, защото във всичко виждате само лошото. Вие сте една алчна жена, озлоблението и омразата ви ще ви унищожат... Злото в този дом е у самата вас!“

Такива работи ми наговори. Помня всяка негова дума, като че беше вчера. С какво отвращение и презрение ме гледаше, не можех да го понеса. И точно тогава влезе Елизабет, спря се уплашено на прага, уж не знаела, че сме вътре. Въртеше очи ту към единия, ту към другия, преструваше се на разтревожена и само като видях ангелското ѝ лице, дето прикрива толкова коварство и лицемерие, побеснях и се нахвърлих върху нея, исках да смъкна тази маска, та и той да види истината... Но бърз като котка, Чарлз се изправи пред нея и я защити. Тогава вече ми причерня! Казах им и на двамата, че не искам да ги видя повече докато съм жива. Наговорих им какво ли не. Казах му да си взема малката никаквица и да изчезва заедно с нея!

Така те се магнаха. Никога не видях Чарлз повече. Още същия ден я взе и отидоха да живеят при приятели, докато се уреди сватбата. Чух, че след това отишли на север, той наследил там някакъв малък имот. През всичките тези години съм мечтала да им отмъстя, да им докажа, че все пак съм била по-добра от нея. Имах Грейстоун. А Елизабет винаги ми е завиждала за всичко, което съм притежавала — за моя баща, за моята къща, за моя Чарлз. О, не! Грейстоун тя никога няма да получи! Грейстоун е мой, само мой!...

Елизия гледаше Агата ужасено и бавно отстъпваше назад към вратата, поразена от безумния поглед в очите ѝ.

— Не си тръгвай още, Елизия! — каза внезапно Агата. — Имам още много да ти разказвам. Не ти ли се иска да узнаеш каква радост бе

за мен да ми паднеш в ръцете? На адвокатата казах, че дъщеричката на милата ми доведена сестра ще е винаги добре дошла в моя дом. Той се почувства страшно облекчен, защото никой от високоблагородните ти роднини не беше пожелал да има нещо общо с тебе. Какво удоволствие беше за мене да дойдеш тука, да те поотуча от арогантността на Димарайс, да те натикам тебе, изисканата лейди, като ратайкиня в обора!... Де да можеха да ме зърнат Чарлз и Елизабет! — Агата наистина не бе на себе си, беше изпаднала в някакъв екстаз. — Скъпоценната им дъщеричка Елизия, в моята къща, в къщата, която те омърсиха! Ох, скъпичката Елизия, която очаква с нетърпение предстоящата си сватба с... Да се осмеля ли да изрека с кого?

Елизия се мъчеше да си поеме въздух. Усещаше, че ѝ призлява. Агата не сваляше поглед от нея.

— Ама ти нещо съвсем преbledня, драга моя! Върви в стаята си да си починеш. Мисля, че тия новини ти дойдоха множко, също както и голямата чест. Толкова рядко в живота се случва човек да получи онова, което наистина заслужава, но ти, Елизия, ти поне ще си получила твоето!

Елизия се спусна навън, хълцайки. Сълзите обливаха страните ѝ. С невиждащи очи тя изтича нагоре по тясната стълба към тавана, в ушите ѝ продължаваше да кънти смехът на Агата.

Елизия крачеше неспирно напред-назад из тясното помещение. Главата ѝ опираше до гредите на тавана, докато кръстосваше клетката си, като че не можеше да си намери място. „Сигурно е луда! — мислеше тя за леля си. — Никой не може да живее дълго с такава страшна омраза и да не обезумее!... Мили боже! Какво да сторя? Къде да избягам?...“ По-добре беше да стане работничка в Лондон, отколкото да приеме онова, което Агата замисляше — да се ожени за Мастърс!

Не можеше да остане повече в потискащата атмосфера на този дом! Агата я унищожаваше ден след ден, търсеше да сломи волята ѝ, ограбваше не само достойнството ѝ, но и свободата ѝ...

Елизия отиде до прозореца, откъдето се виждаха чак далечните хълмове на юг. Внезапен порив на вятъра завъртя жълт лист във въздуха и той изчезна в здрача, сякаш я зовеше да тръгне към свободата.

В този момент Елизия реши: ще напусне Грейстоун, ще иде в Лондон, ще си намери някаква работа. Нямаше друг изход! За женитба със скуайър Мастърс не можеше и да мисли, нито можеше да остане повече под покрива на тази жена, която я мразеше до смърт. Не! Друга възможност нямаше! Трябваше да бяга!

Чувстваше се изнурена. Едва се довлече до леглото си, хвърли се в него и заби лице във възглавницата. „Докато е тъмно, не може нищо да се предприеме.“ Очите ѝ бавно се затвориха и сънят надви тревогата ѝ.

Елизия се събуди. Стаята бе тъмна. Само един лунен лъч, проникващ през прозореца, като че погали лицето и с нежни пръсти.

Тя скочи от леглото с разтуптяно сърце. Кое време беше? Погледна сребърната луна, която бавно плуваше сред препускащите облаци. Беше все още високо в небето. Елизия с облекчение видя, че силният вятър е намалял. Щеше да ѝ е по-лесно да върви през полето и гората, без да трябва да влачи прогизналата от дъжд наметка и да се бори с вятъра.

Планът за бягство беше готов, мисълта за него прогони и последните остатъци от съня. Бързо събра малкото си вещи — роклята, нощницата, топлия шал, сребърния гребен и сребърната четка на майка ѝ, които бе успяла да укрие от Агата. Разстла един стар тънък шал и извади най-ценната си вещ — една крехка порцеланова кукла. Малкото нежно личице с изписани сини очи и мъничка розова уста я гледаше учудено. Ръцете на Елизия пригладиха с обич гънките на дантелената рокля, украсена с панделки от синьо кадифе. Погали русите къдрици, мислейки за деня, когато баща ѝ се бе върнал след едномесечно отсъствие и донесе цял куп подаръци от Лондон... Как весело разказваше за своите преживелици там! Беше сложил малката кукла в пухкавите ѝ ръчички и преливащ от радост, я гледаше как майчински гушка куклата с блеснали като звезди очи.

Елизия се усмихна, пови малката кукла и я постави най-отгоре върху дрехите в сламената чанта. Това съкровище от предишния ѝ живот тя беше крила грижливо от Агата — добре знаеше, че леля ѝ начаса би го изхвърлила, както направи с всички други нещица, които не бе успяла да скрие навреме.

Елизия хвърли бърз поглед около себе си, докато мятеше на раменете си тежката наметка. Колко грозна, беше тази слугинска стая! Слава богу, че можеше да я напусне. Взе чантата си и се опита да отвори вратата. Дръпна резето. Не може. Завъртя дръжката на другата страна. Не помръдваше. Вратата беше заключена! Агата подозираше нещо и я беше затворила. Беше пленница.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че сякаш цялата къща кънти от ударите му.

„Не трябва да изпадам в паника! — помисли си тя. — Трябва... да запазя спокойствие... Точно сега!“ Ала главата ѝ бучеше, струваше ѝ се, че сърцето ѝ я залива, залива с вълните на собствената ѝ кръв.

Елизия бързо изтича до прозореца и погледна надолу. Стори ѝ се, че има цял километър до земята. Внимателно отвори прозореца, като се молеше да не изскърца. Щеше да излезе през таванското прозорче на керемидите и да пропълзи до ръба на покрива. Там имаше дебел бръшлян, бяха го оставили да си расте на воля по цялата стена на къщата. Стеблата му бяха здрави и дебели... Ако само внимава, може да се спусне долу здрава и читава.

Тя взе сламената чанта, измъкна връзката на наметката, върза чантата за дръжките и бавно я спусна по стената надолу, докъдето можа. След това пусна краищата и чантата тупна на мократа земя. Сега вече Елизия изпълзя през прозорчето, седна на рамката и погледна надолу. Смрази се от ужас. Ами ако се подхлъзне и се търколи в пропастта? Нямахте как, трябваше да рискува... „А и всъщност няма защо да се страхувам — помисли си тя храбро, като продължаваше да се вира надолу. — Толкова дървета и стени съм изкатерила още от малка...“ Умееше да пази равновесие, от какво се боеше?

Излезе на покрива и пропълзя колкото се може по-тихичко до ръба. Хвана се за един дебел клон, затърси пипнешком опора за другия си крак, наведе се и с рязко движение се отблъсна от покрива. Въздъхна с облекчение, когато започна предпазливо да се спуска по бръшляна надолу.

Когато усети твърдата затревена почва под краката си, обзе я ликуваща радост. Бързо развърза връзката от чантата и се затича зад къщата. Завъртя леко дръжката на кухненската врата с тайната надежда, че готвачката и сега не е заключила. Не дишаше от вълнение. Усети как вратата се отвори със скърцане. Задържа я така, вмъкна се

през процепа и влезе в кухнята. Намери един хляб, сирене, няколко резена студено говеждо и шунка, взе и два прясно опечени малки сладкиша с плодове. Рядко ѝ даваха нещо сладко. Сладкишите бяха за утринния чай на Агата. Елизия се усмихна в тъмното, представи си лицето на леля си, когато откриеше кражбата. Но усмивката ѝ изчезна, побиха я ледени тръпки при мисълта, че това щеше да бъде и разкритие на бягството ѝ...

Зави откраднатата храна в една кърпа и я сложи в чантата. Отиде до етажерката, където държаха парите за доставчиците. „Не са много! — помисли Елизия разочаровано. — Но все ще стигнат до Лондон...“

Луната се беше издигнала и обливаше със сребро полето и горите. Елизия тихичко затвори вратата на кухнята. Премина като сянка през широката открита поляна между къщата и гората. Не се обърна да погледне за последен път Грейстоун. Продължи да крачи, докато навлезе дълбоко сред дърветата. Най-сетне с шумна въздишка свали от себе си веригите на своето пленничество. Трябваше да бърза, да избяга колкото е възможно по-далеч от тази ужасна жена. Не би искала да изпита яростта на Агата, когато открие, че жертвата ѝ е успяла да се изплъзне.

Никога вече нямаше да има сили да се върне отново тук. Сега, когато беше бездомна, вече нямаше избор, освен да отиде в Лондон. Агата ще предположи, че се е върнала при стария си дом, при милите познати места. Не бива да позволи да я намерят! Ще си потърси място в Лондон като гувернантка или като компаньонка. Имаше все пак прилично образование, възпитавана е като дама... Няма да допусне сега да я разколебаят съмнения и нерешителност!

Елизия вървеше толкова бързо, колкото позволяваше бледата светлина на луната. Понякога се спъваше, закачваше се в тръни, с изподраскани, кървящи ръце трескаво се опитваше да откачи дрехите си. Бързаше, искаше да се отдалечи колкото е възможно повече от Грейстоун. Надяваше се да стигне края на гората преди зазоряване, да прекоси пътя и откритото поле, и да се скрие в следващата гора, преди още селяните да са тръгнали със стоката си към пазара. Не биваше да я видят! От уста на уста новината от пазара щеше да стигне само за няколко часа от селяните до слугите, а оттам — и до господарите.

Елизия си проправяше път през гъсталака в края на гората и вече стъпи на открития отъпкан път, когато на изток проблеснаха първите

зари на деня. Пресметна, че Грейстоун е останал сигурно на часове път. Затича се да прекоси шосето, краката ѝ едва докосваха земята. Огледа се и се шмугна в трънаците от другата страна на пътя. Трябваше да бърза, ако искаше да стигне до гората, преди да се е вдигнало слънцето с неговата издайническа светлина!

Продължи да тича, като се бореше с дебелите клони. Тъкмо се канеше да се изправи и да притича през полето, когато чу в далечината ритмичното потракване на колела и тропот на конски копита. Сърцето ѝ болезнено затуптя, вцепени се на мястото си. Само след минута щеше да стане светло, а трябваше да мине през откритото пространство до гората... Но не можеше да рискува да я види някой от тукашните селяни — ще я познае, ще събуди любопитството му, както е хукнала като луда през нивите.

Елизия се понадигна и надникна през листата на храстите. Само на няколко метра от нея се приближаваше каруца, натоварена с грухтящи свини. Някакво момче се опитваше да накара с пръчката си старата кобила да върви по-бързо, но без всякакъв успех. Конят продължаваше да се влачи, без да обръща никакво внимание на нетърпеливия каруцар. Елизия го позна — беше Том, синът на един от арендаторите на скуайъра. Точно той не биваше да я види. Каруцата едва се влачеше. Времето напредна. Розови зари засияха в небето. Претоварената каруца мина край скривалището на Елизия в храстите. Тя изчака Том да отmine още малко надолу по пътя, изпълзя светкавично от гъсталака и се втурна към гората, като се молеше едва ли не на глас, Том да не се обърне назад.

Дробовете ѝ пареха, чувстваше остри пробождания в гърдите. Най-последна се добра до първите дървета — закрилници. Тя се облегна премаляла на ствола на един голям дъб. Сега вече можеше да се наслади на разкошния светлик на изгрева. Цялото поле бе заляно от светлина, която изведнъж превърна сивото в зелено. Небето беше като вълшебна призма, с преливащи се розови и оранжеви тонове, които преминаваха в сияйно синьо. Най-сетне се почувства в безопасност!

Елизия се усмихна мрачно, при спомена за лудия си бяг през полето. Като малка много обичаше да припка по поляните — можеше ли да си представи тогава, че ще дойде ден да тича вече не на шега, а за да спасява свободата си.

След няколко часа краката започнаха да я болят, виеше ѝ се свят от изтощение и глад. Дочу наблизо бълбукането на поток и тръгна по пътеката към него. Отпусна се на колене и жадно пи от бистрата, пенлива вода, която заливаше ръцете ѝ и мокреше ръкавите на роклята ѝ.

Тя се изкачи по обраслия с мъх бряг и извади кърпата на червени карета, в която бе вързала оскъдните си припаси. Разстла я на скута си, извади комат хляб, сложи на него парче сирене и лакомо ги захапа. След това взе парче розова шунка. Накрая си отчупи и от чудесния плодов сладкиш — всяка хапка беше истинска наслада! Неусетно изяде целия сладкиш и се почувства съвсем сита. Никога досега не бе яла толкова сладко! Започна тихичко да си тананика, припомни си дори думичките на отдавна забравена песен. Стиховете на тази циганска балада сами зазвъняха в ушите ѝ, а очите ѝ не можеха да се откъснат от кристалнобистрите води.

*„Пътуващ странник съм, свободен от вериги,
над мен е сребърна луна, легло ми е земята...
Пътуващ странник съм, долините и хълмовете
мой дом са, и толкова момичета съм имал...“*

Елизия запя тихичко, редейки думите с наслада. Да, беше свободна! Свободна да избира пътя, по който да поеме. Може би това не беше точно онзи път, който би избрала при други обстоятелства, но все пак трябваше да бъде възможно най-добрия, след като беше разрушила всички мостове зад себе си.

Почина още няколко минути, изправи се с усилие и тръгна по течението на потока — търсеше къде да го премине, преди да е навлязла много навътре в гората. От време на време слънцето потъваше зад облаците, които се бяха натрупали постепенно. От север повя студен вятър и започна да си играе с наметката ѝ, докато Елизия си пробиваше път под свода от клони. Чак късно следобед вече бе сигурна, че се е отдалечила достатъчно, за да може да си позволи да мисли за нощуване.

И малкото топлинка изчезна с помръкването на слънчевите лъчи. Въздухът веднага захладня, сенките се издължиха. Елизия съгледа

едно голямо дърво в сумрака и забърза нататък. Усети под краката си дебел слой папрат. Седна, извади храната си, но хапна съвсем малко. Не знаеше за колко още ще трябва да ѝ стигне. Не можеше да е много далече, на другата сутрин вече трябваше да стигне до главния път.

Тя измъкна топлия шал, уви се с него и след това отново сложи наметката. Сега бе защитена срещу нощния студ. Дано само бурята, която цял ден прогърмяваше в далечините, не се разрази през нощта!

Сви се на кълбо, притиснала колене към гърдите си, мушнала ръце под страните си. Заспа веднага, въпреки студа, въпреки странните шумове на горските обитатели, дирещи храна по дърветата.

Събуди я слаб дъждец, който се сипеше от оловното небе. Разтреперана от студ и влага, тя бавно се изправи. Тялото ѝ бе сковано и я болеше — и от лудото препускане през деня, и от твърдата земя, на която бе лежала часове наред. Изяде последната си храна, докато бледата зора просия по надвисналото облачно небе — от черно то стана сиво. В далечината се разнесе тътен. Елизия грабна чантата си и тръгна между дърветата. Скоро стигна до своята цел — главния път, който пресичаше гората и водеше право към Лондон. Видя в далечината кръстопът и бързо тръгна нататък, въпреки дъжда, който се усиливаше все повече и повече, и запращаше ледени струи в лицето ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

През високите прозорци струеше слънчева светлина и осветяваше зеленото сукно на масата. Последната карта бе изиграна. Победителят прибра печалбата.

— Е, аз съм до тука! След тази игра съм вече просяк! — обяви един от младите мъже, като се опитваше да скрие колко е сломен от факта, че е загубил повече, отколкото може да си позволи. Той приглади бялото кадифе на скъпия си жакет. В мисълта си вече търсеше начин как да плати дълговете си. Чарлз мразеше да се моли на баща си за аванс, а силно се съмняваше, че строгият стар господин ще се остави да го размекнат дотолкова, че отново да подари някаква сума.

— Тази нощ извади страшен късмет, Тревейн! — каза лорд Данвърс и отпи порядъчна глътка бренди. — Но кога ли не си имал! Ако човек рече да вярва на приказките, ти си се съюзил с дявола... И да ти кажа, вече започвам да го мисля — добави той мрачно, като пресмяташе на ум дълговете си.

Лорд Данвърс се облегна назад в позлатеното кресло и изгледа останалите. Връзката му беше раздърпана и висеше накриво, синята му брокатена жилетка бе разкопчана, за да освободи място за корема му, провиснал над стегнатия колан на късия дворцов панталон.

— Какво ще кажете за още една игричка? — попита той жадно. Хазартната треска беше по-силна от мисълта за празните му джобове.

— На драго сърце ще ви дам възможност да компенсирате загубите си, господа — отвърна лорд Тревейн отегчено и разтърси дантелените си маншети с привично завъртане на китките. Той изгледа изпитателно партньорите си един по един. В светлокафявите му, по-скоро лешникови, очи се таеше насмешка.

Най-младият джентълмен се огледа нервно, отпусна се на стола си и се опита да посъбере кураж, преди да си признае, че е фалирал. Накрая промърмори, че е „твърде уморен“ и се облегна с облекчение назад в стола си, изтощен от твърдото решение, което взе.

— Наистина ли, драги Чарлз? Ужасно съжалявам! — каза лорд Тревейн състрадателно, но без да скрива насмешливата гънчица около пълните си, чувствени устни.

Чарлз Лактън се изчерви до корена на червените си коси и хвърли ядосан поглед към небрежно излегналата се фигура на негова светлост. Гневът, който изпитваше, не можа да наклони везните против лорда, защото ги уравниваше безкрайното му възхищение към този човек. Откак се помнеше Чарлз се беше прехласвал от лорд Тревейн. Историите за неговите авантюри окриляха собствената му фантазия, докато накрая лордът се бе превърнал в легенда.

Шумът от размесването на картите прекъсна мислите му. Господата се бяха решили на една последна игра. Чарлз наблюдаваше възхитен как дългите, тесни ръце на лорд Тревейн раздават картите бързо и умело. Златният пръстен на малкия му пръст просветваше тайнствено и заслепяваше по детски сините очи на Чарлз. Той наблюдаваше колко безучастно е изражението на негова светлост, докато хвърляше картите. Явно не го интересуваше изобщо дали печели или губи, макар че залозите бяха хвъркнали толкова високо, че Чарлз само изпъшка, доволен, че не е в играта. Предизвикателството беше прекалено дръзко. В повечето клубове той играеше на по-дребни залози. Поканата за тази вечер у Тревейн получи само защото беше приятел на по-малкия брат на негова светлост.

В стаята бе съвсем тихо, чуваше се само дишането на двамата мъже, настанили се удобно в кожените кресла до камината. Огънят беше почти угаснал. Само разпилените по масата карти и пръснатите из цялата стая стъклени чаши и пълни с угарки пепелници, напомняха за нощната игра.

— Наистина имаш дяволски късмет, Алекс! — въздъхна по-възрастният от двамата, примирен, но и развеселен. — Убеден ли си, че наистина не си сключил договор с дявола? Тази нощ ти направо изпразни джобовете на Данвърс, а той не понася да губи... — Мъжът се усмихна, като си припомни зачервеното, плувнало в пот лице на Данвърс.

— Е, и ти нямаше особено добър ден, Джордж, следващия път поне се опитай да запазиш сериозно изражение, когато смяташ, че

държиш добри карти — засмя се лорд Тревейн и протегна дългото си, едро тяло, докато с небрежно движение на ръката приглади гарвановочерната си коса.

— Винаги съм казвал, че имаш очи на сокол! Май виждаш повече, отколкото е прилично за един обикновен смъртен — оплака се Джордж.

— Само не ми казвай, че даваш ухо на историите, които се разправят по Сейнт Джеймс Стрийт. Смятах те за по-умен, Джордж! — Лордът наля бренди в две чаши. Подаде едната на лорд Денет и отново се отпусна в креслото си.

— Не вярвам, че си самият Луцифер, както твърдят мнозина, та дори и собственият ти брат. Но понякога щастието ти в играта наистина е зловещо! — отвърна по-възрастният.

— Навярно съм се родил под добра звезда! Но предпочитам да мисля, че работата е в умението ми, а не във Фортуна. Като повечето жени, Фортуна е твърде капризна и човек не може да разчита на нея. Не, благодаря! Ще продължавам да се осланям и в бъдеще на разума си, а не на красивите, но непостоянни като живака ръце на тази богиня... — Той отпи още една глътка и добави: — А Питър е просто като младо куче, което се влачи с глутницата, както и младият Лактън. Но и той скоро ще порасне. Обиден ми е, защото не му отпускам в аванс джобните пари. Ще ги похарчи, още преди да съм му ги подал. — Лордът разхлаби вратовръзката си и се излегна удобно.

— Виждам, че си уморен, Алекс, и че бързаш да се отървеш от мен. Но искам да обсъдим нещо — каза лорд Денет.

Той стана и бързо се извърна, като че очакваше някой да го нападне.

— Съвсем не искам да се отървавам от тебе. За толкова ли лош домакин ме смяташ? Бих ли могъл да ти посоча вратата? Макар че вече е доста късно, или по-право, твърде рано. Просто се настаних малко по-удобно.

— Не се чувствам засегнат. Само ще ти кажа, каквото имам да казвам, и си тръгвам. И повече няма да говорим за това — но сега, когато бе привлякъл вниманието на своя домакин, лорд Денет се поколеба.

— Продължавай, Джордж! Започвам да ставам любопитен. Май че се готвиш да ми дадеш някакъв добър съвет — подтикна го лорд

Тревейн вежливо и спокойно.

Лорд Денет познаваше Александър Тревейн от дете и знаеше, че спокойният му, любезен тон е в състояние да заблуди всички, които не знаят каква желязна воля и какъв избухлив темперамент се крият всъщност под него. Кроткият, мек глас на лорд Тревейн криеше заплаха, по-убийствена от изблиците на човек, който реве като разярен бик. Когато го разсърдеха, Алекс удряше бързо и безшумно. Джордж Денет бе виждал как с острия си, саркастичен език Тревейн можеше да срази някого така, че той да избяга с подвита опашка. Малцина имаха куража да кръстосат шпаги с Алекс Тревейн, маркиз Сейнт Флауър, а още по-малко да влязат в словесен двубой с него. Той стреляше точно, а думите му направо убиваха, стига да пожелаеше да изкара някого глупак.

Джордж събра кураж и скочи направо в студената вода.

— Смятам, че трябва да се ожениш, Алекс. Казвам ти го, само защото дължа това на покойните ти родители. Знаеш, че те бяха най-добрите ми приятели...

Лорд Тревейн се засмя.

— И точно ти ми казваш това, Джордж! Нима сам не си все още ерген, или вече възнамеряваш да сториш като останалите и да вкусиш от радостите на брака?

— Едното няма нищо общо с другото. А освен това аз имам четирима братя, които се плодят като зайци. А вече съм и твърде стар тепърва да създавам семейство... — Той сбърчи чело, сякаш и самата мисъл бе твърде болезнена. — Ала аз винаги съм бил дискретен, когато съм имал връзка с някоя жена, докато, ако ми е разрешено да забележа, ти не си. Не се задоволяваш само с една любовница. Не, на теб ти трябва половин дузина да си оспорват леглото и вниманието ти, а и да се хвалят с твоите подаръци из игралните домове от Лондон до Париж. Но дори и това не те задоволява, любиш се и с известни дами от обществото и се отнасяш с тях не по-добре, отколкото с останалите си приятелки. Хората говорят, че след последните ти истории с лейди Мариана, искали да те изхвърлят от Алмак. Моля ти се! Не може да продължаваш така! — разгорещи се Джордж.

— Пет пари не давам за тия разкудкудякали се кокошки от Алмак! — отсече лорд Тревейн с отвращение.

— Ами Питър? Помисли какъв пример му даваш!

— Знаеш ли, Джордж, ако не ми беше толкова стар приятел, би трябвало да те извикам на дуел за приказките ти тази сутрин. Никой не се е осмелявал да ми говори по този начин! — Гласът на Алекс прозвуча твърдо, златистите му очи потъмняха.

— Само изпълнявам своя дълг! — заяви Джордж мрачно, като хвърли изпитателен поглед към маркиза. — Аз мисля, че е крайно време някой да ти каже мнението си. Ще ти дойде добре един път да наругаят и тебе!

Маркизът се разсмя развеселен.

— Наистина ли мислиш така, Джордж? Не съм срещнал още мъжа, който...

— Може изобщо да не е мъж. — Джордж намигна. — Може да си намериш майстора в лицето на някоя дяволица, която ще те накара да клекнеш само с един изкусителен поглед, пълен с презрение към тебе. И ако не внимаваш, ще загубиш единственото нещо в живота си, за което човек жадува, но което нито се купува, нито може да се спечели! — Джордж целият порозовя, смутен от собствената си пламенност.

— Я гледай ти! Нямах понятие, че си станал пророк, драги ми Джордж! Значи вярваш, че ще срещна самото олицетворение на добродетелта..., не, как го каза ти, някаква жена дявол, която ще ме отхвърли? — Лорд Тревейн се разсмя подигравателно, отметнал глава назад. — Да се надяваме, че няма да ми се наложи да чакам прекалено дълго тази среща! Ако предсказанията ти излязат верни, нетърпелив съм да ги посрещна. Преживяването обещава да е страхотно! Ти само гледай да стоиш по-далеч, иначе искрите, които ще се разлетят, могат да подпалят и тебе.

Джордж не можа да сдържи усмивката си. Вдигна ръце в знак, че се предава.

— Ти си истински сатана, Алекс! Подиграваш се с всичко, няма нищо свято за тебе. Но пак ти казвам! Ако си женен и имаш собствен дом, хората ще престанат да клюкарстват. Една съпруга е в състояние да превърне и най-големия нехранимайко в уважаван човек.

— Ако някога се ожения, положително няма да бъде, за да успокоя куп любопитни свраки, които си пъхат носа в чуждите работи — отвърна лорд Тревейн с крива усмивка, като все още се преструваше на обиден. — Ето, че ти ме презираш и ме смяташ за нехранимайко... Не,

наистина! Да не очаквате от мене да се облека в чувал, да посипя главата си с пепел и да търся да се покая в брачното легло, заради прегрешенията си?

— Съвсем нямах това предвид! — провикна се Джордж не на шега притеснен. — Съвсем не те презирам, Алекс! Ти си джентълмен от главата до петите! Името ти се почита от всички. Да си кажем честно, никога не съм чул лоша дума за името Тревейн. Няма подостоеен човек от тебе, Алекс! Но ти се носи славата на разюздан човек, който мисли само за своите удоволствия. Ако искаш да знаеш, аз нямам нищо против това. Ала този твой успех вечно ли ще трае? Завистниците и ревнивците, дето не им върви с жените, със своите врели-некипели, насочиха вниманието на Алмак върху тебе.

— Не мога да попреча на хората да говорят, нито пък мога да позволя брътвежите да направляват живота ми. Боже господи! Ако ги слушам, трябва да си седя в къщи с молитвеник в ръце!

— Е, щом не мислиш за женитба, поне се опитай да не парадираш толкова, особено когато започнеш връзка с някоя дама от обществото. За историята с лейди Мариана нямаше човек да не знае, знаеха дори и точно кога си скъсал с нея. Бях започнал да се страхувам, че ще успее да стане маркиза и се тревожех. Никога не съм я харесвал особено, тази лейди Мариана! Признавам, разбира се, че е хубава, но за моя вкус е прекалено фрапантна. Сега чувам, че преследвала по-едър дивеч — дук Линвил. Ама с Негова Светлост дука няма да ѝ е много весело! Ухиленият Лин може да предложи твърде малко, ако не се смятат титлата и парите. Зная го още от дете, и тогава не го понасях, не го обичам и сега! С този негов идиотски смях! — Лорд Денет потръпна от отвращение. — Ти тогава беше много малък, но...

— О, стига все за миналото, Джордж! Моля те! — проплака лорд Тревейн и вдигна високо ръце. — Мисля, че изложих отношението си към брака достатъчно, ясно. Но за да успокоя развихрената ти фантазия, ще ти кажа, че никога не ми е минавало и през ум да се женя за лейди Мариана, колкото и да е красива. А и тя не се е надявала. И още нещо: досега никога не съм посягал на млади, невинни душички, които биха могли да разберат погрешно намеренията ми или липсата на такива, ако щеш. Не заблуждавам жените, че се касае за нещо повече от малко любовно приключение. — Гласът на лорд Тревейн

стана още по-рязък. — И твърде рядко някоя дама се е решавала да превърне една обикновена връзка за удоволствие в нещо по-трайно. Е, досега и никоя не е успяла! — Маркизът отпи глътка бренди и изгледа безмълвния Джордж с цинична наслада. — Надявам се, че с това премахнах всичките ти съмнения относно моя морал. Впрочем, аз скоро напускам Лондон... — Той прикри с ръка прозявката си.

— Напускаш Лондон? — възкликна Джордж, изумен от тази вест. — Чакай, не разбирам! Ти да напуснеш Лондон?!

— Да, напускам Лондон. Но моля ти се, Джордж! Разговаряме като два папагала! — разсмя се маркизът, когато Джордж отново повтори думите му. — Имам да уреждам доста неща, искам да ида малко на лов... Доволен ли си сега? Нека да поговорим за нещо друго! Всичко това ме отегчава. Само въпроси и отговори, истински катехизис!... — Алекс направи опит да се прозее престорено, вперил в Джордж най-невинния си поглед.

— О, зная, че те отегчавам до смърт! Ти си ужасен, Алекс! Нищо не те вълнува, всичко те отегчава! Защо трябва да напуснеш града? Тук имаш достатъчно работа. Управителят на имотите ти чудесно може да се справи с всичко, няма защо ти да се мотаеш на село! Освен това, ако ме питаш, там се живее дяволски неудобно!

— Ами ти сам си отговори, Джордж!

— Какво? — Джордж погледна смаян небрежно изтегналия се маркиз.

— Скука, драги! — Алекс отвърна на приятеля си с многозначителен поглед на потъмнелите си златисти очи. — Много просто! Предпочитам да съм на морето, на свеж въздух. Да ходя на лов, вместо да вися по балове и представления. Пътуването ми има двойка цел: и да си почина, и да поработя, без да се насилвам. И мога да ти се закълна, че в имението ми не ме чака никаква тайна любовница, нито пък смятам да съблазня жената на управителя си! И все пак... — добави той тихо — може пък и да имам любима, скрита в господарската спалня. — Той се засмя и се изправи, като че искаше да се оттегли — Виж какво, Джордж! Ако Лондон ти втръсне, можеш да дойдеш в Уестърли. Винаги си добре дошъл!

— Благодаря! Радвам се, че не ми се сърдиш, заради онова, което ти наговорих, макар наистина да ми се ще да имаш някъде скрита годеница — отвърна Джордж Денет откровено. Той наистина обичаше

маркиза и гледаше на него като на син. — Тръгвам си. Да се надяваме, че скоро пак ще се видим. Тук ще е доста пусто без твоя хаплив език, Алекс.

Лорд Денет напусна стаята. Стъпките му отекнаха надолу по стълбите, дочуха се гласове и затварянето на врата. Тревейн си наля още едно бренди и впери навъсен поглед във флоралните мотиви на килима от Обюсон под краката си. Устата му се беше превърнала в тънка права линия, цялото му тяло бе напрегнато като лък. Още утре, още утре ще отпътува към крайбрежието. Да се махне час по-скоро от Лондон!...

Беше казал на Джордж почти цялата истина. Лондон го отегчаваше, това безкрайно обикаляне по клубове, приеми и балове, все същите глупави брътвежи, все същите безизразни лица, вечер след вечер, нощ след нощ. Искаше да проясни главата си, да отмахне цялата тази мътна мъгла, наслоена от нощите, прекарани в игра на карти и в пиене.

Искаше да се измъкне от оплитащите пипала на лондонското ежедневие — изсмукващи и разрушаващи. Не се чувстваше добре, нещо му липсваше... Но какво? Сам не знаеше! По дяволите! Единственото, от което имаше нужда, беше пречистване! Сладкият лондонски живот беше размътил мозъка му. Трябваше му бистра изворна вода, за да отмие горчивия вкус. Нуждаеше се от нещо, което да го накара да разгърне всичките си сили, да събуди апетита му към живота.

Алекс усети как кръвта в жилите му потече по-бързо само при мисълта за простора на високите плата, мочурищата и стръмния бряг на Корнуол, само при спомена за Шейх, арабският жрец, с който препускаше като вятър.

— Така ужасно рано и вече буден, стари друже? — прозвуча глас откъм вратата.

— Същото бих могъл да кажа и за тебе, Питър — отвърна лорд Тревейн и изгледа пренебрежително по-малкия си брат, който беше влязъл, без да го чуе. — Откъде се връщаш по това време? Приличаш на мъртвец — каза Алекс, наблюдавайки с присвити очи брат си.

Питър си наля от бутилката порядъчна доза бренди и се хвърли в едно кресло. Правеше усилия да изглежда спокоен, но му беше трудно да скрие своята възбуда от златистите очи на брат си.

— Хайде, изплюй камъчето, Питър! Така и така скоро ще науча всичко — въздъхна Алекс примирено.

— Няма да повярваш, Алекс, ама победих Теди с цели три минути! — изрече на един дъх Питър, който не можеше повече да съдържа въодушевлението си.

— Наистина ли? — Алекс беше отегчен. — Каж ми, моля те, за какво става дума. Не съм ясновидец.

— Подобрих неговия рекорд от Воксхол гардън до Риджънтс парк. Моите дорести не дадоха на неговите черньовци вода да пият. През цялото време ми гледаше само праха! И загуби, разбира се, цял куп злато. Такива ми ти работи... — Той отпи самодоволно от брендито, но се задави и се разкашля толкова силно, че от очите му потекоха сълзи.

Лорд Тревейн потупа брат си по гърба и се опита да скрие усмивката си, когато Питър се изправи и тайно избърса сълзите си.

— Да не си решил да поставиш рекорд и по напиване с бренди, моето момче? Това е от най-доброто ми, така че внимавай! Ако не заради себе си, то поне за да пощадиш чувствата ми на човек, който не обича да гледа как някой се налива с хубавото му старо бренди, като с бира.

— Прощавай, Алекс, но умирам от жажда! — извини се Питър и отпи съвсем малка глътка.

Той стана, отиде до прозореца и погледна към парка от другата страна на улицата. Слънцето заблестя в черната му коса и някои кичури запламтяха с червеникав отблясък. Момъкът се обърна, засмя се хлапашки и каза, сякаш между другото:

— Много бих искал да ми заемеш някой път черния си впряг. Тях никой не може да ги стигне!...

По лицето му пробягна усмивка, като видя как Алекс се намръщи. Но това трая само миг, докато златистите очи не откриха закачливия смях в синия поглед на по-малкия.

Алекс се усмихна.

— Това препускане днес май нещо те е повредило. Радвам се обаче, че дойде да ме видиш. Бях се приготвил вече да прекося Канала,

за да те пипна по време на някоя от твоите безумни лудории. Като гледам сега колко сериозно се е заел Наполеон да печели битка след битка, надали би пилял времето си да те връща пак в Англия по съкратената процедура.

— О, стига, Алекс! Съвсем не съм толкова лош. Просто се забавлявам! — оплака се брат му с подкупваща усмивка.

— Ти само внимавай да не те изхвърлят от Алмак! — предупреди строго Алекс, забравил напълно, че и него го грози същата опасност.

— За малко и с теб да се случи същото, ако е вярно онова, което се говори. Тогава...

— Тогава ще бъдеш по-предпазлив и ще помниш, че съм те предупредил! — прекъсна го троснато брат му.

— За какво искаше да говориш с мене! Обзалагам се, че не е за това, нали? — попита Питър, малко засегнат.

— Утре заминавам за Уестърли — каза кратко Алекс.

— Напускаш Лондон? Шегуваш се, Алекс! Какво ще правиш там? — Питър не вярваше на ушите си.

— Цялата тази история звучи като комедия от Шекспир. Всеки задава все същия въпрос — изпъшка Тревейн, вперил изпитателно златистите си очи в Питър. — Разбира се, бих могъл да добавя, че в джоба ти дрънкат пари, именно защото се старая да управлявам имението добре.

Питър бе достатъчно възпитан, за да замълчи, малко засрамен от тази забележка. Но все пак в погледа му имаше недоумение.

— Лондон е пълен с наперени хвалипръцковци, нахални изтърсаци и пощурели майки, готови да напъхат дъщерите си в леглото на онзи, който предложи най-много пари. Разболявам се от тия хора!

— Сигурен ли си, че всъщност не бягаш от Мариана?

— Искам да вярвам, че не съм те разбрал правилно, Питър. Можеш ли да повториш онова, което каза? — В тихия глас на лорд Тревейн прозвуча такава заплаха, че кръвта на Питър замръзна в жилите му. Уплаши се, че този път е отишъл твърде далече, призля му само при мисълта как други мъже, които твърде късно бяха доловили фаталната склонност на лорд Тревейн да стаява опустошителния си гняв, сега почиваха кротко в земята.

— Съжалявам, Алекс! Забрави какво казах! Досега няма нещо, от което да си бягал. Понякога говоря глупости, но зная, колко я обичаше, пък и остана с нея повече отколкото с другите... Така и не разбрах, защо я напусна. Истинска красавица! Сега се чува, че почти е закарала стария Линвил пред олтара. Мислех си, че все пак те засяга, макар че каза, че си скъсал с нея... — Питър започна да заеква от възмущение.

Лорд Тревейн въздъхна раздражено, нишката на търпението му бе опъната до скъсване от всичката тази добронамерена, но твърде досадна загриженост за неговото благополучие.

— Играеш си с огъня, Питър! Познавам те достатъчно добре, за да не приема сериозно и половината от приказките ти. Зная колко си невъздържан, но другите не са наясно, че говориш неща, за които после съжаляваш. Така че бъди по-внимателен! — предупреди го Алекс хладно. — А в отговор на твоя въпрос, ще ти кажа следното: никога не съм обичал Мариана, нито някоя друга жена. Поне никога връзката не се е задълбочавала дотолкова, че да поискам да се ожена. Ще ми досади още преди да е изтекъл медения месец. Омръзна ми да падат в краката ми, или по-точно в леглото ми, било защото са решили, че са влюбени в мене, било заради титлата и богатството ми. Мисля са дори, че всъщност те обичат повече самите себе си, отколкото мене... — Лицето на маркиза се изкриви в цинична усмивка. — Ние с Мариана имахме просто една кратка любовна връзка, която приключи. Е, може би малко по-рано, отколкото се очакваше, но се получиха някои различия в мненията, които не можахме да преодолеем. Разделихме се и съвсем не ме интересува кого се опитва да оплете сега. — Лицето на Алекс доби някакво странно изражение. — Говоря с теб за тези неща, просто за да сложа веднъж завинаги край на всички измишльотини, които, май занимават цял Лондон. Искам поне ти да знаеш точно какво е положението, та като пийнеш, да не прибавиш неволно още нещо към тия глупости!

— Но моля ти се, Алекс, аз не съм никакъв дърдорко! Не разправям клюки за собствения си брат! — провикна се Питър засегнат. — В последна сметка и моето търпение има край! Добре знаеш, че кръвта на Тревейнови вода не става.

— Моля те да ми простиш! — Алекс се поклони едва забележимо. — Зная, че никога няма да кажеш нарочно нещо, с което би могъл да ми навредиш, но като те ядоса някой...

Питър пресуши с рязко движение последните капки от блендито си и най-неочаквано се разсмя:

— Проклет да съм, ако тръгна да се дуелирам заради дамата на сърцето на някого си! Може и да е красавица, но на мене ми се вижда страшно превзета. Нито поздравява, нито разбира от шега. Няма да викам на дуел всеки срещнат, заради някакъв злобничък разговор на чаша чай. Виж, за нещо по-съществено може, не е ли така?

Алекс отметна глава и се разсмя от сърце. Смехът му се сля с този на Питър. Двамата мъже стояха изправени един срещу друг, високи и горди. Общият им смях смекчи строгите аристократични черти на лицата им — с еднакви орлови носове и арогантно изнесени напред брадички, семейните черти на Тревейнови. Разликата от петнадесет години бе изчезнала, стопена в тази младежка веселост.

Алекс погледна с любов стройната фигура на брат си. Почувства отговорността, която тегнеше на раменете му — рамене широки, свикнали да носят бремето на дълга. Докато наблюдаваше Питър, той се запита дали и самият той е бил някога толкова млад и безгрижен, неподозиращ колко самотен е човек всъщност. Струваше му се, че е изминала цяла вечност, откак не е изпитвал топлотата на безкористната любов, която прониква в цялото ти същество и те сгрыва като огън в ледена нощ. През изминалите години той бе изпитал любовта, но това беше друг вид любов — неудовлетворяваща, изчерпваща, която не оставя след себе си нищо, освен разкаяние. А той сякаш и не очакваше друго. Истинската любов бе нещо, което вече не съществуваше за него.

Само на петнадесет години Алекс бе станал глава на семейството — съвсем млад и неопитен наследник на огромните имоти на Тревейнови. Лорд Денет му беше настойник и добър приятел, правеше всичко, за да му помага в неговите тежки задължения. С помощта на доверени управители и адвокати, Алекс се научи да управлява Уестърли и стана опитен и способен стопанин.

Но тази победа не бе лека, пътят му бе покрит с тръни. Един незрял и неумел маркиз е лесна плячка за нечестни управители, които мислят само как да „управляват“ собствения си джоб. Дори и хората, които се представяха за най-близки приятели на баща му, пристигаха един след друг да заявят, че им дължал пари — разбира се, без документ. Идваха и заявяваха претенциите си — говореха за някакви

тайни брачни споразумения, сключени преди години. Богатствата на младия маркиз го правеха желан зет.

Ала лорд Денет не допусна Алекс да бъде измамен. Въръжен с цял щаб от адвокати, той успя да парира жадната глутница, докато новият маркиз стъпи на крака. Така младият човек порасна и се превърна в мъж с желязна воля. Като че ли изобщо не го натъжаваше това, че още преди да навърши двадесет години, по лицето му се образуваха бръчки от напрежение и грижи, никога не можеше да си позволи да бъде безотговорен и просто млад. Затова през годините, прекарани в Лондон и на Континента, той се втурна да наваксва всичко, което бе пропуснал на младини.

Баща му бе убит на дуел малко преди раждането на втория му син. Този изстрел беше твърде преждевременен. Алекс помнеше баща си като човек на живота, с широк размах, обичащ празненствата, хазарта и най-вече лова. Умееше да се радва на всеки миг, но нямаше никакъв усет за сделки. Беше оставил имотите си на самотек, без да се грижи за нищо. И все пак в Уестърли винаги цареше ред, заслуга главно на неговата майка. Къщата пазеше великолепието на голям господарски дом.

Ала и лейди Тревейн не можа да преживее раждането на втория си син. Раждане и смърт едновременно — природата безпощадно потърси своето равновесие!

Алекс се измъчваше от мисълта, че Питър дори не познава своята майка. Тя бе неповторима — единствената жена, на която Алекс беше имал доверие. Спомняше си светлите ѝ сини очи — очите на Питър — винаги засмени и сияещи, когато му позволяваше да разресва златните ѝ къдрици или когато го притискаше силно към себе си, преди да го сложи да спи... Тя превръщаше всеки ден в истинско пътешествие из страната на приказките, населена с елфи и феи, с кръвожадни пирати и смели рицари. Изпълваше неговия свят с любов и топлота. Целият този свят изчезна с нейната смърт. Алекс се чувстваше ограбен. И все пак той имаше поне своите спомени. Питър не притежаваше нищо.

С течение на времето Алекс свикна с този начин на живот и го прие. Отиваше рядко до Лондон, и то само по работа, но по-късно почувства липсата на приятели и развлечения, каквито само големият град можеше да предложи на един млад човек. Оказа се обаче, че

Алекс е възмъжал по-бързо от своите връстници, тънещи в безгрижие и веселби. Здравословният живот на село го бе превърнал в преливащ от жизненост мъж, със силни, жилави, загорели от слънцето ръце — можеха ли да се сравняват с тях белите като лилия ръце на градските контета? Дори когато след тези дълги години на заточение той се върна отново в Лондон, не можа вече да се откаже напълно от своя начин на живот. Мускулите му си останаха здрави като желязо, беше свикнал на големи и продължителни натоварвания, тренираше бокс и фехтовка, яздеше. Просто не проумяваше как трябва да се преструва на изтощен след кратко пътуване, само защото умората беше на мода сред връстниците му. Записа се за член на „Коринтяните“ и на клуба „Четири коня с една ръка“, главно поради неподражаемото си майсторство да държи юздите. Канеха го на всякакви вечери, приеми и излети в края на седмицата. Но колкото повече участваше в живота на Лондонското общество, толкова по-остър ставаше неговият цинизъм към всички и във всичко. С годините злите езици все по-охотно заплитаха клюки около тази горда и интересна личност. И колкото повече Тревейн се оттегляше в кулата на своя цинизъм, като предлагаше на света само непроницаемата си маска, толкова повече се множиха историите за него. Той си оставаше загадка за обществото. Лудите му авантюри — къде истински, къде измислени — го направиха известен в цял Лондон. Неговите приключения, обвити в тайнствен ореол, развихряха фантазията на хората. Щастиято му в хазарта беше направо свръхестествено. Този човек никога не губеше. Нито в играта, нито в любовта.

Когато се появи някъде, облечен от глава до пети в любимия си черен цвят, само с един-единствен поглед на златистите си очи можеше да накара женските сърца да забият по-силно. Беше равнодушен, арогантен, понякога дори безочлив и нелюбезен и към най-красивите жени. Но това само утвърждаваше още повече сатанинския му образ. А мисълта за имотите, парите и прочутите скъпоценности на Тревейнови го правеше още по-желан.

— Нали не възразяваш да остана малко в Лондон? — запита Питър с надежда в гласа.

— Можеш да останеш колкото желаеш! Но се опитай по изключение да се държиш малко по-сериозно!

— Не се безпокой! Няма да направя нищо, което не би сторил и самият ти — обеща Питър моментално и намигна с едното си око.

— Точно това ме тревожи — промърмори лорд Тревейн сериозно, докато изпращаше брат си до вратата. Той направи боксово движение към ухото на Питър. — Бъди внимателен, моля те! Знаеш, че няма да съм тук да те вадя от кашите!

— Не се страхувай! — Питър се ухили, но очите му този път останаха сериозни. — Ще бъда истински стълб на обществото, за да се гордееш с мен!

Алекс остана още малко така до вратата, поклати глава и със загрижено лице се запъти към спалнята си, решен най-после да поспи. Искаше да осигури на Питър всичко, което сам беше пропуснал на младини, но може би понякога беше твърде небрежен спрямо брат си. Просто не искаше Питър да се чувства потиснат. Питър... Той щеше да получи всичко, което Алекс можеше да му даде, макар и само като малка компенсация за това, че бе отраснал без родители.

— Слушам, Ваша Светлост! — отвърна Доусън, секретарят на лорд Тревейн, и се зае да подрежда сметките и поръчките, които бяха преглеждали през последния час. — Друго нещо, милорд?

— Не, вече се разбрахме! Няма да давате аванс на Питър, освен ако аз разреша. А ако се случи нещо важно, веднага ми съобщете! — Алекс оправяше пред огледалото дантелената си вратовръзка. — Иначе за всичко отговаряте вие, Доусън. Имам неограничено доверие в способностите ви.

— Благодаря ви, Ваша Светлост — отвърна Доусън, поласкан и смутен от похвалата. — Много съм ви задължен. Позволете да ви пожелаая приятно пътуване, макар че, както изглежда, още преди да се стъмни, ще завали. Ще пътувате утре в мокро и мрачно време. Наистина ли желаете да яздите пред каретата, Ваша Светлост? — В гласа на секретаря прозвуча загриженост.

Лорд Тревейн погледна дребничкия сивокос човек, силно прегърбен, с малко кривогледи очи. Имаше му доверие, както на никой друг. Доусън отдавна бе поел в свои ръце управлението на имотите и познаваше цялото му финансово състояние може би по-добре и от

самия маркиз. Лорд Тревейн наистина говореше сериозно, когато изрази пълното си доверие към него.

— Не се тревожете, Доусън! Аз ще... — Лорд Тревейн замлъкна, защото някой почука на вратата.

Един лакей отвори и обяви тържествено:

— Лейди Мариана Уудли, Ваша Светлост!

Той отстъпи встрани и лейди Мариана прошумоля царствено край него. Бе облечена в яркочервена кадифена рокля, с подходяща кожена наметка и шапка. Ръцете ѝ бяха скрити в голям маншон от тъмна кожа. Екзотичният ѝ парфюм облъхна двамата мъже, застанали в средата на стаята.

Доусън незабелязано се измъкна през вратата. Никога не беше могъл да търпи лейди Мариана и се радваше, че негова светлост е скъсал с нея. Искаше му се и сега тя бързо да си тръгне... Сигурно господарят щеше да бъде страшно изненадан, ако разбереше, че цялата прислуга е на същото мнение.

— Алекс, любими — проплака лейди Мариана, — страшно нелюбезно от твоя страна! Ти не дойде да ме посетиш, след като се върнах в града! — подхвана глезено тя.

Лорд Тревейн я наблюдаваше, присвил очи. Тя пристъпи към него, простряла грациозно тънките си изящни ръце. Беше наистина красива жена! Тъмнокестенявата ѝ коса бе вдигната във великолепна висока фризура, която подчертаваше красивата ѝ, лебедова шия.

Той се взря във влажните кафяви очи с дълги, изкусно почернени ресници, в устните ѝ, приканващи за целувка. Знаеше, че тя щеше да отвърне страстно и продължително, ако я целунеше, но вече не я желаше така силно, както преди. Все още изпитваше възхищение и може би още нещо, когато я видеше. Погледът му се плъзна по пищната ѝ бяла гръд, щедро разкрита сред дълбоко изрязаното червено кадифе на роклята. Споменът му продължи по-нататък, към другите прелести на тялото ѝ, дори го усети голо до своето.

Маркизът се извърна рязко към нея:

— Какво има, Мариана? — Във въпроса му имаше нетърпение. Той отиде до писалището си и си избра пура от една резбована кутия. Издуха дима и той скри израза на лицето му. Ароматът на финия тютюн прогони натрапчивата миризма на парфюма ѝ. — Нарушаваш приличието, като ме посещаваш без придружител.

— А откога ние двамата с тебе правим онова, което е прилично?
— отби тя удара.

— Не смятам, че имаме да си казваме още нещо. Двамата взехме решение и аз се придържам към него. Според онова, което чувам, и ти постъпваш по същия начин, разбира се, ако не са били само клюки — добави Алекс сухо.

— Не са клюки! — лейди Мариана го стрелна гневно с тъмните си очи.

— Е, добре тогава. Какво имаме да си кажем още?

— Много имаме да си кажем, Алекс! — Тя се приближи, застана до него и го погледна с тъмните си, умоляващи очи. — Наистина ли можеш да стоиш така пред мен и да твърдиш, че не ме желаяш повече? Че не ти се иска да сме горе сега...

— Престани, Мариана! — Маркизът я хвана с железни пръсти за бялата ръка. — Сама унижаваш себе си, като се държиш по този начин.

— Да се унижавам? — кресна Мариана. — Аз говоря само истината! Ние се обичаме. Аз поне си го признавам!

— Не, Мариана. Ние се желяхме, това беше! Нищо повече! И двамата знаехме, че един ден ще има край. Ти само го ускори с твоите заплахи. Досега никой не ме е заплашвал, мила моя, нито се е опитвал да ме изнудва. — Той я отблъсна сърдито от себе си и се обърна на другата страна, за да не гледа повече гневното бяло лице и задъхващите се от гняв гърди.

— Аз само те заплаших, че ще те напусна, ако не се ожениш за мене. Исках да те принудя да признаеш пред самия себе си, че ме обичаш и искаш да се оженим. Непоносима ти е мисълта, че сега съм с друг, не е ли така?

— Мила моя Мариана, пет пари не давам за това чие легло топлиш. Между нас всичко свърши! Ти сама предизвика края, въпреки че и без това пламъкът на страстта бе започнал постепенно да се превръща в дим — отвърна маркизът равнодушно.

— Не ти вярвам! Ти си луд по мене! Аз съм в кръвта ти, както ти в моята!... — В гласа ѝ трепнаха пламенни обещания. — Можех да имам Линвил още преди една година, но аз избрах тебе, вместо да стана дукеса!

— Ах, да! Дукът. Това винаги е била върховната ти цел в живота — лейди Мариана, дукеса Еди-коя-си. Недей да си затваряш очите

пред истинските причини, драга моя! Желаете ме, вярвам ти. Но ти желаете и всичко онова, което притежавам — и диамантите, и смарагдите, и всичките скъпоценни дрънкулки, които ще украсяват бъдещата лейди Тревейн, маркиза Сейнт Флауър. Много добре знаеш, че не съм и мислил за брак, когато започна връзката ни. Тогава това изобщо не ти попречи, дори ми каза веднъж, че се радваш на вдовството си, защото можеш да правиш всичко, което ти доставя удоволствие, без да е нужно да се съобразяваш с някакъв ревнив съпруг. Какъв е този обрат сега? Или всичко е било само игра, за да ме вкараш в леглото си, да ми замаеш главата и да ме замъкнеш пред олтара?

— Ти си чудовище! — изхриптя лейди Мариана, като правеше напразни усилия да се овладее. Ноздрите ѝ трепереха, зениците ѝ се бяха разширили от ярост, безсилна да отрече истината в неговите думи.

Беше го заплашила, че ще го остави и ще се омъжи за херцога, ако не я направи своя съпруга. Толкова бе сигурна в него, очакваше той да я моли да остане и моментално да се ожени за нея. Вместо това той ѝ каза да прави каквото намери за добре, това не го засягало. В първия момент Мариана помисли, че той говори така от наранена гордост, че скоро пак ще се върне при нея, но той не се върна. Пренебрегна я, захвърли я пред всички в Алмак, гледаше я с онзи презрителен поглед, който тя бе виждала у него, само когато разни досадни ласкатели го обсаждаха с молбите си. Целият ѝ план заплашваше да рухне. Тя правеше напразни и отчаяни опити да върне всичко отново в старото русло.

— Наистина ли мислиш, че е възможно да зачеркнем всичко? Алекс, ние можем да започнем отново, повярвай ми. Ето ме сега при тебе, моля те...

— Не, няма смисъл, Мариана! Никой от нас не се е променил. Познавам те достатъчно добре, за да съм убеден, че ти никога няма да станеш друга. А освен това огънят угасна. Не те желая повече. Не исках да ти го кажа така направо, но този разговор не е приятен за никого от двамата ни.

Лейди Мариана стоеше като вкаменена. Красивото ѝ лице изразяваше пълно объркване. Винаги всичко бе вървяло по волята ѝ, винаги бе получавала онова, което желаете. Бе единствена дъщеря на

възрастни родители — глезена и обожавана, свикнала да получава само внимание и възхищение от своите ухажори. Израснала в провинциално имение, тя жадуваше за развлеченията и авантюрите, които предлагаше Лондон. Още на първия ѝ сезон в столицата я нарекоха „Несравнимата“. Веднага се омъжи за лорд Уудли, само и само да не се върне на село при родителите си, които не обичаха шумния светски живот. Така тя стана аристократка, не беше вече просто мис Мариана Грийн, а лейди Мариана Уудли. През първите години новата двойка се впусна в развлеченията, с които беше известен Лондон. Живееха шумно и екстравагантно, всеки хукнал след собствените си удоволствия, така че сърцето ѝ не се пръсна от мъка, когато мъжът ѝ, смъртно пиян, се преобърна с каретата си и загина. Така парите на семейството останаха само за нея, а и не ѝ се налагаше вече да се съобразява с никого.

Започнаха да я наричат Палавата вдовица Уудли и тя с радост се стремеше да оправдае прозвището си. Чак по-късно, след години блудкави любовни връзки, тя срещна лорд Тревейн и се влюби за първи път в живота си. Той бе в Лондон още по време на първия ѝ сезон в обществото — Мариана си спомняше колко я бе развълнувал още тогава този мургав жизнерадостен мъж. А сетне той изведнъж изчезна някъде. Бе престанала да мисли за него, когато внезапно го срещна отново една вечер. Веднага почувства, че сега вече, никога не ще може да го забрави. Между двамата пламна страстно влечение.

От първия миг тя грижливо планираше всичко, беше твърдо решена да притежава този мъж. Съжаляваше, разбира се, че той е само маркиз, а не херцог, но Мариана укроти суетата си в името на лудата страст. Реши да се задоволи с титлата маркиза. Още повече, че на везните натежаха и баснословните бижута на Тревейнови — истинско кралско съкровище, което бе в състояние да стопи разочарованието ѝ от по-ниската благородническа титла.

Лейди Мариана знаеше колко голямо е отвращението на Алекс от брака. Злите езици твърдяха, че няма жена, която може да го задържи повече от месец. Ала Мариана Уудли беше толкова уверена в неговата любов и в безумната му страст, а и в своята власт над мъжете, та изобщо не се усъмни в неговото желание да свърже живота си с нейния. Тя се преструваше, че се страхува от повторен брак и че държи не по-малко от него да запази свободата си. Не искаше да го изплаши,

в края на краищата, разполагаше с достатъчно време. Всяко привързване можеше да я накара да съжاليا.

Допускаше, че в живота му има и други жени, но не ги възприемаше като заплаха за бъдещите си планове. Ала когато мина доста време, а Алекс не споменаваше нито дума за женитба, лейди Уудли реши да го попритисне, като го заплаши, че ще го остави заради друг мъж. За съжаление, той не реагира според очакванията ѝ.

Навярно и сега тази негова упорита гордост не му позволяваше да се подчини на желанията си. Беше забравила колко е горд! Тя гледаше красивото му лице, твърдите чувствени устни и усещаше как я обзема паника при мисълта, че може да го загуби. Не беше възможно Алекс да я напусне! Единственият мъж, в когото се бе влюбила в живота си! Беше имала дузина любовници, до един млади и красиви, но Алекс беше нещо друго. Може би именно безразличието, което демонстрираше понякога, или неговата арогантност, не ѝ позволяваха да забрави, че има насреща си истински мъж. Той никога за нищо не молеше, нито за миг не се остави тя да го води. Но лейди Уудли все пак бе уверена, че го държи в ръцете си. Той беше пламенен любовник, караше я да губи ума си, превърна я в истинска жена... Умираще от страст в прегръдките му, ала без него се чувстваше загубена. Само да можеше сега да усети ръцете му около гъвкавото си тяло, вкуса на устните му върху своите устни!

— Предполагам, лейди Мариана, че имате някакъв ангажимент и сигурно закъснявате вече. Моля, тръгвайте вече! Не е редно да виждат каретата ви пред моята врата — каза лорд Тревейн вежливо. Гласът му бе студен и безличен, погледът му остана непроницаем, докато гледаше как по лицето ѝ се борят противоречиви чувства. — Нали не искате да навредите на репутацията си?

Лейди Мариана го изгледа нерешително, като хапеше нервно долната си устна. Най-после намери изход и се засмя съблазнително.

— Вярно е, че Лини ме чака. Наистина трябва да вървя сега. Но не можем ли да се срещнем утре, тогава ще имам повече време? Знаеш, че Лини не се пуска от полата ми, ще трябва да измисля нещо, за да се откача за няколко минути... — Тонът ѝ бе станал високомерен, все още се опитваше да го накара да ревнува от дука.

— Съжالياвам, лейди Мариана. Утре няма да съм вече тука.

— О! И къде ще бъдеш? — промени тя тона любопитно, докато пригладдаше дългите си червени ръкавици, все още заета с мисълта как да го примами в спалнята си.

— Напускам Лондон.

— Но ти не можеш просто да оставиш Лондон! Не можеш да ме напуснеш! — извика Мариана уплашена. — Ти бягаш — продължи тя драматично, — но това изобщо не се налага! Да можеше само да забравиш тази твоя проклета гордост и да...

— Лейди Уудли! Онова, което правя, повече не ви засяга! Никога не се е налагало да давам на някого отчет за действията си, но сега, след като реших да замина, всички като че ли започват да ми държат сметка.

— Няма да те пусна! — извика Мариана с променен от страх глас.

„Ако той замине сега, ще го изгубя завинаги. Онова, което не можеш да виждаш или да чуваш, не предизвиква ревност! Може да срещне и друга жена.“

Тя се хвърли на врата му, силно се притисна към него и го целуна пламенно. Устните ѝ се опитваха да разтворят неговата стисната уста, но той не реагира. Само бавно откъсна със сила ръцете ѝ от врата си и отблъсна горещото ѝ, гъвкаво тяло. Искаше да я убеди веднъж завинаги, че няма никакви чувства към нея и каза първото, което му дойде в ума, за да попари надеждите ѝ:

— Много е възможно, когато се видим отново, да съм вече женен човек. Съмнявам се, че жена ми би приела нашата малка връзка... — Алекс не можа да скрие усмивката си, когато видя ужасеното ѝ лице. Не изпитваше съжаление към една жена, която използваше тялото си, за да изнудва мъжа.

А може пък и наистина да се ожени. Това би решило някои от възникналите напоследък проблеми. Не е лошо да огледа малката дъщеря на скуайър Блекмор, най-близкия му съсед в Уестърли. Отдавна не я бе виждал, и ако трябваше честно да си признае, вече не си спомняше как точно изглежда, но сигурно е вече на подходяща възраст. Освен това скуайърът не се уморяваше да показва, колко би се радвал на един такъв съюз. Точно така! Някоя малка непозната, която няма да му създава главоболия и ще се бори да заслужи благоволенieto му...

— Женен?! Ти? — Мариана се изсмя пискливо, убедена, че я заблуждава. — И за коя, моля ти се? Кажй де, за коя? Само не ми отговаряй, че е някоя от онези недоразвити патки, които алчните им майки се опитват да ти натрапят! Можеш да опиташ с щерката на Брадшоу, как ѝ беше името... Чакай... — Мариана замълча, за да си спомни. — Мери? Да, така беше, Мери. Е, вярно че прилича малко на кон, но... Или, може би Каролайн Еди-коя-си, онази, безумно богатата. Горкичката, пелтечи, а е и доста кривогледа, но след като си решил да сключиш брак... — Лейди Мариана млькна и ухапа върха на пръста си, сякаш премисляше най-изгодните партии.

Маркизът я прекъсна твърдо, гласът му бе странно глух.

— Боя се, че не си имала удоволствието да се запознаеш с бъдещата лейди Тревейн, драга моя. Тя не живее в Лондон.

— Не говориш сериозно! — смени тона лейди Уудли. — Действително ли мислиш да се жениш? — Тя се взря в лицето му, но мрачният му израз не издаваше нищо. — А какво стана, ако мога да попитам, с твоето заричане да си останеш ерген? Цялата тази история ми се вижда твърде прибързана след... — Тонът ѝ стана отровно ехиден. — След толкова години заклето ергенуване! Прощавай, но ми позволи да се съмнявам... — Тя се засмя невесело. — Ще повярвам на тези небивалици, след като имам удоволствието да се запозная с това чудо сред жените, което ще успее да сложи на пръста си твоят пръстен. Но не по-рано!

Алекс бавно отиде до бюрото си, дръпна едно чекмедже и извади куп книжа. Започна да ги подрежда, докато Мариана го гледаше изненадано.

— Ето разрешителното ми за брак, скъпа моя — той спря равнодушно очи на смаяното ѝ лице.

Мариана се спусна към бюрото, дръпна листа от ръката му, хвърли бегъл поглед по редовете и го хвърли на писалището, като че си опари пръстите.

След това лейди Уудли тръгна наперено към вратата и излезе, оставяйки след себе си облак от тежко ухание. На прага тя се обърна още веднъж — лорд Тревейн се бе облегал спокойно на бюрото си, пушеше пурата си и издихваше бавно дима. Лицето му бе застинало в насмешлива усмивка.

Лейди Мариана не се сдържа:

— Не прави нищо, което после може и двама ни да нарани! Този документ е просто един парцал, който не вземам сериозно! Не си струва и хартията, на която е написан! — Гласът ѝ прозвуча самоуверено. Тя му обърна предизвикателно гръб и излезе с изкусително полюляващи се бедра.

Алекс остана известно време взрян в затворената врата след нея. Въздъхна с облекчение, щом долови шума от заминаващата карета. Господи! Как само се сети за това разрешително! Получи се много добре. Мариана нямаше защо да знае, че той беше прибрал предишния ден разрешителното на Питър. Брат му го бе заплашвал, че ако не му даде аванс, ще иде и ще се ожени за актрисата, в която бе влюбен напоследък.

С внезапна решителност, Алекс повика слугата и даде разпореждания за незабавно тръгване. Не искаше да чака дори до сутринта, както бе възнамерявал отначало. Накара Доусън да отложи всички ангажименти за вечерта и бързо се преоблече за път.

Нареди на развълнувания и объркан слуга да го вземе по някое време с каретата от странноприемницата „Уейфарърс Рест“ и само час по-късно остави Лондон зад гърба си.

Пътят се виеше през полята. Алекс вдигна очи към тъмните, застрашително трупащи се над главата му облаци. Въдъхна дълбоко ухаещия на бор въздух — почувства го като ласка по разгорещеното си лице. Леко дръпна юздите на Шейх, под чиито копита се вдигаха облаци прах.

— По-кратко, момчето ми! Така ще подплашим и дявола!

Алекс весело се засмя на глас и гърленият му смях проехтя надалеч, ликуващ и жизнерадостен. Сега вече нямаше грижи! Нищо не можеше да го спре. Той отново отпусна юздите и полетя в бесен галоп, надбягвайки се с вятъра и облаците. Широката му наметка се вееше като знаме зад него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Още от зори вятърът налиташе с вой върху близките дървета, блъскаше обрулените листа в стените на странноприемницата и ги завихряше обратно към тъмните далечни хълмове, едва мержелеещи се в настъпващия здрач. Ситният дъждец, започнал към обяд, се бе превърнал в истинска буря. Тибитс, притежателят на странноприемницата „Уейфарърс Рест“ беше ядосан. Това лошо време хем пропъждаше гостите, хем искаше повече работа. Всяка дупчица по покрива зейва, водата тече направо в къщата. Току-виж, не дай си боже, водата да се излее право във врата на някой гост!... Странноприемницата му беше на кръстопът — тук се срещаха пътищата от север и онези, които водеха от крайбрежието към Лондон. Заведението поемаше цялото движение, в това число и пощенските дилижанси, които спираха тук за прекачване на пътниците или за смяна на конете.

— Веднага се върни, обеснико! — изрева Тибитс на дребничкото момче, което прелетя покрай него надолу, по дългия тесен коридор. Тибитс простря дългата си космата ръка и пипна хлапето за врата. — Какво правиш тука? Не казах ли аз да почистиш стаята на господина? — и той раздруса яко малкия.

— Ама аз поисках да чистя, ама господинът каза да изчезвам... Много беше сърдит. И аз веднага се ометох — каза момчето троснато и направи опит да се отскубне.

— Ако ме лъжеш, дяволе, главата ще ти откъсна! Не ми трябва тука лъжец, дето ще ме излага пред господата. Виждам съм ги като се разгневят, втори път не искам да ми дойде до главата! Да не си наоколо, когато са ядосани! Помня една дама, беше застанала точно както си ти сега, направи ме на нищо, задето не съм дал на кучето й най-хубавото месо... Все мъкнеше това псе със себе си, не се отделяше от него. Дори ме перна по ръката заради проклетото животно. Внимавай, негоднико, да не ме злепоставиш, разбра ли? — изръмжа той на разтрепераното момче.

— Не съм ви излъгал! — извреця то, когато Тибитс го разтърси още по-силно.

— Хайде, изчезвай сега и да не съм чул нито дума, щото иначе... — Ханджията блъсна силно момчето и влезе в стаята за гости.

Той изгледа критично слугинята, която редеше масата за вечеря. Бе сервирано за повече хора, защото личната му трапезария бе заета в момента от някаква страшно важна дама. Издокараните лондонски джентълмени, които бяха наели две от най-скъпите му стаи, сигурно щяха да си правят компания за вечеря, пък и можеше да пристигнат още пътници с дилижанса. При такова време, колата като нищо щеше да закъснее цели часове. Тибитс бе поръчал да подготвят повече стаи за гостите, които щяха да пренощуват, за да сменят тук дилижанса. Беше порботил здравата. Той потри ръце и се усмихна в очакване на щедрите бакшиши.

„Какво пък толкова му има на времето?“ — помили си Тибитс, докато хвърляше още няколко цепеници в пращящия огън в камината. Лумнаха високи пламъци, прогониха сенките и заиграха по ниския таван с тежки дъбови греди. Калайдисаните кани и чаши светеха меко по полиците на стените, от дебелите свещи сълзеше лой и със съскане капваше върху студения месинг на свещниците.

Лицето на Тибитс се разля в усмивка при мисълта за жълтичките, които скоро ще зазвънтят в джобовете му. А сега нямаше да е зле да сложи нещо топло в стомаха си.

Сър Джейсън Бъкингам седеше до прозореца в стаята, точно над Тибитс, взираше се в дъждовната вечер и съвсем не му беше до смях. Беше бесен! Точно сега, под същия покрив, в една от стаите на този коридор се намираше най-злият му враг — лорд Александър Тревейн. Мразеше дори звука на това име! Просто не повярва на очите си, когато видя маркиза да влиза в двора само преди няколко минути. Огромният му черен жребец биеше нетърпеливо с копито в калта, докато Тревейн слезе от седлото и изтича към къщата. Момчетата от конюшната се спуснаха да отведат коня.

Лорд Тревейн! Това име тътнеше в ушите му по-застрашително от гръмотевиците навън. Откакто този демон беше влязъл в живота му, щастieto му го напусна... Дотогава Джейсън Бъкингам печелеше

почти всеки облог, печалбите му от безкрайните игри на карти най-после му дадоха възможност да заживее по-спокойно, без вечните кредитори, които обсаждаха вратата му. Но той дълго бе тънал в дългове и не можеше да се задоволи с едно толкова несигурно и нетрайно богатство. Сър Джейсън знаеше добре колко бързо се стопяват готовите пари. А Бъкингам нямаше никакво намерение да изпадне отново в предишното унижително положение. Обедняването му беше донесло безброй огорчения, караше го да се превърне в жалък, раболепен ласкател. Той презираше не само хората, пред които беше принуден да върти опашка, но още по-лошо — презираше самия себе си. Да загубиш самоуважението си е най-страшното, което може да се случи на един джентълмен!

И какво всъщност искаше? Само онова, което му се падаше по право. Бе се родил на този свят като джентълмен и искаше да живее като такъв! Вместо това, сър Джейсън бе принуден да прибегва до непочтени средства, направо бе станал майстор на мръсните ходове. Свръхизкусно манипулираше хората, умееше ловко да лавира, за да избегне всяка неприятна ситуация. Вече знаеше, че може да се измъкне от всяко положение, по неволя бе усвоил трудното изкуство на оцеляването. Оправдаваше се пред самия себе си, че няма вина за това, просто е бил принуден да използва такива средства. В завидно единодействие родителите му бяха проиграли на хазарт цялото наследство. След смъртта им не му остана нищо, освен дългове.

Той отрано научи, че трябва да се бори отчаяно и без задръжки, ако иска да се задържи сред по-избраното лондонско общество и да запази полагаемото му се място. Всички наричаха родителите му „Кралската двойка“, или „Дама каро и Поп каро“.

Родителите не предадоха на сър Джейсън лудата си страст към хазарта, но все пак той наследи от тях умението да извлича печалба от нещастията на другите. Не смяташе, че е под достойнството му да подпомогне малко късмета си в играта. Така от картите му излезе и прякора „Жокера“.

Бъкингам беше винаги под ръка, все се случваше така, че бе тъкмо там, където се появяваше остра нужда от още един човек.

Но никой не познаваше истинското лице на Жокера. Хората виждаха само онова, което той сметнеше за нужно да им покаже — клоуна, шегаджията, остроумния дърдорко, който разсмива... А

истинският сър Джейсън се стремеше единствено към богатство и власт, и то на всяка цена. Нямахше да позволи никога повече да бъде унижаван, да се остави на някаква презряла богата дукеса да го командва или да ухажва поредната пъпчива грозотия, само защото ще му донесе зестра.

Само в редки изключения неговите собствени желания и суровата необходимост не се противопоставяха. Такова щастливо изключение беше Катрин Уелингтън. Красота и богатство, съчетани в едно! Бе твърде хубаво, за да е истина.

Сър Джейсън добре помнеше правилото, че щастието е непостоянно, че невинаги всичко върви така, както ти се иска. Но в този именно случай той знаеше, че няма сила на света, която да му попречи да постигне целта си: да се ожени за Катрин и да забогатее! Нямахше вина, че шансовете му се изпариха. Дори всесилните богове на древен Египет не биха могли да помогнат — просто звездите бяха против него. Не човешка ръка беше размесила картите — сам дяволът бе изковал пъкления си план да развали работата. Дяволът, в лицето на лорд Тревейн, настойникът на Катрин.

Всичко, което един брак с Катрин можеше да му донесе, вече беше недостижимо за него. През онзи свой пръв сезон в Лондон, тя беше толкова наивна, толкова склонна да приеме за чиста монета всяко ласкателство.

Никога не бе обичал Катрин, но я намираше привлекателна, дори понякога забавна. Сигурно щяха да се разбират добре. Ако за зла участ не се бе появил онзи дявол с пронизващите жълти очи, които запрати момичето заедно с цялото му богатство в ръцете на друг мъж. Катрин, неговата златна надежда за бъдещето, беше венчана за някакъв провинциален благородник. „Сигурно някой червендалест и надут фукльо, с криви крака, шкембе и червен пиански нос...“ — мислеше Бъкингам злобно, докато се въртеше пред огледалото, възхитен от представителната си фигура. С един Бъкингам, Катрин щеше да е къде-къде по-добре, отколкото с онзи селски дебелак!...

Но се беше намесил този Тревейн, за да разруши всичко и да го направи за смях пред цял Лондон. Напомнено му беше, че Катрин Уелингтън е под опекунството на лорд Тревейн, че той управлява имуществото ѝ, и че тя може да се омъжи само с негово позволение. Мнозина от неговите приятели зестрогонци го бяха предупреждавали,

че няма смисъл да се трошат пари за такава безнадеждна инвестиция. А можеше да стане и по-лошо, ако си навлече неприязънта на Тревейн. Те имаха право да се страхуват, защото славата на маркиза не беше само плод на слухове или преувеличения. Сър Джейсън бе виждал със собствените си очи Алекс Тревейн — недосегаем в екипажа си в черно и златно с чудесните арабски жребци... Мълвеше се, че имал в жилите си арабска кръв, затова разбирал толкова от коне. Съществувало някакво духовно родство!

Приятелите на лорда го наричаха Луцифер, а той само се смееше, без да възразява. Сър Джейсън беше чувал да разправят, че този човек не е обикновен смъртен, че го наричали „Дяволският принц“, защото дължал своето щастие в играта на тъмните сили. Малцина от познатите на лорд Джейсън се осмеляваха да играят на карти, или да се обзалагат с Алекс Тревейн, защото той никога не губеше. Твърдеше се, че негова светлост омагьосвал картите, че странният златен пръстен на кутрето му притежавал свръхестествена сила.

Джейсън беше убеден, че именно лорд Тревейн бе направил да секнат изведнъж успехите му в играта на карти. Просто усещаше, че земята под краката му се клати, каквото и да опиташе, все удряше на камък. Трябваше да настъпи някакъв обрат! Дори ходи при някаква гледачка циганка, за да разбере какво вещаят звездите. Циганите се бяха разположили извън града. Там той намери вонящата беззъба вещица. Измамницата здраво го оскуба, но представи бъдещето му в най-ярки краски, увери го, че богинята на щастията няма да му изневери. Предсказа му, че преди да победи, ще срещне някаква жена „като пламък червена“, надрънка му неясни приказки за страшен черен облак и грозяща беда. Бъкингам не повярва на тия истории за смърт и нещастие, точно сега беше му провървяло малко, а пък и още не бе срещнал „жена като пламък“. Но успехът се бавеше, редяха се несполука след несполука. Не се случи и нищо фатално, нямаше смъртен случай, въпреки че в такива моменти почти му се искаше да е умрял.

Лорд Тревейн! Винаги на върха, неизменно победител. Сър Джейсън не можеше да си спомни да е видял някога Тревейн да губи, независимо дали ставаше дума за жени или за карти. Дамите от половин Лондон бяха нещастно влюбени в него. Сър Джейсън

познаваше няколко високопоставени красавици, които — стига да им се удадеше възможност — веднага биха скочили в леглото на Алекс Тревейн.

Маркизът печелеше сърцата на най-желаните хубавици на Лондон и на Континента, но щом те отстъпеха, той вече губеше интерес и скоро любовните им признания започваха да го отегчават. Остана си ерген, обръщаше гръб на всички, а това го правеше още по-желан. Джейсън просто не можеше да проумее как Тревейн не капитулира пред красотата и богатствата на тези жени. Ако бе той на мястото му, отдавна да е сложил ръка на голямо богатство, а може би и на замъка, или двореца на някоя чуждоземна принцеса.

Бога ми, този Тревейн бе наистина ненормален, да бяга от подобно щастие! Само ако имаше възможност да го премахне, разбира се, без сам да се изложи на опасност! Но и не помисляше да излезе на дуел срещу опасен стрелец като Тревейн. Дяволският принц никога нямаше да узнае, че в лицето на Джейсън Бъкингам има смъртен враг! Много по-разумно ще е да го остави да вярва, че Жокера е благоразположен към него. Отмъщението ще е по-сладко от мед, само да намери сгода да размаже всесилния лорд Тревейн!

Силно чукане по вратата откъсна лорд Джейсън от тежките му мисли.

— Влизай! — извика той и се обърна.

— Ще бъде ли сър Бъкингам така любезен да заповяда долу? Вечерята му е поднесена и го очаква — обяви Тибитс.

— Много добре. Идвам веднага. Впрочем, нахрани ли се вече лорд Тревейн? — попита той с престорено безразличие.

— Не. Току-що слезе — отвърна Тибитс и тръгна надолу по паянтовата стълба. Помисли си, че хлапето действително каза истината. Този човек има зъл поглед. Не би искал да му е враг! Студени тръпки го побиха при спомена за леденостудените очи на господина.

Тибитс хвърли бърз поглед към голямата дървена маса, наредена за гостите. След това погледна и другия джентълмен, който се грееше пред буйния огън и замислено се взираше в пламъците. Ох, и на този господин не би желал да излезе насреща! Познаваше лорд Тревейн, той често отсядаше тук на път за имотите си в Корнуол. Да, да, бе чувал какви ли не работи за негова светлост. Изпречиш ли се на пътя

му, лошо ти се пише. Но какво можеш да очакваш от човек, който идва от оня негостоприемен корнуолски бряг, истинска пустош, както разправят хората!

— Тука дяволски духа! — избоботи Тибитс и се спусна да затваря по-плътно прозорците. — О, ето ви и вас, сър Бъкингам! — Тибитс бързо придърпа стол за Джейсън, който влезе в стаята, издокаран в разкошен жакет от розово кадифе, жълти панталони до коленете, жилетка на оранжеви и жълти райета и бяла колосана вратовръзка, цялата в рюшове и дантели.

Лорд Тревейн, който бе вперил очи в огъня, се извърна бавно към новодошлия.

— Добър вечер, Бъкингам! — каза той, вдигнал високо едната си вежда. — Ще имам ли удоволствието... да споделя вашата компания на тази хубава трапеза, която ни очаква? — и без да изчака отговор, седна на масата.

— Лорд Тревейн! — поклони се леко Бъкингам, опитвайки се да преодолее паниката, която го връхлетя, като видя, че ще трябва да седи лице срещу лице с маркиза. — Ще бъде удоволствие за мен да съм във вашата компания, милорд! — Толкова му се искаше да му забие кинжал в сърцето, вместо да реди любезни думи! Въпреки това изгледа любопитно лорд Тревейн и запита: — Как така ви срещам далеч от Лондон в такава отвратителна вечер? — Той бодна с вилицата си един картоф, лапна го и започна да реже сочното парче говеждо в чинията си.

— Отивам в Сейнт Флауър. Но и вие сте тръгнали на път?

„Сейнт Флауър. Свещено цвете. Не съвсем подходящо име за дома на лорд Тревейн! — помисли си сър Джейсън с насмешка. — А защо не Сейнт Демон, в чест на собственика?“. Но продължи на глас:

— Тръгнал съм заради боя с петли в Броунс Мил. Разправят, че Роусли изпратил от Йорк истински убиец! — Погледът му проследи ръката на Тревейн, който си взе дебело парче шунка от чинията, която прислужницата току-що беше оставила на масата. Дълбоко изрязаното деколте разкриваше пищните рамене и гърди на момичето. То хвърли на лорд Тревейн подканващ поглед, докато допълваше отново чашата му. — Не видях каретата ви навън? — каза сър Джейсън. — Не допускам, че при това ужасно време ще яздите по целия път до брега?

Сър Джейсън се размърда неспокойно на стола си, чудейки се какво ли е казал, за да предизвика този развеселен израз по лицето на маркиза.

— Тръгнах на кон от Лондон, а каретата и слугата ми ще ме настигнат по-късно. Би трябвало да са тук утре рано. — Лорд Тревейн посегна към канеления крем, с който завърши вечерята.

Двамата продължиха да разговарят и след като се нахраниха, Тибитс напълни две тумбести чаши от най-доброто си бренди, доставено от контрабандистите, и ги поднесе на двамата мъже, настанили се в големите кресла пред камината. После хвърли бързо една цепеница в пламъците и напусна салона.

Известно време говориха за незначителни неща, обсъждаха предимствата на боя с петли, кой в Лондон е най-добрият боксьор, ще нападне ли Наполеон свещените брегове на Англия. Докато на сър Джейсън му писна от тези баналности и изведнъж каза:

— Мислех, че ще отидете с вашата повереница Катрин Уелингтън на север... — Сър Джейсън замлъкна за момент, като че ли размишляваше. — О, не! Тя вече не се казва Уелингтън, нали? Май чух някъде, че неотдавна се е омъжила, но не запомних името на щастливия жених.

— Да, Катрин е вече омъжена и не пътувам с нея. Едва ли щастливият жених би искал да ги придружавам през медения месец.

— Нямах представа, че е била сгодена, когато беше в Лондон. Още е много млада. Бяхме се уговорили с една компания да ходим на театър и ми казаха, че нямало да дойде, защото напуснала Лондон. Без всякакво обяснение, без причина. Просто изчезна, като че е била омагьосана... — Той продължаваше настойчиво, като че някакъв демон го тласкаше да говори неща, за които можеше да съжалева.

— О, да! Тя наистина беше в опасност, но не от омагьосване, а от всичките авантюристи, които са се навъдили в обществото — заяви маркизът грубо и отпи глътка бренди. Златистите му очи се присвиха, и той погледна сър Джейсън изпитателно. — Успях да отбия една подобна атака. Всъщност беше и нужно, тъй като всеки, който би се оженил за Катрин без мое съгласие, нямаше да успее да сложи ръка на парите ѝ. Това охлажда желанията на измамниците. В такъв случай трябваше да разговарят с мен, нейния настойник, а аз се отнасям твърде сериозно към задълженията си.

— А Катрин? Не трябваше ли все пак да ѝ се разреши сама да избере съпруга си? Какво би станало, ако тя се влюбеше в някого и той ѝ отвърнеше с взаимност? Все пак този някой можеше да бъде привлечен не само от парите ѝ. Тя е красива млада жена.

— Какво ви кара да мислите, че Катрин не си е избрала сама човека, за когото се омъжи? Тя от дете е била влюбена в сегашния си съпруг, и двамата само са чакали да се оженят. Само че Катрин трябваше да опознае живота в Лондон, преди да се оттегли на село и да се превърне в „проста селянка“, както се шегува самата тя. Не може да се отрече, че е страшно привлекателна. Но смятам, че всички знаем имената на хората, които се опитваха да се облагодетелствуват от един брак с нея, знаят се и предишните им напъни да хванат някоя богата наследница. Впрочем, не разбирам, защо говорим за това. Катрин винаги е била непристъпна, а особено пък сега, когато е омъжена.

— Както желаете. Но все пак, само една идея: какво щеше да стане, ако тя не пожелаеше да вземе този мъж, ако обичаше друг? Щяхте ли все пак да я принудите?

— Ако Катрин не пожелаеше, никога не бих я насилвал. Но младият Бърдсли хареса и на двамата ни. Той живее в съседното имение, така че двата имота ще могат да се слоят. А това, че двамата се обичат, е едно чудесно допълнение. В противен случай може би щях да търся друг младеж. Но защо непрекъснато говорите за брак по любов? Много малко хора от моя кръг, а смятам и от вашия, се женят по любов. Всъщност, питам ви съвсем сериозно, това имало ли е някога значение за вас? — Маркизът открито му се подиграваше.

— Да не искате да кажете, че вие никога не бихте се оженили по любов? — запита в упор сър Джейсън.

— Онова, което искам да кажа, е, че се съмнявам в самото съществуване на чувство като любовта. Ако се оженя, ще го направя, за да имам наследник, а не защото ще обичам една жена.

— В такъв случай и вие ще се ожените, за да получите нещо! — победоносно възкликна Бъкингам.

— О, положително не в този смисъл, за който намеквате. Ще се оженя за една жена само заради онова, което тя може да ми даде, и което е невъзможно да имам без нея — наследник на името и на имота ми! А всичко останало тя ще получи от мен. Тя може да дойде в дома ми буквално гола, като новородено. Но няма да седна да я залъгам, че

съм влюбен в нея. Смятам, че в това именно се състои разликата между нас двамата. Не съм много силен в лъжите.

Маркизът вдигна чашата си и пи за здравето на сър Джейсън, който седеше насреща му с пламнало лице. След това Тревейн отново се загледа в огъня.

Сър Джейсън наблюдаваше профила на събеседника си и в светлите му очи пламтеше омраза. Той нервно забарабани по масата със своите отрупани с украшения пръсти, в главата му напиреха планове. Какъв би бил най-подходящият край за маркиза? Каква смърт му подходеше най-много?

Щом отвори тежката дъбова врата на странноприемницата, Елизия усети как леденото течение я прониза до кости през излинялата вълнена наметка. Дъждът се втурна през тесния отвор заедно с нея, като че и той търсеше защита от поривите на бурята.

— Затваряй тази проклета врата! Всички ни ще издавиш! — прозвуча заплашителен глас откъм креслото с висока облегалка, сложено пред буйния огън в камината.

Елизия се опита да затвори тежката врата, но бе твърде слаба, за да се пребори с вилнеещата навън буря. Вратата се изплъзна от ръката ѝ и се удари в стената. В стаята се изсипа нов порой леден дъжд.

— По дяволите! Толкова ли си глупава или искаш да се превърнем в ледени шушулки? Къде е съдържателят? — изрева отново застрашителният глас иззад креслото.

Една едра фигура се надигна и тръгна към Елизия, която продължаваше да се бори с вратата. Чувстваше, че силите я напускат. Беше пътувала от ранни зори с дилижанса и бе напълно изтощена.

Пътуването в трясещата се кола ѝ се стори безкрайно. През разкаляните пътища и изливащия се небесен потоп колата се движеше едва-едва. Елизия седеше притисната между някаква дебела селянка, от която лъхаше на обор, и един развеселен пастор, явно причестил се при Бакхус. Пасторът непрекъснато се оригваше, извинявайки се с кикотене. Селянката хъркаше. Сега Елизия беше на края на силите си и стоеше безпомощно пред ядосания джентълмен.

— Мила госпожице, ще бъдете ли така добра да се отместите от тази врата, за да мога да я затворя? Или предпочитате да стоим на това

дяволско течение, докато и двамата замръзнем?

Елизия усети как две силни ръце я хванаха за лактите и я отместиха встрани. Вратата се хлопна с трясък.

Без да чака нови изблици на гнева му, тя пристъпи към мястото, което сърдитият господин току-що бе напуснал. Простря ръце към пращящия огън. Качулката на наметката скриваше лицето ѝ от погледа на крещящо облечения господин, разположил се в съседното кресло. „Лондонско конте!“ — помисли Елизия презрително. Усети, че другият господин се връща към креслото си, но без да го удостои с поглед, продължи да се грее на огъня.

Тибитс се втурна в стаята. Когато чу дилижанса, точно търсеше в избата си бутилка от най-добрия ром. Съзря фигурата пред огъня, загърната в тъмносинята наметка, от която вече се вдигаше пара и се спусна към нея.

— Добре дошли в „Уейфарърс Рест“ — просия той, когато гостенката се обърна към него. — С какво мога да ви бъда полезен, госпожице? — Той целият излъчваше сервилна готовност, макар че ако съдеше по дрехите на дамата, тук не можеше да се очаква голям бакшиш.

— Бих желала подслон за тази нощ, смятам утре рано да продължа за Лондон — отвърна Елизия и смъкна наметката от себе си.

Сър Джейсън и лорд Тревейн мълчаха, загледани в пламъците. Но дълбоките, меки тонове на един твърде женствен глас моментално ги откъснаха от мислите им. Гласът явно принадлежеше на дама, но беше странно изкусителен. И двамата вдигнаха очи, когато новодошлата свали наметката си и в полумрака просветна изящният профил с правилен тесен нос и добре оформени устни. Но очите и на двамата бяха омагьосани от блясъка на меднозлатистите ѝ коси, които запламтяха на светлината на огъня.

Сър Джейсън бързо скочи, поклони се и каза с най-чаровен глас:

— Простете, че ви оставих да стоите права, и ми позволете да ви предложа от все сърце креслото си и да ви се представя: сър Джейсън Бъкингам, на вашите услуги!

— Благодаря ви — отвърна Елизия сдържано и седна пред огъня. — Много съм уморена, измръзнах до мозъка на костите си!... — Треперейки, тя погледна въпросително с искрящите си зелени очи сър Джейсън, който продължаваше да стои прав до нея.

— Тибитс! — изкомандва сър Джейсън. — Донесете на младата дама топло питие, а след това и нещо за ядене! И побързайте, човече! — подвижна той на съдържателя, който мълчаливо стоеше до тях, светкавично променил мнението си за късната гостенка, след като бе зърнал лицето ѝ. Ако се съдеше по дрехите ѝ, сигурно нямаше много пари в джоба, но се виждаше, че е от по-висока класа. Разбира се, че ще ѝ даде по-добра стая, отколкото смяташе отначало. Особено пък, ако господинът плати за това. Де да я знаеш! Може да е някоя от онези побъркани благороднички, дето се преобличат като слугини и се веселят на воля. Нали предишната седмица с дилижанса пристигна цяла компания млади благородници, преоблечени като кочияши. Цяла нощ гуляха, а на сутринта едва не преобърнаха пощенската кола с пътниците. Не, с тази гостенка няма да рискува. Ще се отнесе с нея като с дама.

Сър Джейсън си донесе стол и точно искаше да седне, когато се сети за нещо:

— Колко глупаво от моя страна! — възкликна той. — Какво ли ще си помислите за обноските ми! Позволете ми да ви представя джентълмена. — Той посочи мъжа, който беше посрещнал така грубо Елизия и седеше мълчалив през цялото време — Лорд Тревейн, маркиз Сейнт Флауър.

— Аз съм Елизия Димарайс — подаде тя тъничката си ръка на сър Джейсън, а след това и на лорд Тревейн, който се изправи бавно.

— Мис Димарайс! — промърмори той, хвана ръката ѝ и се наведе изискано над нея.

Елизия изтегли бързо ръката си, защото усети, че от докосването на силните му пръсти тръпки плъзват по цялото ѝ тяло. „Тези ръце могат да бъдат жестоки!“ — мина през главата ѝ, докато гледеше като хипнотизирана странния пръстен на малкия му пръст, отразил сякаш златото на очите му — какви особени очи под тежките клепачи! Като че ли четяха и най-скритите ѝ мисли.

— Ето, госпожице! Пригответил съм ви чудесен грог, малко да се постоплите! — прекъсна ги Тибитс и разруши магията, сковала Елизия. Той ѝ подаде димящата чаша и се озърна загрижено: — Нямате ли багаж, госпожице?

— Не, нямам нищо друго, освен тази чанта! — отвърна Елизия. — Пътувам само с лек багаж — добави тя с усмивка, като си помисли,

че всичките ѝ съкровища са събрани в тази чанта. Тибитс сви рамене и се запъти към вратата.

— Имате малко багаж и пътувате в такова отвратително време, госпожице Димарайс — подхвана маркизът тихо, — не е ли малко странно? Да не сте някоя от онези досадни дами, които са избягали от къщи, преследвани от цяла глутница истерични роднини? Потрепервам при мисълта, че могат да ме пипнат тук в хана като ваш съучастник или, не дай си боже, като бъдещ жених! — Маркизът я погледна насмешливо и си взе щипка енфие.

— Това, господине, си е лично моя работа и не ви засяга! — отвърна кратко Елизия. — Но за ваше успокоение ще ви кажа, че не съм избягала от къщи, за да се женя. Не бих искала да нарушавам спокойствието ви, още повече, че едва ли бих могла да си представя по-неподходящ кандидат за съпруг — добави тя сухо. Беше изумена как той почти налучка истината. По страните ѝ избиха червени петна.

Лорд Тревейн я изгледа с присвити подигравателни очи. Елизия отвърна упорито на погледа му. Внезапно на строгото му лице се появи нещо като измъчена усмивка.

— Димарайс? Името ми звучи познато!... — сър Джейсън погледна Елизия, като че търсеше да открие в лицето ѝ нещо, което е пропуснал да види. Внезапно погледът му просветна. — Чарлз Димарайс? Точно така! Баща ви, нали? — провикна се той. — Разбира се, ако се съди по очите, е точно така. Знаете прякора му, нали? Димарайс Котката! Защото очите му са разположени косо, също като на котка. И, бога ми, вашите са съвсем същите.

Елизия пламна от неудобство, когато двамата мъже се взряха открито в лицето ѝ, а след това долови как маркизът огледа хубавичко и фигурата ѝ. Тя се почувства опърпана и мръсна, в сравнение с елегантния му жакет от коприна и кадифе и безупречната му риза. В очите му можа да прочете изненадата, какво ли търси тук дъщерята на Димарайс и то в такива дрехи.

— Къде е той сега? — продължи да разпитва сър Джейсън любопитно. — Не съм го срещал в Лондон от години! Съвсем се забравихме вече...

— Баща ми почина преди две години. Майка ми също. Загинаха и двамата при нещастен случай. Каретата им се преобърна... — каза

Елизия тихо. Мъката засенчи погледа ѝ, очите ѝ потъмняха при спомена за сполетялата я трагедия.

— О, ужасно съжалявам! — заизвинява се сър Джейсън. — Нямах представа! Моля ви да приемете най-искрените ми съболезнования за ужасната загуба...

— Понякога си мисля, че бе истинска божия милост за тях, че загинаха и двамата заедно. Съмнявам се, че единият би могъл да преживее другия, те толкова се обичаха...

— Невероятно! Такава привързаност между мъж и жена е нещо твърде рядко. Ето например лорд Тревейн не вярва в любовта, особено пък в брака. Не съм ли прав, милорд? — запита сър Джейсън отегчения маркиз.

— Точно така. Любовта съществува само в объркания ум на гладуващи поети, които мътят главите на младежите и на застаряващите дами! — отвърна лорд Тревейн с презрителна усмивка.

— С това вие само показвате своята неосведоменост, милорд! — отвърна Елизия ядосано. — Но не съм и очаквала друго от един лондонски денди!

— Така ли? Значи вие вече сте изпитали това блажено състояние, предизвикващо завистта и на смъртните, и на боговете? — подигра се той.

— Не, не съм, но...

— Следователно не можете да знаете нищо за това, а ако не се заблуждавам, страстта също ви е непозната. Говорите за неща, за които само сте слушали или сте чели. Според мене повечето жени могат да се разделят на две категории — или са романтични и сантиментални и с повод и без повод ронят сълзи, или са предприемчиви авантюристски, които отмъкват всичко, което могат да докопат. — Лорд Тревейн погледна Елизия въпросително. — С вашата външност вие положително няма да имате трудности да подлудите някой клет влюбен глупак.

— Не съм нито от едната, нито от другата категория, милорд — отвърна Елизия студено и погледна право в златните очи на маркиза. — Аз съм реалист! Наясно съм, че мъжете не са хора, а животни, които гонят само собственото си удоволствие, без дори и да помислят за чувствата на другите. Особено ако имаш нещастieto да си омъжена за някое от тези големи деца. — Елизия беше изпълнена с презрение. Тя

видимо се разгорещи на тази тема, защото продължи да говори, вирнала предизвикателно малката си закръглена брадичка. — Наистина съчувствам на жена ви, след като имате такова мнение за женския пол. Лондонски джентълмен! Ха! Техните повърхностни възгледи могат да се сравнят само със суетността им. Лично аз мисля, че жените биха живели по-добре и без егоистичното мъжко присъствие.

Елизия млъкна задъхана, изплашена от това избухване срещу изумения маркиз. Той изглеждаше направо объркан и тя неволно си помисли, че такова нещо сигурно му се случва за първи път. Ала не смяташе да се извинява, че се бе защитила срещу оскърбленията му.

— Победа! — възкликна сър Джейсън развеселен. Словесният двубой му бе доставил огромно удоволствие. Заръкопляска възторжено, което накара Елизия да почервенеет от срам. — Браво! Добре наредихте маркиза! Обзалагам се, че никой досега не е успял да го направи. Така ли е, милорд? Ще ми простите, госпожице Димарайс, че и аз принадлежа към омразния ви пол и ще ми разрешите да продължа да се радвам на приятната ви компания, нали? — В гласа на сър Джейсън имаше молба, сините му очи ѝ намигнаха. — Познавахте ли родителите на госпожица Димарайс, Тревейн? — Сега вече той се обърна към маркиза, за да намали напрежението.

— Имах удоволствието да срещна родителите ви един-два пъти, ако не се лъжа. Мисля, че те рядко идваха в Лондон... — Лорд Тревейн млъкна. — Но чудесно помня майка ви! Цветът на косите ви е същият.

Маркизът я изгледа така, че Елизия се почувствува виновна за това. Тя приглади нежно една от златните си къдрици. Съвсем не я интересуваше дали този противен човек я харесва или не.

С облекчение побърза да се раздели с господата, когато Тибитс донесе вечерята ѝ и я сервира на голямата маса. Елизия седна и се нахвърли на яденето: суфле от гълъби, парче говеждо месо със зелен грах — истинско угощение след блудкавата храна у леля Агата.

Леля Агата! Какво ли прави сега? Сигурно проклина племенницата си с всяко дихание на сухата си, костелива гръд. Елизия дори се усмихна подигравателно. Но веселието ѝ бързо се изпари. Спомни си за силата на тези дълги кокалести пръсти, когато безмилостно се бяха забиили в рамото ѝ! Представи си какво я очаква, ако Агата я намери.

Тя се взираше с невиждащи очи в топлото суфле, прехапала замислено долната си устна. Правилно ли беше постъпила? Ще може ли да си намери работа в Лондон?

— Не е ли вкусно? — запита любезен глас.

Елизия вдигна глава и видя засмяното лице на сър Джейсън. Този човек явно бе много мил, въпреки своята превзетост и крещящото си облекло... Макар че се отвърщаваше от арогантния маркиз, Елизия трябваше да признае, че неговото облекло повече ѝ харесва. Носеше бежова куртка за езда и прилепнали панталони от еленова кожа, които подчертаваха мускулестите му бедра над лъснатите до блясък черни ботуши. „Никой не би го сметнал за денди!“ — помисли си тя. И облеклото му, и лошото му държане доказваха, че не е.

— Наистина е чудесно! — каза Елизия с въздишка. — Зная, че не е прилично една дама да изяде всичко, но умирах от глад.

Сър Джейсън седеше и я гледаше, като че ей сега ще се появи някакво привидение.

— Положително не сте останали самичка на света, след като родителите ви ги няма? — запита той. — Предполагам, че имате роднини, които са ви прибрали и сега кой знае колко са разтревожени, че сте тръгнала на път в това лошо време?

— Да, имам роднини — каза Елизия спокойно и дояде суфлето, като си мислеше колко по-добре би било сър Джейсън да не е чак толкова любезен и любопитен. Колкото по-малко говореше за леля Агата, толкова по-добре! Изглежда отговорите ѝ задоволиха сър Джейсън. Той стана, извини се и каза тайнствено:

— Мила госпожице Димарайс! Тази вечер се сбъдна предсказанието на една ясновидка. Изключително съм ви благодарен за това!

Елизия се усмихна на тази загадъчна забележка. Нищо не разбра, но бе твърде уморена, за да го разпитва. Стана тихо и излезе от стаята, без да безпокои двамата господа, увлечени в игра на карти на една малка масичка. Докато се качваше по дървената стълба, Елизия чу, че входната врата на странноприемницата се отвори. Погледна през рамо и видя някакъв дебеличък господин, който хвърли мократа си дреха на една от пейките, подвикна на стопанина и се упъти към двамата джентълмени.

Елизия прекоси тъмния коридор до стаята, където Тибитс бе обяснил, че ще остави чантата ѝ. Влезе и бързо затвори вратата зад себе си. Чувстваше се изчерпана, напълно безчувствена. Свали роклята си, облече нощницата и приседна с благодарност на леглото.

Не бе възнамерявала да нощува в странноприемница, мислеше, че дилижансът отива направо в Лондон. Тя събра сили и извади парите си. Толкова бързо се бяха стопили! Даде по пет пенса на миля, освен това и бакшиш за кочияша и за пазача на капрата, който пазеше дилижанса от разбойници. Утре трябваше да плати яденето, стаята и останалата част от пътуването. Беше се надявала, че парите ще стигнат и за Лондон. Но сега се съмняваше, че ще остане нещо, за да наеме стая, докато си намери работа. Е, добре! Ще се безпокои за това, когато стигне в Лондон.

Точно се готвеше да се пъхне под завивките, когато някой почука на вратата. Тя отвори и видя Тибитс, застанал с димяща чаша в ръка.

— Праща ви я сър Джейсън, госпожице! — каза той вежливо и ѝ подаде чашата. — Да се посгреете и да спите добре, така поръча да ви кажа.

— Много благодаря! — промълви Елизия и пое топлото питие.

Тя затвори вратата, стиснала чашата, за да постопли ръцете си. Може би поприбърза с мнението си. Навярно не всички лондонски господа са нехранимайковци, от които трябва да се пази. Елизия изпи вкусната топла напитка, подправена с ром. Усети как топлината се разлива по цялото ѝ премръзнало тяло. Докато си лягаше, почувства главата си замаяна. „От рома навярно“ — помисли тя объркана. Не бе свикнала на алкохол, но сега ѝ стана топло и уютно. Пъхна се под завивката и заспа непробудно.

ПЕТА ГЛАВА

Елизия имаше чувството, че всичко се е обърнало с главата надолу. Млечнобели мъгли я обгръщаха и отнасяха...

*„Малката Поли Епъл
седнала в пепел,
топли мръсни пръстчета,
рисува малки кръстчета.
Новата рокличка цапа,
рита повехнала ряпа.
Мама сърдито се мръщи:
бързо прибирай се в къщи.“*

„Каква нова рокличка? Отдавна вече не е получавала красиви нови рокли. Колко е хубаво да ядеш ягоди със сметана и да си облечена в красива нова рокля!...“

„О, толкова я боли главата! Какво става с нея? Късно е вече за нея да реди детски стихчета, твърде голяма е за тях...“

Чу как дъждът тропа по прозорците. Няма да може да излезе и да си поиграе навън...

Дъждът забарабани още по-силно. Елизия отвори сънени очи и се взря в дъждовните капки, които се стичаха по стъклата, като мънички кукленски поточета... Затвори отново очи, опита се да се върне обратно в съня, но той бе изчезнал. Имаше чувството, че се носи като някакво облаче и се усмихна щастливо. Трябва да отвори очи, да се събуди, но толкова ѝ е топличко, толкова приятно. Клепачите ѝ бяха страшно тежки, не можеше да ги вдигне. Утрото е твърде мрачно и студено, за да се насилва да става сега...

Тя се обърна настрана, прегърна възглавницата и се вслуша в равномерното биене на сърцето си. Чуваше го, като че е до самото ѝ

ухо. Изведнъж чу биенето на две сърца. „Що за глупост? Нали нямам две сърца!...“ — помисли тя още сънена.

Опита се отново да отвори очи. Клепачите ѝ потрепнаха, направи усилие да се ориентира. Виждаше всичко като през мъгла. Погледна обърквана към възглавницата под бузата си. Приличаше на мъжки гърди.

Дъхът ѝ секна. Пред очите ѝ бе спящото лице на някакъв мъж! Маркизът! Тя отвори широко очи — беше се гушнала в него, кракът ѝ бе пхнат между неговите крака... Той спеше по гръб, а главата ѝ лежеше на косматите му, мускулести гърди.

Тя се отмести ужасена и се опита да седне, но щом се огледа, стаята се завъртя пред очите ѝ. Какво правеше този човек в стаята ѝ? О, не! Не беше нейната стая. Беше чужда стая!

Елизия почувства, че я обзема паника. Какво се е случило? Снощи си беше в стаята. Това знаеше със сигурност. Какво прави сега тук, с чужд мъж в леглото?! О, боже! Какво се е случило? Защо лежат двамата в едно легло?

Тя отметна завивката, протегна крака, за да стане от леглото и видя, че е гола. Погледна с ужас тънките си стройни бедра и бързо ги скри отново под завивката.

Къде е нощницата ѝ? Огледа се ужасено из стаята, все още свита под завивката. Не я видя никъде. Тя започна да хапе нервно един от пръстите си и хвърли на маркиза пълен с подозрение поглед. Той ли беше виновен? Не! Още от първия миг той бе изпитал към нея огромна неприязън. А и тя някак инстинктивно чувстваше, че той не би започнал такава игра. Знаеше само едно: трябва да избяга от стаята, преди той да се е събудил и... Тогава какво? Ако той няма вина в тази работа, сигурно ще си помисли най-лошото за нея. Че сама е дошла в стаята му и се е вмъкнала в леглото му... Какво да прави?!

Елизия го чу как дълбоко въздъхна и след това се протегна в съня си. Изтръпна от страх при мисълта, какво ще стане, ако ей сега се събуди и я намери тук?! Панически скочи и се втурна към вратата. Изпищя от ужас, когато две силни ръце я сграбчиха и я върнаха обратно в голямото легло, преди да е направила и крачка. Тя се бореше като дива котка, с ръце и крака, опитваше се да хапе и рита, но мъжът беше твърде силен и бърз. Без да разбере как, Елизия се намери под твърдото му тяло — той беше стиснал ръцете ѝ над главата и седеше

върху краката ѝ. Голото му тяло се допираше до нейното. И двамата дишаха тежко, разширените ѝ от ужас зелени очи гледаха право в неговите смаяни златисти очи. Никой не издаде нито звук.

Тя видя как лицето му се изкриви в усмивка, докато я разглеждаше внимателно — изплашеното ѝ лице, разтворените, разтреперани устни, разширените ноздри... Погледът му се плъзна по разпуснатата ѝ коса, която я обгръщаше като златисточервена наметка. Елизия видя как очите му се присвиха и станаха почти черни, когато се спряха на трепкащите ѝ гърди.

— Виж ти! — промълви той. — Трябва да призная, че от години не ми е поднасяна толкова приятна изненада! Да се събудиш и да откриеш, че през нощта Афродита се е вмъкнала в леглото ти... И толкова подходящо облечена... — Той замълча и ръката му се плъзна безсрамно по голото ѝ тяло. — Или може би ще е по-правилно да кажа *толкова подходящо разсъблечена*? Наистина съвсем неочаквано! Но това, че не ме събудихте, е направо непростимо от ваша страна!

— Моля ви! Моля ви, изслушайте ме! — замоли се Елизия, когато усети как устните му се плъзгат бавно по врата ѝ, как зъбите му драскат меката част на ухото ѝ, така че по гърба ѝ полазиха тръпки.

Видимо и той беше точно толкова изненадан да я намери в леглото си, колкото и тя. Беше права да мисли, че маркизът няма вина за случилото се. Сега оставаше да го убеди, че и тя е напълно невинна.

— Разберете, не зная как съм се озовала в леглото ви! Аз... аз бях също така изненадана и поразена като вас. Моля ви, трябва... — заекна тя, но устата му се притисна силно върху устните ѝ и пресече думите. Тя почувства как твърдите му устни настойчиво разтварят меката ѝ уста и се ужаси, когато езикът му намери нейния и започна да изследва най-потайните ъгълчета на устата ѝ.

Елизия напразно се бореше да си поеме въздух. Той бързо плъзна устните си отново надолу по шията, тя усети как ръката му властно опипва формите на тялото ѝ с призивна ласка. Опита се да се освободи. Устните му засмукаха розовите зърна на гърдите ѝ, докато се втвърдиха и я заболяха.

Но какво прави този човек! Никога досега не се бе чувствала така, никога не бе усещала целувките на мъж или ласките на любим. Изпита страх. По жилите ѝ течеше огън. Странна възбуда пламна дълбоко вътре в нея, толкова силна, колкото бе и страхът ѝ.

— Ти си вълшебница! — прошепна той и продължи да я целува. — Свят ми се вие от желание! Притъмнява ми, главата ми ще се пръсне... — Устните му се плъзнаха от страните ѝ към зелените кладенци на очите ѝ, докато най-сетне устата му легна властно на изранените ѝ от целувките устни. — Като лед си студена, вещице зеленоока! Толкова надменна с огнената си коса!... Ще те разбудя, Елизия! — мълвеше несвързано той.

Произнесе името ѝ като милувка.

Устата му разкървави устните ѝ. Той задуши с жадни целувки стенанията ѝ, разпален още повече от съпротивата ѝ. Елизия усети, че той търси нещо, след това почувства някакъв твърд предмет, странен и чужд за женското ѝ тяло. Изпълнена с ужас, тя отново се заборичка с него, но знаеше, че е изгубена. И тогава дочуха някакъв шум.

Вратата на стаята се отвори, до ушите на Елизия достигнаха гласове, тя почувства как тежестта на мускулестото тяло на лорд Тревейн се отмести от нея.

— Ето че стигнахме, Хари! — чу тя познат глас, който сепнато замлъкна. — О, ужасно съжалявам! Смятах, че е моята стая!

Гласът на сър Джейсън прозвуча уплашено и объркано. Лорд Тревейн, който още при първия звук се претърколи от Елизия, сега седна в леглото и впери сърдити очи в двамата новодошли.

— Моля да ни извините, Тревейн!... — Сър Джейсън тактично замълча, но не откъсваше очи от разрешената коса и голите рамене на Елизия... — И вие, мис Димарайс! От сърце ви моля да ни простите!

Другият господин се зачерви като пуяк, когато погледна лорд Тревейн и видя убийствения израз в златистите му очи. След това погледът му несъзнателно се плъзна към изкусителното същество с буйната червена коса и огромните зелени очи.

— Да, моля ви... Извинете ни... — започна да заеква той и бързо се измъкна далеч от видимо нарастващото раздражение на маркиза. Не би желал да си навлече гнева на този човек!

Сър Джейсън последва приятеля си малко по-спокойно. Хвърли още един поглед през рамо, преди да затвори вратата. Лицето му се разтегна в широка, победоносна усмивка, в която проблясваше злоба.

Лорд Тревейн скри лице в ръцете си и разтърси глава, за да прогони мъглата от съзнанието си. След това се обърна към Елизия —

в този миг приличаше на истински демон. Очите му все още бяха тъмни, но този път от ярост, не от страст.

— Боя се, че преди малко не бях в настроение да слушам вашите обяснения, но сега искам да чуя истината. Без измислици! — добави той заплашително. — Мисля, че току-що станахме свидетели на един от номерата на сър Джейсън Бъкингам. И ако това влизане тук е било наистина грешка, готов съм да продам конете си на първия срещнат тъпак за един шилинг!

— Милорд! Опитайте се да ме изнасилите, а сега вие имате наглостта да ме ругаете и да ми искате обяснения? Мисля, че по-скоро аз имам право да се оплаквам! — извика Елизия възмутено, щом най-после събра глас да проговори.

Той я пресече гневно:

— Да се провалите в пъкъла дано! Не можете да очаквате от мен да ви се поклоня и да се извиня най-галантно! — изръмжа той сърдито. — Смятам, че ние и без друго заряхахме изтънчените обноски!

Елизия пое мъчително въздух и бързо отвърна:

— О, съвсем не!

— Добре. Ето, питам ви: как попаднахте в леглото ми, скъпа моя?

— Наистина не зная. След като ви оставих със сър Джейсън, веднага се прибрах в стаята си, последната врата в края на коридора... — Елизия гледеше маркиза с широко отворени очи.

— А моята е в срещуположния край, точно срещу стълбището. Случайно видях снощи в коя стая влезе сър Джейсън. Той също е в края на коридора, навярно срещу вашата стая. Затова се усъмних как може да сбърка своята с моята стая — отвърна лорд Тревейн. — И така, вие се прибрахте в стаята си?

— Бях страшно уморена от пътуването, готвех се да си лягам, когато ханджията ми донесе нещо топло за пиене. Мисля, че беше ром, защото веднага след това се почувствах съвсем отпаднала. Изпратил го сър Джейсън. Това е... Това е последното, което си спомням, преди да заспя. Трябва да ми вярвате, милорд! Това е истината, кълна ви се! — Гласът ѝ прозвуча умолително, когато съзря гневните искри в очите му.

— Значи сър Джейсън е поръчал да ви донесат горещ ром... Настояваше и аз да взема една чаша, преди да отидем да спим. Мога да се обзаложа, мила ми мис Димарайс, че снощи и двамата сме били

упоели с този проклет ром и докато сме били в безсъзнание, сър Джейсън ни е погодил този номер.

— Но защо? С каква цел? Той няма никаква причина да ми желае злото!

— Е да, но той смята, че е в правото си да бъде недоволен от мен! И вие, скъпа госпожице, без да подозирате това, сте била превърната в инструмент на неговото отмъщение.

— Боя се, че все още не мога да разбера какво отмъщение може да се крие във всичко това. Обида и унижение за мене да, но отмъщение срещу вас?

— Да, отмъщение. Сър Джейсън се стреми да ме остави в безизходно положение. Компрометирам една невинна дама. А щом си джентълмен, не можеш да прелъстиш девойка от висшите кръгове и след това да я зарежеш. — Той изгледа Елизия присмехулно. — Ако пък тази дама има отмъстителни роднини, те несъмнено ще научат за авантюрата. Утре цял Лондон ще гръмне как заварили Тревейн с някаква млада жена, как... Следите ли мисълта ми? Или трябва да ви обяснявам?

— Нищо няма да излезе от това! — заяви Елизия уверено. — Плановете на сър Джейсън ще се провалят. Нямам роднини, които да ви извикат на дуел или да ви принудят да се ожените за мене, за да спасите доброто ми име. О, господи! Не сте ли женен?

— Мила ми мис Димарайс! — започна лорд Тревейн тихо, приведе се над Елизия и я принуди да се отпусне назад на възглавницата. — Никой не може да ме накара да сторя нещо, което не желая. Не съм длъжен да давам сметка никому. Не съм женен.

— Да, разбирам. Но сър Джейсън не знае това? След като сте неуязвим, защо се ядосвате толкова от действията му? Той не може да ви навреди. Целият му план пропадна!

— Никой не може да си позволи да направи един Тревейн за смях! — ядно изрече маркизът, но в очите му проблясва някакво шеговито пламъче.

— Значи само наранената ви гордост ви кара да се гневите толкова! — каза тя пренебрежително, но изведнъж изохка, защото силните му пръсти се впиха гневно в нежните ѝ рамене. — Е, добре, милорд! Но никой не може и мен да принуди да се омъжа! Вие не сте

единственият, който не позволява да бъде изнудван да стори нещо против волята си.

— Значи бракът с мене би ви бил противен?

— Може би. Но тъй като изобщо не става въпрос за брак помежду ни, в случая е без значение, нали?

— Хмм!... И все пак сигурно съществува някой, който се интересува от вашето положение?

— Не, лорд Тревейн. Няма човешка душа, която да се развълнува дори да ме измъкнат мъртва от Темза. Само ще се ядосат, че трябва да прибират трупа ми — отвърна Елизия горчиво. — Вие споменахте, че са искали да ме използват като оръжие. Трябва да ви кажа, че това не ми е за първи път. Леля ми, разяждана от стара омраза към родителите ми, искаше за отмъщение да ме омъжи против волята ми за един мазен и стар скуайър.

— Но тази ваша леля сигурно ще се ужаси, ако чуе за станалото тук? — В очите му просветна любопитство.

— Леля ми ще е ужасно щастлива, ако научи, че съм опозорена. Не може да ме гледа. Ако разрешите, милорд, бих искала сега да стана и да си отида, за да не ви усложнявам повече живота. — Елизия се опита да го поотмести, но той се възпротиви на нейните усилия, като я гледеше развеселен.

— Много съжалявам, но няма да позволя да си отидете — каза той. — Решението ми е твърдо.

Елизия се ококори.

— Не можете да ме задържите тук против волята ми! — В гласа ѝ имаше страх, боеше се той да не продължи пак от там, откъдето ги прекъснаха сър Джейсън и приятелят му.

— Защо искате да ме ядосате, мис Димарайс? — Лорд Тревейн впи отново пръсти в раменете ѝ.

— Много добре знаете, че съм значително по-слаба от вас! Би било страшно глупаво от моя страна да се опитвам да ви дразня. Но не виждам, защо искате да ме задържите тук. Бедата е станала и вие като джентълмен би трябвало... — Тя млъкна объркана, не можеше да намери подходящите думи.

— Няма да продължавам да ви насилвам, макар че несъмнено бе страшно забавно, ако това искате да ми обясните. — Смущението ѝ го развеселяваше и той не можеше да скрие усмивката си. — Кажете,

Елизия, да не сте избягала от вкъщи? — Той видя упорство в погледа ѝ и леко я поразтърси. Насила я накара да го погледне в очите. — Затова ли пътувате без багаж, без прислужница и без възрастна придружителка?

— Да, така е — призна неохотно Елизия. — Не можех да остана повече при леля ми. Просто трябваше да се махна. Мисля, че тя е луда — прошепна, без да може да отпъди от съзнанието си спомена за разкривеното от злоба лице на леля си.

— И сега нямате свой дом?

— Да, нямам дом. Но възнамерявам да ида в Лондон.

— И какво ще правите в Лондон? Ще си търсите работа?

— Да, като гувернантка или компаньонка.

— Няма да направите това! — отвърна решително лорд Тревейн. — Вие ще се омъжите за мен!

Елизия го погледна, като че е полудял.

— Но това е невъзможно! — извика тя. — Нали казахте, че никой не може да ви принуди да встъпите в брак, а и аз изобщо не желая... да се омъжвам.

— Никой не ме принуждава — отвърна лорд Тревейн с мек като кадифе глас. — Бях решил да си намеря съпруга. И ето, че вие сте тук и сте ми подръка. Просто използвам една благоприятна възможност. Вие притежавате редица достойнства и може би най-голямото е, че нямате роднини. Не бих понесъл някоя властна тъща. Освен това създавате впечатлението, че ще можете да ме дарите с няколко здрави деца. — Той се разсмя, като видя гневното ѝ лице. — А сте и дяволски красива жена!

— Няма да се омъжа за вас! — заяви сърдито Елизия. — Не смятам да приема предложението ви. Ще продължа пътя си и ще си търся работа, както съм решила. — Тя го погледна право в очите. — Вие ме обиждате, милорд! Вашето предложение прозвуча така, като че се каните да купувате кобила и описвате качествата ѝ.

— Ама вие действително ли се надявате, че ще се намери жена, която би ви взела за гувернантка на децата си или за компаньонка? Не съзнавате ли как изглеждате? — Той я погледна с невярващи очи. — Вие сте красавица и ще привлечете вниманието на всеки мъж, особено ако живеете под неговия покрив. Не ми се вярва някоя жена да се съгласи да ви запознае със съпруга си. Няма да се намери и вдовица,

която да приеме да ѝ се въртите пред очите по цял ден и да ѝ напомняте изчезналата ѝ младост и хубост.

Елизия вдигна глава към него, по лицето ѝ се четеше слисване от очевидната правота на думите му.

— А освен това лошата ви слава ще е стигнала до Лондон преди вас. Наистина ли вярвате, че една порядъчна жена би ви назначила да ѝ гледате децата? Сър Джейсън положително не си е губил времето и разбира се е разнесъл скандала, без да спомене и дума за собствената си роля в случая. А ако не го направи самият Бъкингам, ще го стори онзи глупак Туилингтън. Той пристигна късно снощи и предполагам, че едва тази сутрин сте имали удоволствието да се запознаете с него. От всички мъже, които познавам, той е най-голямата клюкарка. Можете да бъдете сигурна, тази история се носи из всички клубове по „Сейнт Джеймс Стрийт“, без съмнение неимоверно разкрасена. Така че, мила моя, ние вече се радваме на твърде съмнителна слава. Разбира се, ако изобщо е възможно моята досегашна репутация да стане още по-черна. — Лордът се засмя от все сърце. — Вие сте тази, която загуби доброто си име, тъй като вас откриха в моето легло. Нямаме никакви шансове да си намерите що-годе прилична работа.

— У вас няма капка състрадание за отворотителното положение, в което се намирам! — проплака Елизия с нарастваща ярост. — У вас няма искрица морал!

— Да, и аз не мисля, че има! Но не се опитвайте да ме уверявате, че ще предпочетете някакво унижително място, вместо да се омъжите за богат благородник, който би изпълнявал всяко ваше желание!

— Ако имате предвид себе си — да, предпочитам унижителната работа! По-добре да свърша като ратайкиня в обора, отколкото да приема вашето име! Вие не сте джентълмен, милорд! — заяви възмутено Елизия.

— По рождение съм. Но според репутацията... Знам ли? — Той сви рамене. — Вие обаче сте свършен образ на оскърбена и засрамена дама! — Той пусна раменете ѝ, скочи от леглото и дръпна завивката от голото ѝ тяло. Вдигна я с един замах на ръце и я сложи да стъпи в средата на стаята на студения дървен под. След това се дръпна няколко крачки назад, без да сваля очи от нея. Елизия стоеше като вкаменена, дългите ѝ коси се спускаха чак до бедрата ѝ. Гърдите ѝ бяха пълни и закръглени над тънката талия и стройните бедра. Кожата ѝ бе гладка и

бяла като алабастр. Тя усети как цялата пламва от срам и безуспешно опита да се поприкрие с ръце.

— Не е необходимо, скъпа моя — промълви подигравателно той, — вече видях прелестите ви. А дори и вкусих някои от тях.

Елизия се мъчеше да не поглежда към него. Той стоеше безсрамно разголен, широките му мускулисти гърди бяха покрити с черни къдрави косъмчета, които се спускаха надолу по тесните му бедра и силните прасци. Тя не бе виждала досега гол мъж. Особено се притесняваше от ясно изразената сила на неговото желание.

— Ако наистина сте една добре възпитана млада дама, за каквато се представяте, защо не помислите да се хвърлите в някое мътно езеро, за да спасите честта си? Разбира се, можете да почакате до Лондон и да се хвърлите от някой мост в Темза. Би било много по-драматично, а и обществото ще оцени високо такава достойна постъпка. Ще ви съжаляват, ще ви провъзгласят за истинска мъченица. Прекарали сте една ужасна нощ с Тревейн — онзи прословут сладострастник, направили сте единственото възможно заключение и сте намерили достоен изход...

Елизия почувства, че в очите ѝ неудържимо напират сълзи от тези обидни подигравки. Правеше отчаяни усилия да ги прикрие, опитваше се да не мига, очите ѝ станаха огромни под витите вежди. Тя наведе сломено глава и сълзите потекоха по бледите ѝ страни. Бореше се храбро да потисне риданията, но съпротивата ѝ бе напразна.

Нещо топло и меко обгърна раменете ѝ. През пелената на сълзите тя видя, че това е наметката на лорд Тревейн. Той я заведе до леглото, помогна ѝ да си легне и я зави. Елизия хлипаше отчаяно, вперила в него мокрите си от сълзи зелени очи.

— Както виждате, скъпа, вие просто нямате друг избор — каза той вече по-мило. — А ще е истинско престъпление от моя страна да позволя на едно толкова хубаво дете да се самоубие.

След това категорично заявление лордът се обърна и започна бързо да се облича. Нахлузвайки високите си ботуши, той се разпореди:

— Останете в стаята, аз ще ви донеса нещата. Можете да се облечете тук. Каретата ми ще пристигне всеки момент и веднага тръгваме. Най-напред обаче ще ви поръчам закуска!

Той излезе. Едрото му силно тяло изпълни цялата рамка, преди да затвори вратата след себе си. Елизия впери невиждащи очи в тавана. Да се удави? Или да се обеси на някоя греда? Но това би навредило на името на странноприемницата, няма да е честно спрямо съдържателя — човекът беше толкова любезен с нея... Трябваше да помисли как да сложи край на живота си. Но най-ужасното в случая бе, че съвсем не ѝ се умираше! Вярно, че си нямаше никого на този свят, но волята ѝ за живот бе твърде силна. Добре, но какъв щеше да е този живот, ако станеше съпруга на лорд Тревейн — един необуздан, непочтен човек, който дори не се опитваше да скрие лошата си слава?

Дали да не избяга? Трябва да избяга от маркиза!... Все още обмисляше и преценяваше различните възможности, когато той влезе със сламената ѝ чанта в ръка и я остави заедно с роклята и наметката ѝ на края на леглото.

— Ще ми трябва моята дреха — каза той и седна до нея. Тя с нежелание свали наметката му от раменете си и придърпа завивката. Гледаше го с боязън. — Каретата е вече тук, така че побързайте! Тръгваме след половин час. И не се опитвайте да се измъкнете през задната врата. Казах ви, че съм решил да се ожения за вас. Ще ви открия, където и да сте! — заплаши я той. — Впрочем конфискувам това опасно оръжие, което намерих в нещата ви... — Той завъртя предпазливо револвера в големите си ръце.

Елизия прехапа устни от яд. Тя съвсем не бе забравила оръжието и разчиташе на него при бягството си.

— Много красива изработка — одобрително каза той, разглеждайки извитата дръжка и дългата, посребрена цев. После вдигна въпросително поглед към Елизия: — Надявам се, нямате намерение да го изпитате по мене?

Елизия сви безразлично рамене, опитвайки се да прикрие страха си зад привидна дързост.

— С удоволствие бих ви надупчила, но куршумът ми ще се отплесне от камъка, който имате вместо сърце.

Той се разсмя. Сърдитият ѝ отговор явно го развесели. Маркизът напусна стаята, без дори да се обърне. Елизия бавно стана от леглото и взе чантата да провери всичко ли е вътре. Намери нощницата си смачкана на топка. Пламна от срам, като си представи как сър Джейсън я е съблякъл и я е пренесъл гола в леглото на маркиза.

Елизия бе напълно облечена и стягаше чантата си, когато една прислужница внесе поднос с горещ шоколад, дебел резен шунка, топли, примамливо ухаещи кифли с масло и купичка мед. Момичето ги остави на малката маса до прозореца и бързо излезе, като не пропусна да хвърли на Елизия заговорнически, разбиращ поглед. То затвори вратата, кикотейки се.

„Каква наглост!“ — каза си Елизия, засрамена от онова, което сигурно си мислеше момичето. Но бързо и с апетит захапа топлата кифла, преди медът да потече по ръцете ѝ.

Почти бе приключила със закуската, когато в стаята влезе маркизът, облечен целия в черно, с елегантна жилетка от златист брокат и снежнобяла вратовръзка.

— Бихте могли да проявите вежливост и да почукате, преди да влезете! — укори го Елизия, отново изпаднала в лошо настроение. Чувстваше се твърде жалка в износената си вълнена рокля. — В края на краищата все още не сме женени.

— Не, не сме още — отвърна той хапливо, — но бъдещите невести не спят в стаята на жениха, нито пък се обличат и събличат там. — Алекс Тревейн се разсмя, като видя как тя цялата пламна от яд, задето отново му е дала възможност да ѝ се подиграе. — Елате сега, мила моя, време е да тръгваме! — Маркизът взе чантата ѝ, загърна я нежно с наметката и прошепна насмешливо в ухото ѝ: — Хайде, усмихнете се, вие сте булка, а не вдовица!

Докато слизаха надолу по стълбата, Елизия се оглеждаше страхливо, боеше се да не попаднат отново на сър Джейсън и да трябва да понесе подигравките и неуважението му.

— Не се страхувайте, скъпа, сър Джейсън отдавна е тръгнал, навярно скоро ще стигне в Лондон — подхвърли тихо лорд Тревейн. — Иначе вече би бил труп, само да бе имал наглостта да остане в обсега на пистолета ми — добави той заканително. — Но това страхливо псе действа през нощта като крадец, а през деня подвива опашка и бяга.

Излязоха на двора, където ги очакваше голяма карета, цялата в черно и златно, запрегната с четири черни коня със сребърни юзди. Кочияшът в ливрея, вече седеше на капрата, хванал юздите в облечените си в ръкавици ръце. До него седеше човек, увит до уши в

наметката си. Трети прислужник задържаеше неспокойните коне, докато друг пък бързо свали пред тях стъпалото на каретата. Всичките бяха облечени в черно, със златни копчета и златисти чорапи, златни катарамии на обувките и палта с червена подплата.

Помогнаха на Елизия да се качи. Тя седна на меките кадифени възглавници. Вратичката с герба на маркиза се затвори. Когато погледна през прозорчето, тя с облекчение видя как лорд Тревейн се метна на един голям черен жребец. Явно не възнамеряваше да пътува с каретата. Хвърли поглед към надвисналите облаци, от които всеки миг отново щеше да рукне проливен дъжд. Колко ли време ще може да се радва, че е сама, преди лорд Тревейн да потърси в колата закрила от дъжда...

Небето ставаше все по-тъмно. Колата се носеше по утъпкания път; буйните, силни коне сякаш летяха. Копитата им прецапваха леко през локвите.

Елизия си спомни за мъчителното тръскане на дилижанса, с който пътуваше вчера. „Колко различно е в каретата на маркиза! За нея няма дупки, няма коловози...“ — помисли си тя и се отпусна благодарно на меката седалка.

Навярно бе задрямала. Стресна се от спирането на каретата. Чак сега чу дъжда, който плискаше по прозорците. Вратичката се отвори, лорд Тревейн скочи бързо вътре и каретата потегли отново. Той изтръска дъжда от дрехата си, облегна се назад и изгледа Елизия високомерно:

— Убеден съм, че бихте предпочела да остана навън, но неволята ме принуди да ви попритесня. Не бихте искали да настина, нали?

— Колко път има още до вашия дом, милорд? — запита Елизия, без да обръща внимание на подигравателните му думи.

— Ще стигнем някъде рано сутринта. Ще сменим конете още веднъж. Живея в Корнуол. Но мисля, че е време да се обръщате към мен на име, Елизия. Казвам се Алекс.

— Толкова далече! — възкликна изненадано Елизия. Усети някаква странна слабост, като си представи колко далеч е Корнуол от всичко, което познаваше. Ако я отведе там, всичките ѝ планове да избяга в Лондон пропадаха. Но не би трябвало да се учудва — на маркиза точно му прилягаше да живее по онези диви, каменисти брегове. — Не знаех, че живеете там... — добави тя с отпаднал глас.

— Откъде би могла да го знаеш, любов моя? Щеше ли да ковеш планове за бягство, ако предполагаше, че отиваме в самата пустош? — Лорд Тревейн се извърна към нея, за да може да вижда очите ѝ. — Охоо! Ти май наистина мислиш как да ми избягаш! Да влезеш в дома ми като моя гостенка и моя годеница, и да се измъкнеш нощем, когато всички спят? Ти си същинско дяволче!

Той извади тънка пура от тясна златна табакера и я запали. Каретата се изпълни с финия ѝ аромат.

— Много съжалявам, но планът ти няма да успее. Защото след малко ще направим едно кратко спиране. Едно много важно спиране: ще се венчаем!

Елизия го погледна с разширени от ужас очи.

— Да се венчаем? Тази вечер? Та вие нямате време да оповестите брака, нито пък да получите разрешение! Не можем да се венчаем толкова бързо! — заяви тя с разтреперан глас, осъзнала безнадеждността на положението си. Имаше чувството, че с тази стъпка губи вече всякакъв контрол върху собствения си живот. Тя хвърли към маркиза поглед, в който се четеше отчаяна молба. Но той гледаше през прозореца.

— Имам специално разрешение и съвсем скоро ще спрем при един мой познат, епископ. Той ще ни венчае. Предполагам, че за него това ще бъде голяма радост: да може лично да ме ожени! Казвам го, за да се убедиш, че цялата церемония ще е валидна, скъпа моя! Не си мисли, че ще можеш да ме напуснеш поради това, че не сме били венчани, както му е редът. Ще бъдем венчани, докато смъртта ни раздели — добави той равнодушно.

— Помислили сте за всичко — каза недоволно Елизия. — Смятате, че съм ви в кърпа вързана? Ще видим...

— Мила Елизия, ще се убедиш, че съм много грижлив човек и добре пазя онова, което ми принадлежи! — спокойно каза той, но в гласа му имаше ликуване.

Внезапно каретата спря. Лорд Тревейн скочи навън и протегна ръце, за да помогне на Елизия при слизането. Очите ѝ се плъзнаха по къщата, всички прозорци бяха осветени. Тя се предаде на съдбата си.

ШЕСТА ГЛАВА

Сър Джейсън гонеше конете си в луд бяг по хлъзгавите мокри улици на Лондон. Дъждът бе спрял за малко и през пролуката в облаците се виждаше луната.

Помисли си какво ли прави в този момент лорд Тревейн и се ухили ехидно, като си представи възможностите. Бе в приповдигнато настроение, заради победата си над неуязвимия лорд! Искаше му се час по-скоро цял Лондон да научи тази чудесна история. Разбира се, ще си мълчи за това, как е подредил маркиза. Иначе край на собственото му обществено положение!

Джейсън не бе глупак и добре знаеше, че ако лорд Тревейн само се усъмни или намери и най-малкото доказателство за ролята му в тази история, животът му няма да струва и пукната пара. Побиваха го студени тръпки при мисълта за точната ръка на лорд Тревейн, когато държи pistolетите... О, не! В никакъв случай няма да признава! Просто си мечтаеше как ще разправя за скандала... Но още не бе приключил с маркиза.

Скоро всеки в Лондон ще научи от него или от Хари цялата история. Наистина страхотно попадение — да се случи в странноприемницата точно с тази дърта клюкарка Хари Туилингтън и то тъкмо навреме! И да искаше, не би могъл да го подреди толкова добре!

Още докато мис Димарайс вечеряше, му бе хрумнала мисълта да я използва някак, но отначало нямаше никаква идея как да стане това. Беше бедно облечена. Дали няма да приеме пари, за да му помогне да заложат капан на лорд Тревейн?... За съжаление тя не изглеждаше от този тип жени. Джейсън си помисли дори да я убие и да припише убийството на Негова Светлост, но тази работа можеше да стане опасна. Все още си блъскаше главата над това, когато Туилингтън започна да разправя някаква тъпа история за семейството на един генерал, което изпаднало в безпаричие и почнало да търси обезщетение от господина, който опозорил дъщеря им.

Изведнъж планът му се оформи. Трябваше някак да събере лорд Тревейн с добродетелната госпожичка Димарайс! Жалко само, че тя е толкова красива! Би предпочел да чифтоса лорда с някоя грозна дърта мома, та да го заварят с нея.

Подготовката не бе никак трудна. Просто извади шишенцето с опиум, което винаги носеше, в случай, че не може да заспи. И след като поръча горещ пунш за всички, задържа Тибитс, който разносяше таблата. Върна го да донесе и на него един пунш и в това време бързо изля съдържанието на шишенцето в две от чашите. Подаде едната на Тибитс да я занесе на мис Димарайс, а останалите сам разпредели.

Всичко се бе оказало прекалено просто. Лорд Тревейн скоро пожела да се оттегли. Джейсън остана да поседи пред огъня, докато се увери, че маркизът е заспал. След това сър Джейсън влезе в тъмната стая на Елизия и се приближи до леглото. Тя дишаше дълбоко и равномерно — опиатът бе подействал. Той запали свещ и внимателно разсъблече спящото момиче. Поспря за малко, за да се наслади на голотата ѝ. След това вдигна безжизненото тяло, бързо го отнесе надолу по коридора до стаята на Тревейн и го постави в леглото до маркиза. Разсъблече и него. Сам не можеше да повярва на успеха си дотук, но бързо прогони леката неувереност и изпадна във възторг от собствената си изобретателност и ловкост.

О, никога нямаше да забрави възбудата, която го обзе, когато влязоха с Туилингтън в онази стая и „изненадаха“ двамата плътно прегърнати! Не беше очаквал това, тъй като вечерта ги беше наблюдавал и бе видял как се отнасят един към друг. Но маркизът си беше мъж и явно се бе възползвал от случая. Да намериш в леглото си красива, гола жена! Сега госпожичката трябваше да дава на маркиза подробни обяснения и сър Джейсън съвсем не ѝ завиждаше за това.

Как ли се бе почувствала тя? Изглеждаше наистина объркана и смутена. Бедничката мис Димарайс! Истинска ирония на съдбата. Озовала се беше във властта на човека, който явно ѝ бе показал презрението си!

Джейсън никак не би се изненадал, ако маркизът я зарече и не се ожени за нея... Не, той има набито око за красиви жени, навярно ще я направи своя любовница.

Всъщност нямаше никакво значение дали лорд Тревейн ще се ожени за нея или не, името му щеше да бъде толкова очернено, че дори

и майките, които търсеха за щерките си богат жених, биха се замислили два пъти, преди да се решат да го вземат за зет. Сър Джейсън силно се съмняваше, че при тези обстоятелства лорд Тревейн би могъл изобщо да си намери прилична и подходяща жена. Особено сега, когато искали — ако се вярваше на сплетните — да го прогонят от Алмак!

Ала най-големият триумф на сър Джейсън беше, че успя да изиграе самия Тревейн, че го беше държал в ръцете си и можеше да направи с него каквото пожелае. Като нищо можеше да забие нож в гърдите му, както си спеше. Но много по-добре беше да гледа сега как ще се мъчи да се измъкне от това безизходно положение — или да се ожени против волята си, или да живее с този позор. Репутацията на маркиза и без това не беше цвете, но все пак той не можеше да си позволи да отmine с лека ръка последствията от този скандал.

Сър Джейсън тайно се надяваше, че маркизът ще изхвърли мис Димарайс. Е, тогава вече самият той щеше да я потърси, да ѝ предложи закрилата си и да я направи своя любовница. Беше очарователна, още виждаше пред очите си тялото ѝ, белеещо се на светлината на свещта. Да, заслужава си да помисли как може да се уреди тази работа!... И като се сети какво ли прави в този момент Тревейн, сър Джейсън отново се ухили.

Елизия погледна в тъмнината към ръцете си. Не можеше да види златния пръстен, който лорд Тревейн бе свалил от малкия си пръст, за да го сложи на ръката ѝ, но при всяко движение усещаше необичайната му форма — нещо тежко и странно, което я бележеше като негова собственост. Само преди час тя се беше заклела да обича този чужд мъж и да му се подчинява.

Що за човек бе този, за когото се омъжи? Мислите трескаво се блъскаха в главата ѝ. Тя събра кураж и вдигна очи към острия му профил, озарен за миг от една светкавица. Той се беше облегал небрежно на възглавниците, прострял дългите си крака чак до нейната седалка.

Сега тя беше негова съпруга — лейди Тревейн, а не можеше да си представи дори как да се обърне към него на име. Толкова бе

мечтала да се влюби, да се задоми, да има семейство, изпълнено с обич. Глупаво и наивно!

Елизия помисли с болка за родителите си. Какво ли биха казали? Винаги се бяха обявявали срещу сватосването и женитбата по сметка. Самите те се бяха оженили по любов и бракът им бе много щастлив. Никога не биха го заменили с женитба по сметка, само за да оправят общественото си положение. А ето че сега тя бе венчана за представител на висшето общество — богат, красив, но с лоша слава, необуздан в желанията си. Мъж, към когото беше напълно равнодушна.

Защо настоя да се оженят? Заяви ясно, че никой никога не може да го принуди да направи нещо, което той самият не желае... А репутацията му и без друго беше толкова лоша, че лепването на още една постъпка, надали би влошило много нещата. Каза, че иска да има наследник, но положително много жени биха сметнали за чест да му родят деца. Елизия поне не спадаше към тази група. Ако той си въобразява, че ще му ражда деца, жестоко се лъже! Той я обича точно толкова малко, колкото и тя него.

Виждаше се, че я желае... Но той можеше още тази сутрин да получи онова, което иска — тя беше напълно в негова власт, безпомощна и беззащитна пред страшната му сила. Елизия не разбираше, защо бе хукнал да се жени за нея, съвсем не беше човек, който ще се загрижи за доброто ѝ име... Тя потрепери при мисълта за онова, което за малко не я сполетя сутринта.

— Студено ли ти е? — обади се лорд Тревейн в тъмното. Без да изчака отговора ѝ, той се приведе към нея и я притегли в скута си. Завитреперещото ѝ от студ тяло с наметката си и я притисна към себе си. — Така по-добре ли е? — Топлият му дъх докосна врата ѝ.

— Да, благодаря, но и преди ми беше съвсем удобно. — Тя направи опит да се поосвободи, но той само я стисна по-здраво.

— Стой така! — промърмори той и устните му погалиха ухото ѝ.

— Но, моля... — Тя не продължи, защото от докосването на устните му по цялото ѝ тяло пробягнаха тръпки.

— За какво молиш, скъпа моя... съпруго? — Маркизът се изсмя беззвучно и притисна устните си върху нейните. Целуваше я дълго и страстно, докато устните ѝ престанаха да се съпротивляват и се подчиниха на неговата пламенност. Елизия усети как ръцете му я

опипват, как намериха малките копчета на корсажа ѝ, разкопчаха ги едно по едно и се плъзнаха под плата, галейки меката топла кожа. Устните му се спуснаха надолу по шията ѝ, ръцете му я обгърнаха здраво, той скри лицето в гърдите ѝ и вдъхна дълбоко аромата ѝ. — Ухаеш като цяла градина с рози и жасмин! — прошепна пресипнало Алекс. Устните му се върнаха върху устата ѝ. Започна да я целува лудо. Елизия почувства, че се задушаваше, че губи съзнание.

Най-после той се отдръпна леко и обсипа цялото ѝ лице с безброй нежни целувки. Едната му ръка сграбчи властно гърдите ѝ. Той затвори очи и на устните му — мъжествени и горди — се изписа победоносна усмивка.

След малко Елизия долови равномерно му дишане. Главата ѝ почиваше на гърдите му.

„Този човек е истински демон!“ — помисли си тя, напълно обърквана от чувствата, които той беше събудил у нея. Би трябвало да го презира, но се чувстваше толкова замаяна и разгорещена, че сама не можеше да се познае. Какво странно усещане! Нищо не разбираше. Та нали се отвращаваше от него!... Тя затвори очи и заспа с лице, притиснато до сърцето му.

Събуди се от рязкото спиране на каретата. Огледа се сънено. Седеше отново на предишното си място. Докосна корсажа си. Всички копчета бяха закопчани.

Сънувала ли беше? Нали помнеше неговите жадни, дори жестоки целувки? Елизия прекара език по устните си, усети ги подпухнали и наранени. Погледна лорд Тревейн въпросително — той я наблюдаваше, в златистите му очи проблясваха искрици. Не, не беше сън, можеше да го прочете в очите му. Почувства как се изчервява до корените на косите си.

— Хайде, скъпа ми съпруго! — каза лорд Тревейн, скочи от каретата и протегна ръце към нея. — Най-после сме у дома!

Дъждът продължаваше да се лее. Бързо притичаха през сводестия, разкошно украсен с резба портал. Елизия чу как вратата се затвори зад тях. Намираха се в просторен хол, таванът на помещението се губеше някъде високо горе. Цветните стъкла на прозорците отразяваха светкавиците и ги разливаха в сини, зелени и червени

отблясъци. По цялото протежение на стените минаваше галерия с парапет от ковано желязо, подпряна на вити колони. Подът беше постлан с испански плочи от печена глина.

Елизия стоеше мълчаливо, докато лордът изпрати да повикат икономката. Лицето му бе полуосветено от трепкащите пламъци на факлите. По-голямата част от хола тънеше в тъмнина. Масите и раклите се очертаваха, разкривени и неясни, като някакви непознати същества от подземното царство.

В единия ъгъл на залата се отвори врата и се появи лъч светлина, който сякаш плуваше към тях. Най-последно пламъка на свещта се появи едно набръчкано лице, усмихнато, с примижали очи:

— Лорд Алекс! — Гласът на стария слуга трепереше. — Нямахме представа, че ще благоволите да пристигнете толкова скоро!... Вашият вестител дойде преди малко... — Старецът изглежда с любопитство плътно загърнатата фигура на Елизия. Сетне бързо нареди на насъбралите се лакеи да отнесат багажа.

— Ще се настаним в господарския апартамент — поправи лорд Тревейн прислужника, който току-що се бе разпоредил да занесат чантата на Елизия в една от стаите за гости. Смайването от тези думи пролича явно върху пергаментовото лице на стареца, но той с безизразен глас промени нарежданията си и отпрати лакея.

— Няма защо да правиш такава физиономия, Браун! — засмя се маркизът. — Мога ли да ти представя моята съпруга, лейди Тревейн? — Той притегли Елизия до себе си и я прегърна през раменете.

— Вашата съпруга?! — изграчи Браун. Слисаното му лице просия от радост. Той се поклони тържествено и каза: — За мен е чест, лейди Тревейн, да ви поздравя с добре дошла в Уестърли!

— Благодаря ти, Браун! — Лорд Тревейн се усмихна сърдечно на стария човек и с това наистина изненада Елизия, която не допускаше, че той е способен да изпитва човешка топлина. — Браун е вече половин век в нашето семейство. Всъщност той непрекъснато ми натякваше да се оженя!

— Да, лорд Алекс, ама вие кога ли сте се вслушали в думите ми? — отвърна Браун с дързостта на стар, предан служител.

— Е, ето че си доведох жена! Много добре помня как ти...

Думите на маркиза бяха прекъснати от силен вик, идващ някъде отгоре. По стълбите дотича дребна жена.

— Лорд Алекс! Как може да ми пристигате посред нощ? Вечно обърквате цялата къща, още от дете сте си такъв! — Жената говореше пискливо, задъхана от радост.

— Елизия, мила, това е мисис Данфийлд, старата ми бавачка. А откакто съм вече голям за детската стая, тя е икономка на Уестърли. Дани, това е жена ми, лейди Елизия Тревейн.

Елизия се взря в дружелюбните кафяви очи на жената и се усмихна с чаровна, плаха усмивка, която молеше за приятелство в тази чужда обстановка.

— Лейди Тревейн! — Мисис Данфийлд направи дълбок реверанс и хвърли към Негова Светлост поглед, изпълнен с укор. — Успяхте значи да се ожените, без ми кажете и думичка! Какво ще си помисли господарката сега? Къщата — студена и тъмна, няма празнично посрещане, няма поздравления от прислугата!... — Очите на икономката мярнаха протритата наметка на Елизия и закърпените ѝ ръкавици. От острия ѝ поглед не убягна изтощението и нервността, изписани на младото лице.

— Не сме очаквали никакви шумотевици — отвърна строго лорд Тревейн. — Жена ми и аз предпочитаме всичко да си върви най-нормално.

— Ами да! — каза сърдито мисис Данфийлд и хвърли изпитателен поглед към Елизия. — Като че водите всеки ден булка въщици! Бях почнала вече да се съмнявам, че изобщо ще дочакам такова нещо. И къде успяхте да намерите това младо и невинно дете? — смени тя тона и се усмихна приятелски на Елизия, която ѝ отвърна с благодарност.

„Не е някаква префърцунена градска госпожичка!“ — помисли си мисис Данфийлд с облекчение. После отново се обърна към маркиза:

— Смятах, че няма да се намери порядъчна майка, която да ви допусне близо до дъщеря си... — Явно добре знаеше с какво име се ползва господарят ѝ.

— О, нас нищо на света не би могло да ни раздели, Дани! — започна обяснението си лорд Тревейн и замълча за малко, преди да продължи поверително: — Може да се каже, че една сутрин отворихме и двамата очи, и открийхме, че се обичаме. Беше като някакво просветление, като че се събудихме от някакъв вълшебен сън... — Той

се засмя хапливо, като улови смаяния поглед на Елизия. Изчака малко дали тя няма да добави нещо. — Та така, Дани! Покажи стаята на лейди Тревейн! Мисля, че е твърде уморена, за да удовлетвори любопитството ти сега! — Той се обърна и изчезна зад една от многобройните врати.

Браун, който бе следил най-внимателно всяка дума на лорд Тревейн, се затича след него, доколкото позволяваха ревматичните му крака.

Мисис Данфийлд поведе Елизия припряно нагоре по широкото мраморно стълбище, като през цялото време даваше заповеди на момичетата, събрали се в залата. Минаха по галерията към едно от крилата на огромната къща и пресякоха някакъв широк коридор. Трепкащото пламъче на свещта в ръцете на икономката осветяваше портрети на благородни дами и джентълмени, които се вираха в Елизия с надменни очи.

В края на коридора старата жена отвори украсена с изящна резба двукрила врата. Мисис Данфийлд мина пред Елизия и започна да пали навсякъде дългите восъчни свещи. Красотата на стаята грейна в меката светлина.

Елизия се озърна възхитена. Всичко в тази стая бе червено, златно и черно. Тя видя тапицирана с плътна коприна кушетка, цялата в червено и златно, черно — златни кресла със златисти кадифени възглавници, черни лакирани скринове и елегантни лавици за книги. Централно място в салона заемаше голям червено-черен копринен параван, изрисуван с китайски орнаменти. На пода бе постлан източен килим.

— Прекрасно е! — ахна очарована Елизия.

— Да, чудесна стая е! — потвърди мисис Данфийлд, явно зарадвана от одобрението ѝ. — Това са цветовете на рода Тревейн! Черното значи разплата, червеното — кръв, а златното — чест! Първите Тревейнови са били много кръвожадни.

По гърба на Елизия пробягнаха студени тръпки. „Те и сега са такива!“ — помисли си неволно тя.

— Това тук е вашата стая, милейди! — каза икономката и посочи една позлатена врата. — Там е стаята на Негова светлост.

Двете врати бяха отделени с широка витрина, в която бяха наредени порцеланови вази и скъпи статуетки от нефрит. Мисис

Данфийлд отвори вратата към стаята на Елизия и започна да пали още свещи. Елизия я последва. Погледът ѝ бе привлечен от огромното легло с балдахин и завеси от червено кадифе. Затвори за миг очи, връхлетя я спомена за твърдото неудобно легло с излинели завивки у леля Агата. Това тук бе истинско кралско ложе!

— И така, милейди, ще желаете ли сега една гореща баня, за да се поотпуснете след дългото пътуване? — Икономката пое наметката на Елизия и я окачи в огромния гардероб с безброй вратички и чекмеджета, в който можеше да се побере всичко необходимо за една дама. — Камериерката ви ще пристигне по-късно, така ли? — осведоми се тя, малко озадачена от това, че лейди Тревейн е пътувала без прислужница и само с една малка сламена чанта.

— Аз нямам камериерка, мисис Данфийлд — отвърна сдържано Елизия, готова да посрещне ужасения поглед на икономката. Но с изненада видя как дребната жена само кимна доволно.

— Няма нищо страшно. Аз имам тук достатъчно обучени момичета, от всяко може да излезе чудесна камериерка, все ще е по-добра от някоя надута госпожица от Лондон! — каза тя презрително. — Знам ги колко струват! Не можеш да разчиташ на тях! Пристигат и напускат, без дори да предупредят. Хич не се безпокойте, ще намерим някоя! Ами дрехите ви? — В погледа ѝ се мярна подозрение, като огледа износената рокля на Елизия и смачканата сламена чанта. — Сигурно ще дойдат след вас?

— Не, всичко, което имам на този свят, се намира тук, пред вас — отвърна Елизия и гордо вдигна брадичката си. — Аз съм сираче. Така поне за лорд Тревейн няма да кажат един ден, че се е оженил заради богатството ми. Боя се, че по-скоро към мен биха отправили такъв укор. Ще ми натякват, че съм някаква авантюристка...

— Ами, ами! Никой, който е с ума си, не би повярвал, като види каква дама сте! И колко красива! За всеки ще е ясно, защо лорд Алекс се е оженил за вас! — заяви старата жена с топла майчинска усмивка. Това смело дете, застанало пред нея така гордо, спечели сърцето ѝ. — И хич не си измъчвайте хубавата главица с такива глупости!

— Благодаря, мисис Данфийлд! — каза скромно Елизия. Сълзите напиреха в очите ѝ. Това бяха първите искрени и дружелюбни думи, които чуваше от години насам.

— Наричайте ме Дани, както лорд Алекс... — Икономката замлъкна смутено. — Много бих се радвала, милейди.

— Благодаря ви, Дани. Това е чест за мене. Бихте ли ме наричали Елизия?

Дани цялата порумения от радост и хукна към вратата, но там се обърна и каза, поклащайки глава:

— Не зная как прави така, че все печели! Колкото и да обичам лорд Алекс, трябва да призная, че си е взел истинска дама, много по-благородна, отколкото заслужава! — завърши многозначително тя и излезе от стаята, за да приготви всичко необходимо за Елизия.

Елизия продължаваше да се усмихва, докато разглеждаше спалнята. Толкова се бе страхувала как ще я посрещне прислугата в къщата, беше се опасявала, че няма да я приемат... А ето че бе намерила приятелка, човек, който я хареса и на когото можеше да се довери...

И тази стая бе червено-златна. Ала тук не се виждаше нищо черно. Край една от стените бе поставена позлатена тоалетна масичка, до нея — кушетка, покрита със златиста коприна. Златна бе и облегалката на кушетката, красиво оформена като раковина. Завесите на прозорците бяха яркочервени. Елегантно дамско писалище и леки златночервени бамбукови столове и масички довършваха мебелировката. Камината бе от снежнобял мрамор със златен кант.

Елизия отиде до полуотворената врата към другата спалня. Всичко бе в черно и златно. Изглеждаше толкова мъжка!... Погледът ѝ се плъзна по дългите златисти завеси, огромното легло с балдахин и скрина от черно лакирано дърво, по прекрасния килим на черни и златни цветя. Пред камината от рядък черен мрамор със златни жилки бе поставена кушетка, тапицирана с черна кожа. През разтворените врати на шкафа Елизия видя цяла редица най-различни мъжки жакети от кадифе и коприна. Там беше и познатата ѝ вече наметка, с която Алекс бе пътувал. Тя бързо притвори междинната врата и установи, че няма ключалка.

Две момичета донесоха в стаята красива вана и я поставиха пред камината. Започнаха чевръсто да я пълнят с гореща вода, от която се вдигаше пара. Погледнаха плахо Елизия и бързо изчезнаха навън.

Елизия се отпусна във ваната с истинска наслада. Натри се с благоуханния френски сапун, протегна стройния си крак, поразтри

глезна си. После плъзна насапунисаните си ръце по раменете и гърдите си. Изведнъж долови мирис на тютюн, същия, който бе вдишвала в каретата. Ноздрите ѝ потръпнаха. Тя бързо се извърна, но успя да види само как междинната врата се затвори безшумно. Колко време бе стоял мълчаливо да я гледа? Елизия скочи неспокойно, обви около мокрото си тяло затоплената кърпа и бързо се избърса. Облече украсената с дантели нощница, която Дани бе приготвила. Фината батиста погали кожата ѝ. С типично женско любопитство Елизия се запита чия ли е?

Чу шум и се хвърли уплашено в леглото. Беше вратата към коридора. Влезе Дани с поднос в ръка, на който бяха поставени каничка с чай и чиния с дребни сладки. Елизия въздъхна облекчено и понечи да стане, но Дани ѝ даде знак с ръка да си лежи.

— Имате нужда от чашка чай, мила. Така по-лесно ще заспите. Стойте си на топличко в леглото! — и тя сложи таблата на коленете ѝ.

— Прекрасна нощница, Дани — каза Елизия и отпи от чая. Слава богу, вътре нямаше ром! — Надявам се, никой няма да се сърди, че съм я облякла...

— Очарователна сте с нея! А за сърдене, няма кой да се сърди. Тя беше на майката на лорд Алекс. Много обичаше красивите неща.

Дани започна да вади дрехите от чантата на Елизия. Намери куклата, внимателно я взе и я постави на масичката до леглото.

— Каква красива кукла! — извика тя възхитено и започна да приглажда богатата ѝ дълга рокля.

— Татко ми я подари, когато бях малка. Пазех си я и никога не съм я пипнала с мръсни ръце. Струва ми се, още тогава разбирах, че ще я запазя завинаги... А тези бяха на майка ми — каза бързо Елизия, когато Дани извади от чантата сребърната четка и гребена и ги постави на тоалетката.

— Не са много спомените ви от нея, мила моя — установи Дани със състрадание.

— О, да! Вещите... Но аз имам моите спомени, Дани, и никой не може да ми ги отнеме, така, както ме лишиха от имотите ми: и къщата, и конюшните, и коня ми. Всъщност наложи се всичко да продадат. Бавачката ми запази един сандък с няколко семейни вещи. Сигурно още ги пази. Повечето бяха на брат ми Йън, който загина някъде в Средиземно море в битката срещу Наполеон... На другия ден след като

родителите ми загинаха, получих писмо от Министерството на флотата... — Елизия извърна очи, прехапала разтрепераните си устни.

— О, клето дете! — извика Дани и я прегърна, сякаш да я защити от нещо. — Колко ли ви е било трудно! Но вече не бива да се тревожите! Сега сте у дома и Дани ще се грижи за вас. Просто си мислете само за щастливите дни, когато сте били сред семейството си. Забравете лошото! Представяйте си, че сте били някъде на гости и сте се върнали отново вкъщи.

— Ще се опитам, Дани. Зная, че трябва да го направя, но сега съм толкова уморена! — усмихна се Елизия.

— Нищо чудно. Цяла нощ сте пътували, без да поспрете! Как може така! — каза Дани сърдито. — Сега си легнете, затворете очи и заспивайте! — Тя зави Елизия като малко дете. — Кротко и послушно! Все така казвах на момчетата.

Тя духна свещите, взе подноса и ѝ пожела лека нощ.

Елизия се обърна настрани, вперила очи в тъмнината. Не можеше да заспи. Някакъв часовник удари един път. Дали ще дойде? Сега той имаше пълно право да спи в леглото ѝ и да върши с нея каквото пожелае... Надяваше се да не дойде, но можеше ли да му попречи, ако реши да го стори — тя беше в ръцете му — в ръцете на човека, към когото още от първия миг изпита неприязън, когото познаваше едва от един ден. Не знаеше почти нищо за него или за неговото семейство, освен малкото, което бе споменала Дани. Знаеше, че родителите му са мъртви. Дани бе споменала за „момчетата“, навярно лорд Тревейн имаше братя. Може би имаше и някоя сестра на нейната възраст, с която да се сприятели... Ами ако тази сестра се окажеше като лорда — мрачна и надменна? „Само дано не е така!...“ помисли си Елизия вече замаяна от съня и затвори очи.

Лорд Тревейн седеше замислен пред голямата камина в кабинета си и не откъсваше очи от пламъците. Той поразклати брентито в чашата си, постопли го в дланите си, замислен за момичето на горния етаж. Неговата съпруга! Той се засмя на глас — някакъв странен хрипкав звук, който прокълтя в стаята. Женитба!... Той сви презрително устни, като си спомни браковете на своите приятели. Подписваш някакъв договор и получаваш право да вземеш една жена в

легло си и да я оплодиш, и то с възторжената благословия на обществото и на църквата. А ако към всичко това можеш да поприбереш и някаква зестра, всички се втурват да поздравяват хитреца. Особено пък, ако е успял да си запази и част от любовниците... Ами булката? Да не забравяме и прекрасната булка! Тя ще върти домакинството, ще пилее пари, ще командва мъжа си и всички ще се отнасят с уважение към нея, ако си завъди любовник. Да, от една женитба могат да спечелят всички!

А ето че сега и той беше вече женен мъж. Но никой не можеше да му натяква, че се е оженил заради парите на жена си. Беше дошла при него само с роклята на гърба си, дори не беше истинска рокля, ако трябва да бъдем честни. Изведнъж Алекс си спомни какво бе казал на Бъкингам — че жена му може да дойде при него както я е майка родила. Господи! Точно така бе станало! Ако не мразеше Бъкингам толкова много, би трябвало да го похвали, че повярва на думите му и я сложи в леглото му съвсем гола. Този път Бъкингам надмина и самия себе си!

Лорд Тревейн си представи как Бъкингам я е разсъбличал като истински мародер, който ограбва трупове! Почувства, че у него се надига глух гняв. „Трябва да измисля начин да го накажа!“ — закани се ядно той.

Маркизът погледна в чашата си и там му се привидяла дълги стройни крака, единият изпънат, целият в сапунена пяна. Видя златисточервеникавата, вдигната на тила коса, разпилените, накъдрени от водните пари кичури около лицето. Бели рамене и млади, сочни гърди, порозовели от топлата баня и от отблясъка на пламъците в камината.

„Красавица!“ — примига той, спомнил си за мекото ѝ телце и сладките устни. Добре поне, че сър Джейсън не бе довякъл в леглото му някоя дългоноса коцрамба, която хленчи за майка си! Би трябвало не да отмъщава на Бъкингам, а да му благодари за прелестното създание, което бе намерил.

Изведнъж го обзе глух гняв при мисълта, че Бъкингам е гледал Елизия гола, че я е докосвал, докато я е събличал. Сам не можеше да разбере откъде го връхлетя това диво желание да убие Бъкингам. Елизия му принадлежеше, никой нямаше право да я докосва!

Елизия! Да, тя бе негова и той я желаше до болка. Почувства се привлечен от нея още щом я зърна, застанала пред камината в стаята за гости, за да се сгрее. Първата жена, която го намираще отблъскващ. Това бе толкова необичайно за лорд Тревейн! „Повечето жени биха се втурнали охотно в такава любовна авантюра! — помисли си Алекс. — Но не и чаровната мис Димарайс.“ Как презрително го бе изгледала само, как се бе боричкала по-късно в леглото му, същинска дива котка! Не би желал да я заблуждава. Не искаше да залъгва вече никоя жена, след онази ужасна сцена с Мариана. Оттогава всъщност бе започнал да ненавижда всички жени. Естествено прояви презрение и цинизъм и при срещата си с тази зеленоока вещица с коси от пламък, която го оплете в мрежите си против волята му и помете с едно гъвкаво движение на бедрата си цялата му ненавист към жените.

„За този огнен темперамент ще трябва здрава ръка. Но по-добре така, отколкото някоя невзрачна мишка. Предпочитам тази малка лисичка!“ — помисли си той и кехлибарените му очи припламнаха.

Маркизът допи брендито си и се отправи нагоре по стълбата. Вървеше бавно по безкрайния коридор, но дългите му крака го отнесоха сякаш за секунди до вратата на господарските покои. Влезе в стаята на Елизия, приближи се до леглото и застана там мълчалив, загледан в спящото момиче. Свещта в ръката му огряваше лицето ѝ със златна светлина. Косите ѝ бяха разпилени като жарави по възглавницата. Тъничката ѝ ръка бе открита и златният пръстен блещукаше върху бялата кожа като белег за неговото господство над нея.

Алекс се наведе, като внимаваше да не капне горещ восък от свещта. Очите му жадно пиеха устните ѝ, полуотворени в съня. Гъстите, тъмни ресници скриваха очите, в които би желал да потъне целият. Целуна нежно шията ѝ и проследи леко с пръст една дълга копринена къдрица.

Елизия промълви нещо в съня си. Маркизът се взря изненадан в сълзата, която се откъсна от ъгъла на окото ѝ и се плъзна надолу по бузата. Той лекичко я докосна с пръст и погледна прехласнат влажната следа.

Усети как треската в тялото му затихва, рязко се обърна и излезе от стаята. Не бива да се държи като самец, подушил наблизко женска! „Проклет да съм, ако позволя да се превърна в животно, заради тази

червенокоса вещица! — помисли си гневно той. — Да върви по дяволите!“ После бързо се съблече и си легна. Самичък.

СЕДМА ГЛАВА

Елизия бе седнала до големите прозорци с безброй стъкълца в оловни рамки и гледаше надолу към сивото, настръхнало море. Вълните се блъскаха с мощен тътен в скалистия бряг и вдигаха високи фонтани от пръски. Дъждът, който беше валил цяла седмица от самото им пристигане, най-сетне бе престанал, но бе оставил след себе си мрачно, надвиснало небе.

Елизия потръпна и стана. Загърна се плътно в шала си и седна в креслото, тапицирано с коприна на сини и зелени ивици, като го придърпа още по-близо до съскащите пламъци в камината.

През тези дни лорд Тревейн рядко се мяркаше пред очите ѝ. Само на вечеря я удостояваше с присъствието си — привилегия, от която тя с готовност би се отказала. Малкото часове с него ѝ бяха непоносими, защото или трябваше да търпи хапливите му подигравки и безсрамни забележки, или самата тя се превръщаше в кълбо от нерви под студения му пронизващ поглед. Елизия не знаеше вече кое е по-лошо.

За беда винаги бяха сами на масата. Не се появиха нито сестри, нито други членове на фамилията, та малко да се разведри обстановката. Разбра, че лордът имал само един по-малък брат в Лондон, навярно не по-различен от самия него. Как нямаше тук едно голямо задружно семейство! Тогава би могла да си седи незабелязано сред общите разговори, да се скрие между останалите и да не бъде постоянно прицел за неговото недоволство. Пред другите той положително не би се занимавал с нея. А сега седяха с часове сам-сами на дългата маса, цялата отрупана с кристал и сребро, блеснали на светлината на канделабрите.

С какво го дразнеше толкова? Та те почти не се срещаха, за да има случай да направи нещо нередно. Маркизът обикаляше из къщата като звяр в клетката си и сърдито изръмжаваше на всеки, който допуснеше волността да го заговори. Дори Дани не бе пощадена от лошото му настроение.

Елизия въздъхна, огорчено. Погледна пак старата си вълнена рокля. Ненавиждаше я, но и другите две рокли бяха същите — отчайващо износени и старомодни! Няма защо да се чуди, че лорд Тревейн не може да я понася и извъръща глава щом я види. Сякаш му призлява! И все пак неведнъж беше улавяла златните му очи тайно да я преценяват. Срещнеше ли погледа ѝ обаче, той веднага ставаше мрачен, като че ли искаше да каже: „Само да си посмяла да ми проговориш!“.

Елизия ужасно се притесняваше при мисълта, че трябва да го моли за нови дрехи или поне за пари, с които да купи плат и сама да си ушие нещо. Щом речеше да отвори дума за това, куражът ѝ се изпаряваше, като си представеше непредсказуемите му изблици на гняв. Дани бе достатъчно мила и тактично не обръщаше внимание на мизерния вид на господарката си. Тя разбираше, че Елизия не би приела нито съчувствие, нито подаяния. Ала от окото на Елизия не убягваха любопитните погледи. Знаеше, че в крилото на прислугата тайничко я обсъждат. Повечето слугини бяха облечени много по-добре от господарката на Уестърли — можеше ли да им се сърди, че се чудят какво да мислят за бедната като църковна мишка съпруга на лорд Тревейн?

Елизия стана и започна да се разхожда безцелно из стаята. Не можеше да забрави колко тежка беше работата ѝ при леля Агата — от сутрин до вечер! Но никога не се беше отегчавала, тъй като бе прекалено заета. Явно, не ѝ беше писано да бъде доволна някога. Или се претрепваше от работа до смърт, или скучаеше до смърт. Щеше ли да се научи някога да се радва на свободното си време! И все пак нещо ѝ липсваше. Нещо съществено. Може би компания?

Елизия установи, че в Уестърли всичко върви безупречно, като някакъв сложен часовников механизъм, настроен от векове. Нали се очакваше от нея като господарка на къщата сама да подрежда цветята във вазите и да одобрява менюто, предложено от готвача — французин. А никога не бе намирала удоволствие в това, да се занимава часове наред с ръкоделия и бродерии. Всеки път, когато опиташе, мислите ѝ литваха във всички посоки, а същото за съжаление правеха и ръцете ѝ с бодовете.

Тук в Уестърли тя нямаше тежка физическа работа, а все още живееше като в пустиня — не беше част от нищо и не принадлежеше

към нищо. Дани се бе сприятелила с нея, но тя бе заета с безбройните си задължения по поддържането на огромното домакинство, което управляваше вече двадесет години. Елизия бе направо благодарна, че може да остави всичко на Дани, въпреки че икономката я прие като новата господарка и често я търсеше за съвет и за всяко по-важно решение. Елизия разбра, защо лорд Тревейн обича тази дребна женица — тя беше истинско съкровище!

Стига толкова! Няма да се остави на тези мрачни мисли! Тя беше щастлива тук! Кой не би бил щастлив в такава прекрасна къща? Ами морето? Странно, примамващо, страховито, то всяка нощ я приспиваше с песента на прибой. Когато лежеше будна в мрака, Елизия чуваше стъпките на съпруга си в съседната стая, изтръпнала, че той всеки миг може да влезе и да се възползва от правата си. Това беше истинската причина за безпокойството ѝ, нейната най-голяма тревога! Да не беше този постоянен страх, сигурно би могла да се чувства наистина щастлива в Уестърли.

Елизия взе в ръка една крехка ваза, украсена с бели и розови мидички. Целият салон напомняше за морето, всичко беше в зелени и сини тонове, преливащи в позлатата на мебелите. През ясните летни дни сигурно цялата стая сияе в светлината, нахлуваща през огромните прозорци. Можеше точно да си представи как ще изглежда салона, потопен в лъчите на залязващото слънце, как ще грейнат шарките на ориенталските килими в червено, синьо и златисто. Гоблените по стените ще оживеят и ще станат още по-релефни. Но днес, в сивия сумрак на зимния ден и при нейното тягостно настроение, салонът изглеждаше студен и строг.

Всички останали стаи в Уестърли бяха подредени също толкова разкошно. Древното имение бе построено върху руините на норманска крепост, охранявала някога страната от нашественици. Дани разведе Елизия навсякъде и тя остана поразена от великолепието на имението. Не бе предполагала, че лорд Тревейн е толкова богат. Естествено, бе разбрала, че не умира от глад — личеше си и по дрехите, и по елегантната карета, и по прекрасните коне, та дори и по дворцовите ливреи на слугите. А и самият той бе толкова самоуверен, просто не може такъв човек да не е богат! Неговата елегантност — и арогантност — бяха недвусмислени атрибути на един заможен мъж.

Заведоха Елизия в Златния салон с приказното великолепие на мебелите от времето на кралица Ана, показаха ѝ Червената приемна, блеснала като огромен рубин — убитите червени тонове се сливаха хармонично с полирания махагон. Имаше една трапезария, цялата издържана в цвят на шампанско и бледорозови тонове, с маса за сто души. Но тя бе направо скромна в сравнение с Банкетната зала, която можеше да побере най-малко петстотин гладни гости. Сега не я използваша. А дали изобщо някога е била ползвана?

Любимата стая на Елизия беше Източната гостна с огромни прозорци, стигащи до пода. В ясни дни оттук можеше да се наблюдава цялото пищно великолепие на изгрева. Млечножълтите завеси и възглавници сякаш отразяваха слънчевите лъчи, които заливаха стаята. Понякога Елизия имаше чувството, че целите стени са направени от мед и масло...

Не можеше да каже колко са всичките спални и гостни в различните крила на къщата. Всяка стая бе обзаведена с много вкус, гостите можеха да избират дали да се възхищават на кралско легло с балдахин, или на красиво изрисуван таван с гипсови орнаменти.

Дори крилото за прислугата се поддържаше грижливо — винаги отоплявано през зимата и добре проветрявано през лятото. В сравнение с мизерията на задушните дупки за прислугата в Грейстоун, тук цареше истински лукс.

Ала най-голямото откритие, което Елизия направи, докато предприемаше своите изследователски разходки от избите до таваните, от западното крило до източното крило, след като вече бе обиколила разкошните стаи и безчислените стълбища, бе в библиотеката на лорд Тревейн, датираща още от времето на кралица Елизабет. Целите стени бяха в книги. Вита стълба водеше към малко помещение с ниски удобни кресла.

От широкия прозорец, заемащ почти цяла стена, идваше обилна светлина, за да може да се чете. Откакто преди няколко дни бе открила това съкровище, Елизия прекарваше голяма част от времето си тук, радваше се на красиво подвързаните томове, измъкваше ги един по един от рафтовете. Сутрин четеше в леглото, преди да ѝ донесат закуската. Все още се будеше рано — след всичките тези години, прекарани у леля Агата, бе забравила какво е да се излежаваш. По-

късно през деня тя отиваше в библиотеката, седеше си тихичко там, щастлива, че е далеч от чужди погледи.

Луксът да чете ѝ бе липсвал не по-малко от храната. Четенето бе единственото спокойно занимание, което ѝ доставяше истинска наслада. Дори и да бе имала време да чете в Грейстоун, Агата положително щеше да ѝ забрани. Леля ѝ смяташе, че книгите са измислени от дявола, че човек само си пилее времето с тях — пълнят главата ти с разни бръмбари, само те объркват!

Сега най-после Елизия можеше да чете до насита всичко, което пожелаеше. Не бе виждала толкова богата библиотека, толкова много и различни книги, повечето от тях навярно не съвсем подходящи за млади момичета. Но Елизия бе учила наравно с брат си Йън, имаха общ учител, четяха гръцките класици, занимаваха се сериозно с история и география. Но четяха заедно и всевъзможни популярни романи. Какви щастливи дни бяха прекарвали с „Робинзон Крузо“, „Пътешествията на Гъливър“ или дори с „Том Джонс“ на Филдинг!

В библиотеката на лорд Тревейн тя намери всичките си любими книги, събраните съчинения на Шекспир, произведенията на младите модерни поети Байрон, Коулридж, Кийтс и Шели, които хората едва сега започваха да четат. Бе страшно изненадана, че намира тези романтици в библиотеката на лорда. Той сам бе заявил, че е циник, но навярно правеше известни компромиси, за да поддържа богатството на библиотеката си. Изглежда обаче познаваше лично тези хора и купуваше произведенията им заради приятелството си с тях — повечето от книгите бяха с лични посвещения от авторите.

Елизия притвори очи и опря чело на студеното стъкло. Къде ли бе сега лордът? Потръпна от студ, бързо взе томчето с любовните сонети на Шекспир и седна пред камината. Вратата се отвори и на прага изникна Дани, връзката с ключове подрънкваше на кръста ѝ при всяка стъпка.

— Ето значи къде сте били, лейди Елизия! Не сте се докоснали до закуската си, а аз все чакам най-после да сложите малко месце по тия ваши кокали!

— Не ми се ядеше тази сутрин, Дани! — Елизия затвори тънкото томче, без да е прочела нито ред.

— Е, ще трябва тогава да приготвим специален обяд! — каза Дани и изгледа загрижено бледото лице на младата си господарка.

— Видяхте ли лорд Тревейн? — попита Елизия с привидно безразличие и се наведе да поприглади полата си.

Така тя не успя да забележи облекчението в очите на Дани. Най-после икономката разбра какво я измъчва. „Слава тебе, господи! Не е болна значи!“

— Ами да! Рано тази сутрин. Сърдиит! Истинска мечка, дето напире да я пуснат от клетката! — каза Дани с укор и прекара пръст по перваза на камината, за да провери дали е избърсан прахът. — Направо се радвам, че замина.

— Къде отиде? — запита изненадано Елизия.

— Обикаля някъде из имението с този дяволски черен жребец.

— Значи отиде да язди? — В гласа на Елизия прозвуча завист. Прииска ѝ се и тя да може да препуска в хладната утрин на някой великолепен кон като жребеца на лорд Тревейн.

— Злонраво животно, казвам ви! Да благодарим на Всевишния за безкрайната му милост, че това дяволско изчадие още не е убило лорд Алекс.

— О, Дани! — разсмя се Елизия. — Конят е великолепен! И аз бих искала да съм сега с лорда, да пояздя с него!... — Тя цялата поруменя под странния поглед на Дани.

Един прислужник отвори безшумно вратата към салона и събщи, че куфарите на лейди Тревейн са пристигнали от Лондон. Елизия погледна Дани с недоумение.

— Аз нямам никакъв багаж, Дани. Сигурно е грешка.

— Във всеки случай трябва поне да погледнем какво има вътре! — отсече старата жена и поведе Елизия със себе си.

Три огромни пътнически сандъка и цял куп кутии и чанти бяха струпани в стаята ѝ.

— О, Дани! Сигурно са за лорда. — Тя напразно се опитваше да скрие възбудата, която я завладя при твърде женствения вид на тези кутии за шапки и светлосиви куфари. Може би наистина бяха за нея! Но как бе възможно? Без мерки, без проби при шивачка...

Люси, камериерката, която Дани бе избрала за Елизия, тъкмо отваряше големите сандъци и пискеше от възторг при вида на ефирните купчини коприна с всички цветове на дъгата.

— Ооо! Ваша светлост! Ах!... — възклицаваше Люси с благоговение.

Тя измъкна тънка като паяжина бяла дантелена рокля, чийто шлейф я обви като облак, докато се опитваше да я извади внимателно от куфара.

— Невероятно! — промълви Елизия, останала без дъх, и докосна леко скъпоценната дантела. — Възможно ли е да е наистина за мене? — извърна тя почти умолително очи към Дани.

— Охоо! Всичко е за вас, мила моя! — заяви Дани и се втурна да отвори другия куфар, пълен с дрехи от кадифе и креп сатен. Бръкна с две ръце, като че ще лови риба, и измъкна тъмнозелено, вталено манто, поръбено с искрящо червени лисичи кожа, и подходяща шапка с широка периферия, също обточена с кожи.

— Няма да ми станат! Никой не ми е взимал мярка. — Елизия бързо събу пантофките, които Дани ѝ бе донесла още първия ден отнякъде. Икономката наистина бе отчаяна от дървените обувки, с които Елизия се бе появила в гостната.

Елизия пъкна тесния си крак в една обувка от фина кожа в ловджийско зелено. Беше ѝ точно по мярка! Люси започна да окачва роклите в гардероба, като преди това извади двете стари рокли с високомерно сбърчено носле.

— Всичко ще ви стане, бъдете спокойна! — заяви самоуверено Дани. — Взела съм мерки по старите ви дрехи и обувки.

— Дани! Вие ли го направихте? Вие сте поръчали всичките тези неща за мене?! — Елизия изтича и прегърна импулсивно дребната женица, без да обръща внимание, че изпомачка робата от стоманеносиньо кадифе, която Дани тъкмо бе разгърнала в ръцете си.

— Е, аз само осигурих мерките. Поръча ги вашият съпруг, лордът. Даде ми най-точни указания. Светли цветове — така ми каза. И много зелено и златно. Всичко необходимо за пълен гардероб. О, лорд Алекс знае какво иска! И винаги само най-скъпото, друго не го задоволява! — Дани се ухили гордо, като пакостлив магьосник, който сам се радва на вълшебствата си.

— Лорд Тревейн ги е поръчал в Лондон? — възкликна Елизия. Бялата прозрачна нощница сякаш опари пръстите ѝ и тя я изпусна на земята.

„Толкова много дрехи за мене! И така бързо! Сигурно е накарал всички лондонски шивачки да шият ден и нощ, за да стегнат целия този гардероб. Колко ли струва всичко това?“ Елизия неволно огледа

натрупаните из цялата стая дрехи — сутрешни тоалети, следобедни рокли, костюми за разходка... И към тях подходящи обувки и шапки, какви ли не наметки, какви ли не най-фини фустии... Ами батистените нощници и бельото?!

Дани отвори още един сандък. Нямаха сили да ахкат повече. Извади бална рокля от туркосин креп-сатен с пищен рюш, след това една морскозелена рокля, извезана със звезди от мъниста... От вътрешността на сандъка грееха още дрехи — зашеметяващ калейдоскоп от цветове и материи!

Елизия гледаше прехласнато всички тези разкошни тоалети, нахвърляни по леглото. Сега, когато имаше такъв избор, просто не можеше да реши кое първо да облече. Изведнъж погледът ѝ се спря на някакво тъмнозелено кадифе и тя бързо го грабна.

— Е, какво ще облечете, лейди Елизия? — Дани разгърна една утринна рокля от муселин на виолетови цветенца, с дълги, тесни ръкави и весели къдрички по полата. — Гледайте колко е сладка!

— Не, ще облека това! — каза решително Елизия и вдигна зеления кадифен костюм за езда. — Ще отида да поаядя!

— Лейди Елизия! — Дани изглеждаше потресена. — Не можете да излезете с някой от конете на лорд Алекс! Това той не разрешава на никого, освен на Питър и на някой от най-добрите си приятели!... — В гласа ѝ се долавяше искрен ужас.

— Мога да яздя точно толкова добре, колкото всеки мъж, ако не и по-добре. Все пак аз съм лейди Тревейн и имам пълно право да си избира някой кон! — отвърна твърдо Елизия. За пръв път бе благодарна, че е лейди Тревейн и може да прави онова, което ѝ доставя удоволствие. — Какво може да възрази лорд Тревейн? В края на краищата аз негова съпруга ли съм, или не? — Тя изви високомерно глава към двете онемели жени, които я гледаха със страхопочитание и безпокойство. — Помогнете ми да се облека, Дани! — заповяда Елизия и започна да разкопчава роклята, която носеше. — Моля ви! — добави тя с умолителен поглед.

— Разбира се, лейди Елизия! Не мога нищо да ви откажа, като ме погледнете по този начин. Така и дявола можете да изкушите. И смятам, че тъкмо това се готвите да сторите! — натърти Дани пророчески и се зае да ѝ помага да облече елегантния костюм за езда. Дрехата прилепна на тялото ѝ като излята. Елизия изписка от радост,

когато Дани извади тържествено чифт ботушки от дълбините на един сандък.

— Ох, боже! Мислите ли, че ще са ми по мярка? — Елизия се изтегна в твърде смешна поза на леглото и запъшка, докато се бореше с ботушите. Изведнъж скочи победоносно и се заразхожда из стаята. — Чудесни са!

— А ето ви и шапката! — Дани не можа да се сдържи да не се разсмее, когато постави малката шапчица с лавандулово лилаво перо на главата на Елизия и дръзко я накриви. — Готовооо! Сега вече сте издокарана. Но не ми се ще да помисля какво може да се случи... — убедена, че тя просто си търси белята.

Елизия застана пред огледалото, вперила критичен поглед във високата, стройна фигура с тъмозелена дреха, малката шапка със закачливо перо и навървените със зелени шнулове ботушки. Напразно търсеше да открие някакъв недостатък. Сама не можа да се познае без старите си парцали. Грейнала в щастлива усмивка, тя се въртеше пред възхитените погледи на Дани и Люси, които бяха потънали сред пъстрите купове рокли, нацъфтели из цялата стая като същински пролетни цветя на поляна.

— Сега ви напускам! — обяви Елизия и се спъна в ръба на сандъка, докато се пресягаше да вземе чифт ръкавици. Звънливият ѝ смях изпълни стаята. Дани и Люси само се спогледаха тревожно. Но никоя от тях не посмя да изрази гласно опасенията си от припренените действия на господарката.

Елизия се спусна по широкото стълбище, прелетя неудържимо през двукрилата врата на входа за ужас на Браун, който куцукаше през хола с голяма табла току-що излъскани кристални съдове. Тя му извика весело за поздрав и изчезна от погледа му с трепкащото си виолетово перо.

Вдъхна дълбоко соления бриз, донасящ мириса на морето. Запъти се към конюшните, откъдето долиташе цвилене на коне. Пред очите ѝ се ширна гледката към брега и бушуващия прибой. Радостното предчувствие правеше стъпките ѝ още по-леки.

Влезе в конюшната и мълчаливо се загледа в конярите и слугите, които шетаха наоколо. Имаше толкова много боксове и всичко светеше от чистота. Все още се намери кон и за нея. Лорд Тревейн едва ли щеше да се разсърди чак толкова! Тя се огледа за главния коняр, но видя само

някакъв дребен, жилест мъж, застанал в средата на един празен бокс. Човекът даваше разпореждания на няколко момчета, които го слушаха чинно. Елизия решително вирна брадичка и тръгна към групата.

— Извинете, бих искала един кон! — каза тя надменно. Бе решила, че ще е най-добре да се държи властно, нищо че коленете ѝ трепереха.

Дребният човек се извърна като ужилен. Елизия само отстъпи назад и взе безпомощно да отваря и затваря устата си като риба. Най-после успя да прошепне:

— Джиимс!

Посивелият мъж разтърка очи с опакото на дланите си, вперил невярващ поглед в зелената фигура.

— Мис Елизия!?

— Господи, Джимс! Ти ли си? — В очите ѝ имаше не толкова изненада, колкото страх, че дребният човечец може да се разсее като мъгла и да изчезне.

— Мис Елизия! Какво щастие, че ви виждам отново! — промълви конярят със задавен от вълнение глас и блеснали очи. — Мислех, че вече никога няма да се срещнем!

Усмивката на Елизия бе твърде несигурна.

— Но какво правиш тук, Джимс?

— Ами аз работя тук, мис Елизия. Отговарям за конюшните. Казвам ви, че по-добри обори няма да намерите в цяла Англия! — важно заяви той.

— Щом ти ги ръководиш, не се изненадвам! — Тя се огледа с любопитство наоколо.

— Ами да. Но Негова Светлост също има набито око. Не съм срещал друг човек да отбира толкова от коне, освен може би вашия татко... — В гласа на Джимс прозвуча страхопочитание. Искаше му се да остане верен на своя пръв господар и приятел. — Ами вие как се озовахте тук? Негова Светлост току-що се оженил, здравата ни изненада! Вече мислехме, че ще си остане вечно ерген. На гости ли сте?

— Не, Джимс. Сега живея тук. Аз съм лейди Тревейн.

Джимс зяпна от изненада.

— Омъжили сте се за Негова Светлост? — Той сбърчи загорялото си от слънцето чело. Добре знаеше лошата слава на Негова

Ветлост. Родителите на мис Елизия никога не биха се съгласили на такъв брак. Макар че ако питаха Джимс, лордът беше сърцат човек и винаги играеше честно.

— Да, Джимс, точно така! — отвърна Елизия, малко изненадана, че старият коняр съвсем не се обезпокои от брака ѝ с маркиза.

— Страшно се радвам, че сте напуснали къщата на леля ви! — Джимс плю на земята и премести парчето тютюн, което дъвчеше, в другата си буза. — Моите уважения, мис Елизия, ама аз не бих се доверил на жена като нея. Как беше там? Отнасяше ли се добре с вас, или... — Лицето му придоби заплашително изражение при мисълта, че някой може да се е държал зле с неговата мис Елизия.

— О, всичко това е минало. Никога вече няма да я видя! — побърза да каже тя. Не желаше да си спомня за живота, прекаран при леля ѝ.

— Ей, не мога да повярвам, че сега пак ще работя за вас! Това е съдба, казвам ви! Да се съберем отново така изведнъж! — Той хвърли поглед към момичетата, които жулеха пода на бокса, и добави колебливо: — Негова Светлост не е точно като татко ви, мис Елизия. Ама дълбоко в душата си не е лош. Отнася се добре с конете, не посяга към камшика. Обичаш ли конете, значи си свестен човек! — По категоричния му тон личеше, че одобрява нейния брак. — Понякога е малко особен, но е честен мъж.

Елизия тайно бе напълно съгласна с него. Действително бе омъжена за един странен човек, но не можеше да прецени дали е съдба, или просто беда. Сега беше късно да промени нещо — постепенно започна да проумява, че наистина е лейди Тревейн, съпругата на лорд Тревейн. От този факт не можеше да избяга! Трябваше да се примири.

— Значи искате да пояздите мис Елизия? — запита Джимс, радостен, че неговата любимка е отново под крилото му. — Да, да! Виждам аз как ви блестят очите! — изсмя се той.

— Ако знаеш само колко отдавна чакам този момент, Джимс! Само да се метна на коня! — Елизия тръгна след него към боксовете.

— Значи отдавна не сте яздили? Нямаха свестни коне там, така ли?

Елизия се засмя.

— Ох, Джимс! Да търся подходящ кон бе най-малката ми грижа. Ако трябва да си кажем истината, там изобщо нямаше коне за езда. Само едни стари кранти, които теглеха допотопната карета на леля ми.

— И изобщо не сте яздили? — изхриптя ужасен Джимс. — Господ да ѝ е на помощ на онази вещица! Тя не ви е позволявала, зная си аз.

Елизия се усмихна. Ако Джимс знаеше и половината от онова, което ѝ бе сторила Агата!

— Добре, а маркизът каза ли кой кон да вземете? — Старият коняр се взря изпитателно в лицето ѝ.

— Да си призная, не съм молила лорд Тревейн за разрешение!

— Не сте, значи... — Джимс помръкна и потърка брадичката си. — Ами... аз толкова... не зная дали да ви пусна, мис Елизия! Щото той е много особен, като стане дума кой може да язди конете му...

— Джимс! — възкликна тя с укор. — Та ти прекрасно знаеш, че яздя по-добре от всеки мъж! Нали ти и татко сте ме учили?!

— Е, учихме ви, вярно е. Хм... лейди Елизия. — Той се гордееше с нея, добре знаеше какво умее и на какво сам я бе научил.

— О, искам да пояздя, Джимс! Не мога да чакам! А и лорд Тревейн е някъде из имението. Може да се забави чак до обяд и дори повече... Моля ти се, Джимс! Съгласна съм и на някоя стара кобила, ако няма друг кон. — В гласа ѝ прозвуча отчаяние.

Джимс се изпъна в целия си ръст от метър и петдесет.

— Ама вие, мис... хм... лейди Елизия — поправи се той, все не можеше да свикне с новата ѝ титла, — би трябвало да ме познавате по-добре. Никога няма да ви кача на друг кон, освен на най-добрия, който имаме в този обор.

— Зная, зная, че не би го сторил. Но ако няма друга възможност... Не искам да те вкарвам в беда, Джимс — завърши Елизия примирено.

— Е, добре. Хайде да видим сега какво ще намерим за вас — каза конярят и заоглежда лъскавите като коприна гърбове на конете. Елизия бе готова да приеме всеки от тях. Ала той продължаваше пътя си.

Съпругът ѝ наистина разбираше тези работи, трябваше да му се признае. Конете бяха кой от кой по-хубави, наистина расови животни! „Джимс все ще ми намери нещо...“ — помисли си тя нетърпеливо,

когато се отправиха към последния бокс, малко по-настрани от останалите.

— Не зная дали този ще ви хареса, ама можете да го опитате, ако желаете... — Лицето на Джимс изразяваше дълбоко съмнение.

Елизия погледна в бокса, изпълнена с любопитство. Дъхът ѝ секна, като видя стройната бяла задница на животното.

— Ариел! — изхлипа Елизия и се втурна към коня, който трепна при звука на нейния глас. Животното я позна, изцвили тихо и тикна муцуна във врата ѝ. — О, Ариел, Ариел, Ариел!... — мълвеше Елизия и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя погали кадифената муцуна и обви с ръце шията на жребца, примряла от щастие.

— Както виждам, и двамата не сте се забравили — прекъсна я Джимс с подозрително треперещ глас.

Елизия пусна Ариел и се обърна към дребния човек. Сълзи на признателност блестяха в зелените ѝ очи. Тя бурно го прегърна и целуна твърдата му като гъон буза, защото не можеше да намери думи на благодарност. Ариел я побутна по гърба и с тихо цвилене я подкани да му обърне внимание. Тя бързо се извърна и прошепна нещо в ухото му.

— Хубаво! Вие двамата сте едно цяло! Иначе той не дава на никой да го възседне. Дори и на Негова Светлост, дето толкова добре се оправя с конете. Но старият Ариел не го допуска до себе си вече две години. А маркизът не дава и дума да се издума да го продадем или да го убием. Казва, че животното е твърде красиво, за да го затрие, макар да е явно от ония коне, дето признават само един-единствен господар. А като разбра, че го познавам и че мога да се грижа за него, остави животното на мира. Сега го използваме за заплождане. Имаме вече от него няколко жребчета. Негова Светлост е много горд с тях.

— Просто... не мога да повярвам — заекна Елизия през сълзи, — че небето ми позволи да видя отново вас двамата. Мислех вече, че миналото наистина е мъртво, населено само с призраците на хората и нещата, които съм обичала... — Тя въздъхна дълбоко. — Ох, ако знаеш само, колко често съм си спомняла за теб и за Ариел, колко съм се чудила какво ли е станало с вас, дали неговият собственик го гледа добре. И изведнъж тук, пред мен, е моят Ариел! Толкова е невероятно, че не мога да дойда на себе си!

— Е, не е чак толкова невероятно. Маркизът притежава най-добрите конюшни в цяла Англия и няма нищо чудно, че поиска да има Ариел — такъв великолепен кон! Ама да си призная и аз много се тревожех, когато тръгнахме за Лондон. На самия пазар направо ми приля от страх! Не исках да се разделя с Ариел, а пък там се въртяха едни такива млади фукльовци, дето окото им е все в нагайката. Знаех си, че той няма да пусне на гърба си никой от тях. А сетне се появи Негова Светлост и на часа го купи. Наблюдавал как се грижа за Ариел още преди да започне търга, харесал ме и докато се обърна, вече ме бе наел. Така че аз доведох Ариел в имението. Казах на маркиза, че не мога да му представя препоръки, защото последният ми работодател почина, а пък той ми каза, че всичко, което искал да знае за мене, вече го бил видял още като съм подготвял коня за търга.

— Значи ти си бил през цялото време тук с Ариел! Ох, така ми олекна! — Елизия отново се обърна към жребца и го целуна по ноздрите. — Знае ли лорд Тревейн чий е бил Ариел?

— Ами да, след като Ариел не даваше никой да го яхне, лордът ме попита. Казах му само, че е бил на едно момиче, а той се засмя презрително и каза: „Не се изненадвам, че е толкова див!“. Ама все пак беше много учуден, че една жена се е справяла с такъв едър жребец. А, да! Той каза още, че трябва да е била опасна амазонка. Кое то си е вярно. И това беше. Нищо повече не рече.

— Амазонка, така ли каза? — попита Елизия, странно засегната. Тя бързо прогони чувството на обида. Не я засягаше мнението му за нея! — Какво ще кажеш за една разходка, Ариел? Обзалагам се, че и ти си се затъжил не по-малко от мен, и ти си бил на заточение. Може, нали, Джимс?

— Дадено, мис Елизия! Сега ще го оседлаем.

Спряха до един затворен бокс. Джимс отвори врата и й показа едно новородено конче с още влажна козина, изправено на несигурните си крачета. Ариел изпръхтя зад рамото на Елизия и кобилата, застанала нащрек до жребчето, отвърна с тихо изцвилване.

— Ще ви трябва здрава ръка за Ариел! — изсмя се Джимс. — Той е гордият татко!

— О, значи това е едно от неговите жребчета? — каза тихо Елизия. От пръв поглед се влюби в това сладко същество с крачета като клечки. Преливаща от смесени чувства, Елизия поведе Ариел към

двора. Жребецът просто танцуваше до нея. Външно и двамата бяха същите, но с времето бе настъпила промяна. Те вече не бяха едно цяло с Ариел. Колко безгрижно бяха препускали по полята и горите, а сега Ариел имаше семейство, а тя, Елизия, принадлежеше на маркиза.

Джимс оседла жребеца, докато конярчетата и слугите гледаха със зяпнала уста как едрият жребец, до който никой не смееше да се доближи, сега потърква нежно муцуната си в лицето на красивата дама в зелено.

Джимс помогна на Елизия да възседне коня и я предупреди:

— Само не се увличайте, мис Елизия! Има време да наваксате всичко! Не хуквайте да се надбягвате с вятъра!

Тя кимна и потегли в умерен тръс, но не можеше да заблуди Джимс. Той знаеше, че щом излязат на поляните, няма спиране!

Елизия се насочи на изток. Препускаше в галоп по пътя, който свързваше Уестърли със селото Сейнт Флауър и с главния път. На една височинка поспря, за да погледне къщата. Имаше очертанията на главна буква „Н“ — големият хол, който тя добре познаваше, образуваше напречната чертичка. Уестърли се издигаше високо над морето, на издадена навътре скала. Знамето с герба на маркиза плющеше от вятъра — знак, че господарят си е у дома. Яркочервеното, черното и златното на герба изпъкваха ясно на фона на мрачното небе.

Елизия хвърли последен поглед към морето и полетя в галоп през мочурищата към вътрешността. Хладният вятър, който облъхваше лицето ѝ, я опияняваше. Оранжевото злато и грейналите жълти тонове на есента се сливаха в един цвят — толкова бързо препускаше Ариел със силните си крака.

Елизия прескочи с плавно движение някаква каменна стена и препусна през хълмистата равнина. Под тежките копита на Ариел хвърчаха буци пръст. Усещаше се толкова волна, толкова сигурна върху познатия гръб на големия бял жребец! Чувстваше се почти както едно време вкъщи, когато излизаше да язди в зори, следвана по петите от брат си Йън. Той препускаше като бесен, за да я настигне, а после само клатеше усмихнат глава — единствения укор за нейното лекомислие.

Вживяла се в спомена, Елизия сякаш чуваше и сега копитата на коня му след себе си... Тя неволно се обърна да погледне зад гърба си. Един конник я преследваше. За миг помисли, че смесва спомен и действителност, но бързо разпозна големия черен жребец. След нея

яздеше не брат ѝ, а маркизът. Опиянена от възбудата, тя пришпори Ариел и той литна с развята грива. И все пак разстоянието между нея и маркиза неусетно се скъсяваше. Скоро той я настигна. Наведе се, сграбчи Ариел за юздата и продължи да препуска успоредно с нея. Постепенно конете забавиха ход и спряха един до друг.

— Проклет идиот! Къде, по дяволите... — започна лорд Тревейн, но рязко млъкна, като позна ездача. — Елизия!? — Смаяните му очи горяха върху бледото лице. — Какво правиш върху този кон, дявол да го вземе! Той е опасен. Никой не може да го язди! — Лорд Тревейн се наведе и се опита да я подхване, за да я премести пред себе си, но тя дръпна юздата и Ариел отстъпи назад, далеч от обсега на маркиза. Жребецът се вдигна на задните си крака, размахал застрашително копита.

— Грешите, милорд! Ето, аз го яздя!

— Да, виждам добре това! Просто не проумявам! Като нищо можеш да си строшиш врата! — Маркизът полагаше неимоверни усилия да се овладее. Черният му кон заудря нервно с копито, усетил гнева на своя господар.

— Тук няма никаква тайна, лорд Тревейн! Нали самият вие ме нарекохте веднъж вещица, ако не се лъжа?... Просто прилагам магиите си! — Елизия не можеше да се сдържи да не го предизвика още повече.

— Не съм и допускар, че ще забравиш онази случка, Елизия — парира той светкавично удара. И двамата много добре знаеха за какво намеква.

„Все гледа той да има последната дума!“ — помисли си гневно Елизия.

— Как ти го дадоха? Наредил съм най-строг никой да не се доближава до него! — В сърдития му той се промъкна любопитство. Още не можеше да проумее как е успяла да се справи.

— Аз поех цялата отговорност. Поисках да оседлаят коня, който си харесах — побърза да обясни тя, за да оправдае Джимс.

— Ти нямаш право да подронваш авторитета ми! Моята дума е закон! Не разбирам как е могъл Джимс да ти позволи да изведеш Ариел от конюшнята, след като знае, че е опасен и че съм забранил!... Трябва да е полудял! Хубаво ще го...

— Няма никаква опасност и Джимс добре знае това.

— Никаква опасност ли? Мили боже! Ако има някой, който познава този кон, това е именно Джимс! Трябва да призная, че имаш добра стойка. Но жребецът наистина е опасен. Джимс е глупак, щом те е оставил да тръгнеш с него! Господи! Та той е тренирал това проклето животно и...

— А аз бях негова собственичка — каза тихо Елизия и погледна маркиза, опиянена от изненадата в тези златисти очи, направо ококорени срещу нея.

— Твой ли е бил?! — гледаше я слисано.

„Гледа ме така, сякаш в момента ми изникват рога!“ — помисли си развеселено Елизия.

— Да, Ариел беше мой, но бях принудена да го продам заедно с всичко, което притежаваше моето семейство. След смъртта на родителите ми трябваше да се плащат много дългове.

Маркизът я гледаше, присвил замислено очи.

— Значи ти си била собственичката на Ариел? Сега вече зная защо е толкова див и непокорен. Прилича на господарката си, не позволява да го яхнат! — подхвърли хапливо той.

Елизия се засегна от това безсрамно сравнение, отвърна ядно:

— Да, и двамата сме твърде своенравни, особено когато се отнася до нашите предпочитания.

— Наистина, жалко за вас, лейди Тревейн! Как можа да се случи така, че точно аз да съм ваш любящ съпруг! — Той се наведе светкавично и с бързо движение я грабна от седлото. Притисна я силно към себе си, та чак я заболя.

Елизия напразно се съпротивляваше, опитваше се да го гледа право в очите, но лицето му бе наистина сърдито. Този път бе прекалила.

— Значи не искаш нито моята близост, нито целувките ми? — прошепна той и устата му се впи в устните ѝ грубо, жестоко, та да почувства кой е господарят. Отначало я заболя, но постепенно устните му станаха по-топли, по-меко обхващаха нейните, разтвориха зъбите ѝ, завладяха гордата ѝ непристъпност. Тази мекота и нежност бе много по-вълнуваща от предишната брутална атака. Той я притисна до силните си гърди и продължи да я целува, докато тялото ѝ се отпусна в ръцете му и Елизия се предаде с една лека въздишка.

— Толкова ли си сигурна, че не копнееш за целувките ми, Елизия? — прошепна той, дъх в дъх с разтрепераната ѝ уста. Тя стискаше очи, не се осмеляваше да надзърне в неговите от страх да не види подигравка в тях. — Погледни ме, Елизия! — заповяда той и я разтърси леко.

Най-после тя отвори очи и ги впери в неговите. В погледа ѝ святкаше само неприязън.

— Някой ден ще признаеш истинските си чувства, Елизия! Ще те принудя да го направиш! — каза грубо маркизът.

Той отиде до мястото, където Ариел си пасеше мирно, настани я обратно на седлото и се засмя злъчно, когато забеляза явното ѝ облекчение, че най-после се е измъкнала от ръцете му. Елизия му хвърли убийствен поглед, обърна Ариел и препусна в галоп към къщата. Маркизът я последва и почти се изравни с нея.

— Ариел е бърз, Елизия, но Шейх е по-бърз! — Той се разсмя при вида на сърдито вирнатата ѝ брадичка, ала в гласа му имаше недвусмислено предупреждение.

Въпреки това тя запази спокойствие и отвърна небрежно:

— Шейх е един красив кон и е напълно възможно да е по-бърз от Ариел. Но Ариел е страшно издръжлив. Можете ли да твърдите същото и за Шейх?

— О, Шейх много трудно се изморява. Изпотява се рядко, а и дишането му е равномерно. Виждам, че си имала добър учител по езда. Джимс сигурно е бил дълго при вас. Наистина трябва да призная, че рядко съм виждал по-добра стойка от твоята.

— Да, Джимс бе чудесен учител, също както и баща ми. Благодаря ви за комплимента, милорд! — Елизия наистина се смути от похвалата. А после несмело добави: — Но виждам, че и вие чудесно владеете Шейх.

Маркизът се засмя с цяло гърло. Изглеждаше истински развеселен.

— Това е първият комплимент, който получавам от съпругата си! Действително исторически момент! Не само установих, че жена ми язди по-добре от мене, но научих, че отровният ѝ език може да бъде меден, стига само да пожелае!

Елизия му хвърли сърдит поглед, но той продължаваше да се смее, без изобщо да обръща внимание на киселото ѝ изражение. Те се

приближаваха към господарската къща. Прозорците с оловни рамки отразяваха бледото утринно слънце, което храбро се бореше с тежките облаци.

Елизия въздъхна, изпълнена с възхищение при вида на Уестърли, без да забележи с какво внимание я наблюдава лорд Тревейн.

— Действително ли харесваш моя дом? Много хора твърдят, че е много усамотен и тъжен, че човек не може да прекара дълго време тук, без това да му се отрази.

— Да, усамотен е. Но аз винаги съм живяла на село, дори в още по-безлюдни места. Обичам простора, а не душните, тесни градове.

— Е, градът си има своите предимства. Лондон може да предложи толкова възможности за забавление!

— Не се съмнявам, че сте се възползвал от всичките тези възможности, милорд! — прекъсна го хапливо Елизия. — Но ако трябва да избирам, веднага бих предпочела живота в провинцията пред този в Лондон. Разбира се, ако може да си позволи и едното, и другото, човек би сменял тези два свята, щом му стане скучно. Така ще се наслаждава и на най-доброто в града, и на усамотението, а това е за завиждане.

— Моята съпруга няма да завижда на никого! — каза високомерно лорд Тревейн. — Имам няколко имения, а и дворец в Лондон. Ще можем да ги обикаляме по за няколко седмици, ако пожелаем.

— Уестърли би ми липсвал — призна Елизия малко неохотно. Беше ѝ неприятно да признае, че е харесала нещо негово. — Къщата е много интересна, особено големият хол с прекрасните произведения на изкуството.

Лорд Тревейн се усмихна.

— Да, истинска колекция от трофеи. Предците ми много са ценели такива скъпоценности, както са ги наричали те. Разбира се, към това се прибавя и твърде пикантният привкус, че всички предмети са плячка от войните през шестнадесети век. Тогава е било страшно изискано да обзаведеш хола си в испански стил, тъй като по това време Англия е воювала жестоко с Испания. Един от дедите ми е заявил направо на кралица Елизабет, че желае да се порадва на богатствата на победените. Това в хола е плячката от неговите набези. Убеден съм, че той наистина се е възхищавал от тези испански трофеи и страшно ги е

ценял. Съзнавал е, че между тях има безценни произведения на изкуството. — Маркизът се увлече и започна да говори още по-цветисто, особено като видя с какво отвращение го гледаше тя, когато ѝ разказваше за пиратските приключения. — Питам се — промени той внезапно темата, — какво ли би направил моят пралядо с една толкова темпераментна жена като тебе, мила. Макар че моите предци, както разправят, били толкова галантни, че по своето джентълменско държание в двора надминавали дори сър Уолтър Рейли.

— Явно е, че вие сте наследили твърде малко от тяхното галантно държание и твърде много от пиратския им дух — вметна саркастично Елизия.

— Знаех си аз, че цялата тази любезност е прекалено хубава, за да е истинска! — ядоса се маркизът. — Ще наредя да ти дават всяка сутрин по една лъжица мед, та да не си толкова горчива! — В гласа му трепнаха заплашителни нотки. — Не съм свикнал да се отнасят с мен с неуважение. Трябва да показваш малко повече привързаност, поне когато сме пред хора, драга моя! Опитай се да играеш ролята на любяща съпруга, аз пък ще се правя на твой предан роб!

Елизия преглътна гневния си отговор, защото вече влизаха в двора на конюшните. Лорд Тревейн скочи пъргаво от коня и ѝ помогна, преди още да успее да му се противопостави. Ръцете му стиснаха грубо и жестоко тъничката ѝ талия. Двамата бяха вперили очи един в друг като дуелисти. Той леко докосна лилавото перо на шапката ѝ и след това се обърна намръщен към Джимс, който бе замръзнал от страх на вратата на конюшните.

— Ако не знаех колко пленителна може да бъде жена ми, Джимс, сега вече да си изпъден и от Уестърли, и от Корнуол, защото не изпълняваш моите заповеди! Елизия умее да върти на пръста си всеки мъж, а си давам сметка, че по отношение на теб има дългогодишен опит в това изкуство. Ще очаквам обаче отсега нататък да държиш сметка преди всичко за моите желания. Ти ще отговаряш пред мене, Джимс!

Видимо успокоен, Джимс се приближи към тях.

— Тъй вярно, Ваша Светлост! Ама си помислих, че няма да имате нищо против да пояди Ариел, нали тя го е отгледала... А и двамата имаха нужда да се поразгъпчат — той се обърна към Елизия: — Хареса ли ви разходката?

— Аз мога да ти отговоря — отвърна лорд Тревейн мрачно. — Видях я как лети из блатата с този проклет кон. Доста се поизпотих, докато ги настигна! За в бъдеще ще излизаш или с мене, или с някой прислужник, но никога сама! Как можа да я пуснеш без придружител, Джимс? — обърна се той гневно към коняря.

— Ами то няма никакъв смисъл, Ваша Светлост! Лейди Елизия ще се откъсне от всеки придружител...

— Наистина мислиш много практично, Джимс. Но лейди Елизия сега е моя съпруга и за в бъдеще или винаги ще взима със себе си някой слуга, или ще си седи вкъщи!

Джимс се позасмя и остана да ги гледа, докато вървяха към къщата. Наистина чудесна двойка! Вярно е, че семейство Димарайс надали биха одобрили маркиза за зет, но постепенно Джимс започваше да се убеждава, че Негова Светлост притежава точно онова, от което се нуждае мис Елизия — строга, добра ръка, която умее да стяга юздите. „Може да е малко гневлив и с лоша слава, ама е екстра човек!“ — помисли си Джимс. Вярно, че се изненада, като чу за женитбата на маркиза. Но след като научи, че мис Елизия му е станала жена, вече разбираше, защо негова светлост е решил да зарече ергенството. Трябва да е било любов от пръв поглед. Джимс най-добре знаеше, че мис Елизия няма пукната пара. Но пък Негова Светлост е много богат. А и слепец можеше да види, че маркизът е луд по нея... „Това е голям късмет за мис Елизия!“ — заключи Джимс и тръгна към оборите, подсвирквайки си многозначително с уста.

Елизия потръпна, когато влязоха в хола. Спомни си разказа за кървавите трофеи, за пиратските нападения... Красотата, на която толкова се бе възхищавала, сега помръкна пред очите ѝ.

Лорд Тревейн явно имаше дарбата да чете чужди мисли.

— Било е отдавна, мила! Тук не витаят никакви призраци!

— Зная, но все пак е тягостно, че всичко това е било ограбено от някого. — Тя посочи към златните бокали, украсени със скъпоценни камъни, които бяха наредени на една мраморна маса до стената.

— Във всяка битка има победител и победен, Елизия. Ти би трябвало да го знаеш най-добре! — Маркизът нежно я хвана за лакътя и я поведе уверено нагоре по стълбата.

Чак като влязоха в салона Елизия се сети, че още не му е благодарила за новите дрехи от Лондон. Тя се обърна към него с плаха

усмивка:

— От възбудата, че отново мога да яздя Ариел, съвсем забравих да ви благодаря за дрехите, които сте ми поръчали толкова спешно в Лондон. Много... Толкова е мило от ваша страна!

— Мило? О, не, драга моя! Просто не исках да ме zlepоставяш с твоите дрехи, твърде мизерни дори за слугите. Излезе, че моите прислужници са облечени по-добре от тебе, а те и без това имат достатъчно поводи да клюкарстват — обясни отегчено той.

— Вие сте непоносим грубиян! — извика Елизия, пламнала от обида. — Мразя ви! Мразя ви повече от всякога! Няма да чуете да ви благодаря втори път за каквото и да било, Ваша Светлост! — процеди през зъби тя, хукна навън и блъсна вратата след себе си.

Елизия дръпна шапката от главата си, хвърли я на леглото и скри лице в кръстосаните си ръце. „Този долен човек! — тя кипеше от гняв. — В един момент се шегува с тебе, в следващия те целува, а две секунди след това те оскърбява...“ Припомни си страстните му целувки сред мочурищата. Той имаше право, тя действително копнееше за целувките му. Понякога изпитваше странното чувство, че се нуждае от него. Ала още по-често ѝ се струваше, че би могла най-хладнокръвно и без никакво съжаление да го убие!

Елизия разтри уморено челото си и стана. Как може да жадува за целувките на един толкова жесток човек! Презираше се за тази си слабост. „Би трябвало всъщност да си облека една от старите вълнени рокли, та да видим какво ще каже Негова Светлост.“ Тя започна да оглежда накачените дрехи, но не видя нито старите си рокли, нито старите си обувки и наметката. Сигурно Дани ги е изхвърлила, когато е подреждала гардероба.

Честно казано, тя съвсем не изпитваше желание наистина да ги облече отново, въпреки че това щеше да го накара да побеснее. Тъкмо се мъчеше да свали ботушките си, когато се появи Люси с две слугини, които внесоха вана и кофи с гореща вода.

— Мисис Данфийлд помисли, че ще искате да се поосвежите след разходката, лейди Елизия — каза Люси плахо и я изгледа така, сякаш виждаше привидение.

— Благодаря! Помогни ми да събуя тези ботуши! — помоли Елизия. Люси се приближи бавно и предпазливо. — Какво става? — попита Елизия, като видя ужасените погледи на двете момичета.

— О, няма нищо, лейди Елизия! — промълви Люси и започна с треперещи пръсти да развързва връзките.

— Хайде, Люси! — настоя тя. — Изплюй камъчето! Какво се е случило?

— О, милейди! — закърши ръце Люси, цялата разтреперана. — Яздили сте онзи кон, дето и негова светлост не смее да го яхне... Бил самият дявол! — завъртя уплашено очи камериерката.

— Виж какво, Люси! Слушайте ме сега добре и трите! — обърна се строго Елизия и към другите слугини. — Няма да позволя да разпространявате разни измислици! Този кон беше мой, преди да го докарат тук. Отгледала съм го от жребче, още когато не можеше да се държи на краката си. И по-рано не позволяваше да го язди никой друг, а и сега допуска само мен! Ясно ли е? — Видя облекчението по лицата на трите момичета и продължи търпеливо: — Вие познавате Джимс и му вярвате, нали така? — Трите бонета закимаха в такт. — Е, той ме знае от пелени и може да се закълне, че не съм никаква магьосница.

Сега вече трите момичета със смях и закачки приготвиха ваната, а след това Люси помогна на Елизия при обличането.

„Колко хубаво би било да притежавам наистина свръхестествени сили, та да намеря изход от това отвратително положение! Да мога да се отърва завинаги от негова светлост!“... — мислеше си с удоволствие Елизия, докато бавно слизаше по стъпалата на мраморното стълбище. Бе облечена в бяла рокля от муселин на зелени и сини цветчета, пристегнатата под гърдите със зелени копринени панделки, чиито краища стигаха чак до подгъва на роклята. Същите панделки обточваха къдричките на дългите ръкави и деколтето. Косата ѝ бе вдигната в гръцка прическа, плътните червени букли се спускаха чак до раменете ѝ. Странно колко самоуверена я правеха новите дрехи! Сега вече нямаше защо да се срамува от външния си вид!

Зелените пантофки от шевро сякаш не стъпваха по земята. Елизия се плъзна безшумно през хола. Слугата отвори вратата към салона и тя видя, че маркизът е погълнат в разговор с някакъв набит джентълмен, настанил се удобно в едно от креслата пред камината. И

дватамата се надигнаха да я посрещнат. Лорд Тревейн огледа фигурата ѝ с одобрение, докато тя се приближаваше към тях.

— Съпругата ми, лейди Тревейн! — каза маркизът с гордост в гласа. А може би така ѝ се бе сторило... — Елизия, мога ли да ти представя нашия най-близък съсед, скуайър Блекмор?

Скуайърът взе ръката на Елизия и се поклони тромаво.

— Много ми е приятно, лейди Тревейн! Ще ми позволите ли, лорд Тревейн, да ви поздравя за избора на тази красавица?

Маркизът прие комплимента с високомерно кимване, докато Елизия се питаше какво общо има той с нейния външен вид. Тя седна кротко, като слушаше с любезна усмивка обясненията на бърбия скуайър.

— Просто не повярвах на ушите си, като ми казаха в Лондон, че най-после сте се хванали в капана, милорд! Това ще разбие сърцето на Луиза — провикна се гостът. Той явно още не можеше да проумее станалото.

— И как научихте новината? — запита лорд Тревейн любопитно.

— Ами писаха го и във вестника, а още преди това го бях чул по магазините.

— По магазините? — повтори изненадано лорд Тревейн, но после се разсмя.

— Ами поръчали сте разкошни тоалети за жена си, искали сте всичко светкавично, както разбрах. Таквиз неща събуждат любопитството на хората! — извини се скуайърът пред Елизия, която погледна намръщено развеселения маркиз.

— И не сте чули нищо друго? Само, че съм се оженил, така ли? — продължи да настоява лорд Алекс.

За миг скуайър Блекмор се посмути и близко разположените му очички нервно потърсиха някакво опасение из стаята.

— Ами... какво да ви кажа... Нищо особено... Знаете, че за Ваша светлост все се разправят какви ли не истории... — Скуайърът се засмя неестествено шумно и продължително. Сетне хвърли към Елизия поглед, пълен с разкаяние, и се обърна към нея: — Аз все се надявах, че Негова светлост и дъщеря ми Луиза може да се съберат... Тя е луда по него. Но разбирам защо е предпочел вас... Точно така! — Той се надигна внезапно, като че изведнъж си спомни нещо. — Е, аз трябва да тръгвам! Но не исках да пропусна да ви изкажа моите

благопожелания и да ви помоля да ни почетете с присъствието си утре вечер. Само преди няколко часа пристигнаха и гостите от Лондон, оставих ги да отдъхнат от дългия път. Моля ви да ни окажете тази висока чест, макар да разбирам, че бихте предпочели да си останете сами!... — каза той сладникаво. — Лейди Тревейн, за мен беше удоволствие! Лорд Тревейн, моите почитания!...

Той бързо изскочи от стаята, преди прислужникът, за когото лорд Тревейн позвъни, да успее да го изпрати.

— Явно не е било необходимо много време, за да стигне новината до Лондон — каза маркизът и запали една от своите тънки пури. — И все пак очаквах нашият скуайър да се появи по-рано. Малко съм разочарован.

— Защо сте очаквали скуайър Блекмор?

— Защото, мила моя, скуайърът от години лелее надеждата да ме ожени за дъщеря си, мисля, че я нарече Луиза... Честно казано, ако не те бях срещнал, може би щях да се заинтересувам от момичето. Тя има редица безспорни качества, доколкото си спомням. Тиха и скромна, почти не забеляваш, че е в стаята. Пълна твоя противоположност, скъпа! Разбира се, нямаше да е много приятно да се сроди човек с този скуайър. Това вече щеше да ми дойде много!

— Колко жалко, но аз не възнамерявам да ви направя удоволствие и да стана тиха и незабележима! — каза Елизия със сладка усмивка на устните, ала очите ѝ останаха хладни.

— Не се бой, драга моя! Ти съвсем не си ме разочаровала. Аз рядко играя комар, когато шансовете ми са малки! Винаги играя само на сигурно! При теб обаче никога не зная на какво залагам. — Той се ухили. — И все пак трябва да призная, че скуайърът храбро прикри огорчението си. Не бива да забравяме, че ти разби на пух и прах всичките му планове!

— Мисля, че вие изпитвате истинска наслада да убивате надеждата у хората.

— О, не е точно така! Но напоследък скуайърът стана твърде досаден. Все се опитваше да ми пробута щерка си просто, за да задоволи амбициите си да се сдобие със зет благородник и да притури парите и имотите ми към своите. За щастие по закон моите имоти са запазени за бъдещия ми наследник и скуайърът не би могъл да се докопа до тях!

— Не ви разбирам. Богат сте, изглеждате добре, здрав сте... А презирате всички. Откъде идва това? Може би презирате самия себе си или онова, в което сте се превърнали? — Елизия впери дръзко очи в блестящите му златни ириси.

Той я сграбчи за раменете и изсъска:

— Само не прекалявай, Елизия! Защото каквото и да правиш, ти си омъжена именно за човека, в когото съм се превърнал!

Отблъсна я от себе си и излезе с гордо вдигната глава от стаята. Тя остана сама, премаляла от притеснение.

ОСМА ГЛАВА

Елизия подритна с крак едно камъче и продължи да се разхожда нервно край огромната сива скала. Слабите слънчеви лъчи не успяха да се преборят с облаците и слънцето се оттегли бавно далеч зад хълмовете, отнасяйки със себе си бледия си светлик. Полите на Елизия плющяха на вятъра, който охлаждаше като лечебен балсам пламналите ѝ бузи и обтегнатите ѝ нерви.

Обядът се оказа истинска катастрофа. Лорд Тревейн я бе дразнил непрекъснато, изпаднал в едно от най-лошите си настроения, след като тя изказа мнението си за неговия характер. Накрая тя не можа да издържи повече на обидите и напусна тичешком трапезарията, без да сложи залък в устата си. Не я беше грижа нито за яростта на лорда, нито за изненаданите погледи на слугите. Затвори се в стаята си, но много скоро почувства, че таванът сякаш я притиска, че се задушава от талазите на самосъжалението. Извади костюма за езда и бързо хукна навън, накъдето очите ѝ видят, само да избяга от душната атмосфера на тази къща. Сама оседла Ариел — за щастие Джимс не бе в конюшните — и препусна неудържимо под мрачното следобедно небе, което предвещаваше буря. Изгуби представа от колко време вече се разхожда по тази скалиста пътека, докато Ариел мирно си пасеше наблизко. Внезапно до ушите ѝ достигна конски тропот. Тя се извърна, готова да срещне почервенялото от гняв лице на негова светлост. Вместо това видя една грациозна червеникава кобила с дребна ездачка, облечена в син костюм.

— Добър ден! — поздрави момичето Елизия, която наблюдаваше с интерес новодошлата.

Девојката бе много нежна, със светлокестеняви коси и тъмносиви очи. Страните ѝ се бяха зачервили от ездата в студения въздух.

— Аз съм Луиза Блекмор — пропя нежното ѝ гласче. — Живея в Блекмор Хол, само на няколко мили оттук. Много е неприлично да ви се представям сама, но по тези места човек толкова рядко среща

непознати! Не върви просто да мина и замина, без да попитам коя сте и дали не сте се заблудили... — и тя хвърли загрижен поглед към Елизия.

— Не, не съм се заблудила. Просто исках да се поразходя малко, преди да се разрази бурята. А се боя, че това ще стане много скоро. Аз съм Елизия Тревейн — представи се Елизия и се усмихна на девойката.

— Тревейн?! — За миг Луиза Блекмор остана като втрещена, след това бързо се съвзе и се провикна: — Но тогава вие сте лейди Тревейн, жената на лорд Тревейн!

— Да, аз съм. А вие сте дъщерята на скуайър Блекмор. Днес преди обед се запознах с баща ви.

— О, много ми е приятно да се запозная с вас, лейди Тревейн! — Луиза сърдечно подаде облечената си в ръкавица ръка. — Сега вече нямам чувството, че съм се държала твърде безочливо, като ви заговорих. Непрекъснато ми правят забележки! Но след като сте чували вече за мене и не съм ви напълно непозната, всичко е наред! — Тя се усмихна приветливо на Елизия, която отвърна на усмивката ѝ.

„Сърцето ѝ май съвсем не е съкрушено!“ — помисли си Елизия, като си припомни думите на скуайъра.

— И аз се радвам да се запозная с вас! — каза тя вежливо. Все пак не проумяваше, защо Луиза Блекмор е толкова очарована, че тя е новата лейди Тревейн.

Над главите им екна гръм, конете започнаха неспокойно да рият с копита.

— Мисля, че ще е най-добре да побързаме, преди бурята да ни измокри до кости! — каза Елизия и придърпа Ариел до един камък, за да се качи по-лесно.

— Да! И можем да си говорим по пътя — предложи Луиза и подкара коня си в галоп редом с Елизия. — Като стигнем главния път, аз ще трябва да тръгна в посока, обратна на вашата... Не мога да повярвам, че яздите този кон! Бих умряла от страх, само ако се допра до него! Нали това е конят, дето не търпи ездач? А вие си го яздите, нямате дори прислужник с вас. Моят слуга ме чака на шосето. Следва ме като сянка. Но и аз се чувствам по-сигурна с него. А вие яздите сама, и отгоре на всичко този жребец... — Девойката видимо потръпна.

Истински развеселена, Елизия се разсмя от сърце, както не бе се смяла от години може би.

— По всичко изглежда, че създавам съвсем превратно впечатление. Казаха ми дори, че сигурно имам връзки с дявола, щом яздя този страшен жребец. А простата истина е, че аз съм отгледала Ариел, аз го обядих, преди да се наложи да го продам. Както виждате, аз съм най-обикновена простосмъртна, а не магьосница.

— О, знаете ли, за мен е истинско облекчение да чуя това — засмя се дяволито Луиза. — Бях убедена, че сте вещица! Как яздите само! А аз едва удържам моята дребна Дав^[1], когато реши да не се покорява. Направо ме е срам да яздя редом с вас!

— Вие яздите чудесно, като се има предвид колко крехка изглеждате! — похвали я Елизия. — Наистина би било лекомислено и опасно да ви качи човек на такъв едър и своенравен кон като моя — продължи тя, загледана в малките, почти детски ръце, които стискаха юздите на Дав. — До вас аз се чувствам като някаква мускулеста амазонка с копие и щит в ръце, готова да отбие всяка атака.

Луиза се изкиска и хвърли на Елизия недоверчив поглед:

— О, няма такова нещо! Вие сте толкова красива! Да имах и аз такава великолепна коса, а не моите банални кестеняви кичури! Татко ме нарича мишле и може би има право. Ужасно ми липсват и сили, и кураж.

— Говорите така, като че ли се гласите да ставате ковач или мелничар! — засмя се Елизия. — Вие сте просто нежна и дребна и аз пък ви завиждам за това. Ако искате да се разменим?

— О, не, за бога! За нищо на света не бих могла да бъда съпруга на маркиза. Ужасно ме е страх от него! — Очите на Луиза се разшириха и тя бързо закри засрамено устата си с длан. — Ох, какво ли ще си помислите за мене, като говоря такива неща за мъжа ви! Вие сте толкова мила, съвсем забравих, че сте маркиза.

— Ще си помисля, че сте напълно откровена, и че имате всички основания да изпитвате страх. Понякога маркизът се държи наистина непоносимо! — каза категорично Елизия.

Луиза изпадна във възторг.

— Много се радвам, че ви срещнах! Вие сте толкова мила, толкова различна от онова, което си представих. Мислех си, че сте предвзета и високомерна като онези дами от Лондон, които понякога

ни гостуват в Блекмор. Пред тях се чувствам тромава и непохватна като ученичка.

— Поне от мен няма защо да се притеснявате. Никога не съм била префърцунена лондонска дама. Предпочитам простичкия живот в провинцията — заяви Елизия напълно убедено, въпреки че животът в Уестърли съвсем не можеше да се нарече простичък.

— Означава ли това, че ще прекарвате повечето време тук? — запита Луиза с надежда. — Дано да е така! Толкова съм самотна! Просто няма с кого дума да размениш. Татко и мама често ходят в Лондон, ала аз съм още малка, за да бъда представена на балния сезон, и трябва да си седя у дома и да уча. Колко ми се е искало да си имам приятелка! Надявам се, че ще се сприятелим, лейди Тревейн!

— Чудесно! Но нека да си говорим на „ти“. Името ми е Елизия. Аз също копнея за приятелка, с която да мога да си споделям. — Тя хвърли поглед към крехката фигурка на Луиза и се засмя: — Имам нужда от здраво рамо, на което да мога да се облегна понякога.

Луиза избухна в радостен смях:

— Колко хубаво! Вярвам, че ще станем истински приятелки. Толкова си мила и забавна! Сега поне баща ми няма вече да негодува, че все не успявам да привлека вниманието на лорд Тревейн. Да знаеш колко страх съм брала само при мисълта, че лорд Тревейн наистина може да ме забележи!...

— Баща ти държеше непременно да те омъжи за лорд Тревейн, така ли? — Елизия наистина не можеше да повярва, че ще се намери някой, който да иска да даде дъщеря си на човек като маркиза.

— Да, твърдо беше решил и доста се ядоса, като разбра, че маркизът се е оженил. Боя се, че татко наистина се е надявал Негова Светлост да ме вземе за съпруга. Ами че това е смешно! Аз съвсем не съм негов тип.

Почти бяха стигнали до главния път, когато започнаха да падат едри капки дъжд. Те пришпориха конете.

— Надявам се, че живееш наблизко, Луиза. Иначе те каня в Уестърли. Ще впрегнат каретата и ще те закарат до вкъщи.

— О, наистина никак не е далеч. Ако побързам, ще изпреваря дъжда. Ще те видя ли скоро? — запита девойката с надежда.

— Мисля, че още утре вечер. Поканени сме на вечеря.

— Страшно се надявам, че ще дойдете. Толкова са ми чужди татковите приятели. Тази сутрин пристигнаха няколко коли с гости, сигурно ще останат за по-дълго. — Луиза се усмихна малко принудено, махна с ръка, обърна кобилката си и изчезна в галоп, следвана от слугата.

Елизия също помахна за поздрав и бързо препусни към къщи. Дъждът щеше да рукне всеки миг. Чувстваше се щастлива. Бе намерила някого, с когото да си приказва и да споделя. Тя насочи коня към конюшните, като си тананикаше усмихната. Добре направи, че излезе на разходка. Бе яздила съвсем малко, преди бурята да я накара да се върне, но бе толкова удоволствие да отпуснеш юздите на Ариел. Успя да прогони черните мисли от главата си, а дори и част от безпокойството, което я измъчваше.

Но усмивката ѝ се изпари без следа и песничката секна на устните ѝ, когато видя, че лорд Тревейн тъкмо се кани да възседне Шейх. Джимс вдигна глава с израз на безкрайно облекчение, като дочу приближаващия тропот на нейния кон. Той ѝ помогна да слезе от седлото. Лорд Тревейн дори не посегна да ѝ подаде ръка. Елизия събра кураж и погледна сърдитото му лице. Изглеждаше така, сякаш изпитваше непреодолимо желание ей сега да ѝ извие врата.

— Не биваше да излизате, без да се обадите, мис Елизия! — смъмри я Джимс.

— Съжалявам, Джимс, но тук нямаше никой, а много исках да се разходя — обясни Елизия с привидно спокойствие. Изтръпна, като усети тежката ръка на Алекс Тревейн върху рамото си.

— Да влезем! Сигурно ще искате да се преоблечете. — Гласът му бе много тих и равен. Елизия го погледна изненадана. Съвсем не изглеждаше сърдит, въпреки че бе нарушила заповедите му.

— Да, точно това мислех да сторя — каза тя и махна с ръка към Джимс, който не можеше да си обясни нейното безгрижно държание. „Негова Светлост кипи от ярост, какво ли конско евангелие ѝ готви, ако не и нещо повече... А тя...“ Не бе виждал никога досега лорд Тревейн толкова бесен, колкото бе в мига, когато разбра, че мис Елизия е излязла на езда самичка. От онзи гняв сега бяха останали само свитите юмруци. Негова Светлост не бе свикнал да се противопоставят на заповедите му. „Тази малка темперамента кобилка, мис Елизия, има да

бере ядове!... И тя никак не е лесна. Но двамата сигурно все някак ще се разберат...”

Елизия се опита да освободи рамото си от пръстите на маркиза, докато минаваха през широката врата, но хватката му стана още по-здрава.

— Причиняваш ми болка! — изсъска тя, но той не ѝ обърна внимание и я повлече към кабинета, в който досега не бе влизала — избягваше да безпокои лъва в леговището му.

Помещението беше топло и уютно, с виненочервени завеси, персийски килими и големи червени кожени кресла. Пред прозорците имаше огромно писалище от махагон. Върху полирания плот бе поставена златна фигурка на ястреб с остра човка, служеща за преспание. В камината пращяха весели пламъци.

Без всякакво предупреждение лорд Тревейн я сграбчи и за другото рамо, и я разтърси така, че главата ѝ се замая. Най-сетне ядът му попремина. Елизия обърна към него обляното си в сълзи лице. Устните ѝ трепереха жално.

— Ако още веднъж престъпиш моя заповед, Елизия, ще те напердаша най-жестоко! — гласът му бе хрипкав от гняв.

— Няма да посмеете! — проплака Елизия. Тя чувстваше, че се задушаваше, сърцето ѝ биеше чак в гърлото.

— Ще посмея и още как! Не се прави на толкова дръзка, защото търпението ми свърши. Изрично ти наредих да не излизаш без придружител! И това не е прищявка, нито ограничение. Ти не познаваш местността, блатата са страшно опасни, а дебнат и други неизвестности. Тук сме на брега, а знаеш, че воюваме с Франция. Из заливите могат да се крият контрабандисти, шпиони и всякаква сган!

Елизия го гледеше ужасена, изпълнена с чувство за вина. Маркизът ѝ бе забранил да язди самичка, само заради собствената ѝ безопасност.

— Съжалявам, лорд... милорд! — заекна тя объркана. Просто не можа да изрече името му.

— Името ми е Алекс. Алекс! Произнеси го най-сетне! Хайде!

— Алекс — промълви тихо тя, вперила очи в огъня.

— Точно така! Алекс! Не беше чак толкова трудно, нали? — Той пусна раменете ѝ и се обърна с гръб към нея.

— Наистина съжалявам. Но винаги съм яздила сама, не съм свикнала някой да се тътри след мене — опита се да се оправдае Елизия.

— Тук няма да яздиш сама! Ще правиш каквото ти казвам и няма да поставяш под въпрос моите нареждания!

— Ако ми беше казал причината, щях да послушам съвета ти — отвърна остро Елизия. Нямаше и помен от моментното ѝ смирение.

— Не е необходимо да ти давам обяснения, скъпа! Ще изпълняваш нарежданията ми, независимо защо съм ги дал — в надменния поглед на маркиза се мярна предизвикателство.

— С други думи, аз съм твоя робиня, твое притежание! Това вече не мога да търпя! И аз имам воля и чувства, за мен те са по-важни от твоите заповеди.

Лорд Тревейн я измерваше с присвити очи, стиснал ръце в юмруци.

— Ако не бях джентълмен, скъпа, щях да те плесна. Но не искам да обезобразявам хубавото ти лице.

— О, не се притеснявай! Удари ме! Ти непрекъснато ме заплашваш със сила. Откакто те срещнах за първи път, само една мисъл ти се върти в главата: как да ми причиниш физическа болка!

— Мила моя, ако знаеше какво ми се иска, откакто те срещнах за първи път, не би ме предизвиквала да ти доказвам мъжествеността си с физическа сила. Методите, с които мога да те укротя, никак няма да ти се харесат! — Алекс говореше с преливащ от презрение глас. Златните му очи оглеждаха тялото ѝ и проблясваха опасно.

Елизия уплашено отстъпи назад. Изведнъж ѝ стана страшно от думите му.

— Не искам да те предизвиквам, но ти трябва да разбереш, че аз не съм някакво безгръбначно! Не съм жена, която се подчинява сляпо на съпруга си, без да държи сметка за собствените си желания, и ще остана такава, независимо от това как ще се опитваш да ме командваш!

— О, така ли, мила моя? Не предполагах, че съм се оженил за представителка на движението за свобода на волята. Много съдържателен разговор водим, няма що! Просто съм съкрушен. Какво ли ще си помислят приятелите ми? — Лорд Тревейн сви подигравателно устни и седна в едно от червените кресла. — Аз пък се

заблуждавах, че ти си интелигентна и възпитана жена, която ще ме приеме като свой съпруг и господар.

— Само знаеш да се подиграваш! — разярено му отвърна Елизия. Тя тръгна към вратата, но се обърна и го прониза с убийствения поглед на зелените си очи. — Запази си подигравателното отношение към брака. Нека бъде така! Никой от нас нито ще иска, нито ще очаква нещо от другия!

Тя излетя от стаята, без да чуе сърдития глас, който властно извика името ѝ.

Елизия се обърна по гръб и впи очи в чернотата на балдахина над главата си. От часове се въртеше и не можеше да заспи. Седна и обхвана с ръце коленете си. Мислеше за безкрайната вечеря, която бе изтърпяла, без да съзнава какво яде. Ястие след ястие, блюдо след блюдо... Беше благодарна, че огромната маса я отделяше от маркиза, който я поглеждаше намусено чак от другия край. Не вярваше, че някога ще могат спокойно да вечерят двамата. Клетият Антоан! На сприхавия френски готвач сигурно му се плачеше, като гледаше как неговите кулинарни шедеври заминават недокоснати към масата на прислугата.

Колко ще издържат и двамата на тази вражда? Елизия имаше чувството, че войната между тях, доставя удоволствие на маркиза, докато тя ставаше все по-напрегната и по-нервна. Очакваше нащрек поредната му забележка, за да може да я парира. Силите ѝ бяха изчерпани.

Усещаше, че над нея е надвиснала заплаха. Като че ли беше застанала на ръба на някаква пропаст — една погрешна стъпка можеше да я прати на дъното, откъдето нямаше спасение. Въпреки че не познаваше добре характера на негова светлост, Елизия инстинктивно долавяше, че той целият кипи от гняв и с всеки изминал час става все по-зъл. Изглежда, че тя имаше дарбата буквално да го разярява. „Чудесно! Значи самонадеяният маркиз си намери майстора с мен!“ — помисли злорадо тя. Радваше се, че е като трън в очите му. Ако изиграе правилно козовете си, маркизът ще разбере най-сетне, кой държи по-добрите карти в тази игра на волята.

Но дори в мечтите си тя си даваше сметка, че не бива да утежнява собственото си положение и да отива твърде далеч. Днес явно го бе накарала да кипне и успя да зърне за миг, под добре овладяната му външност, огъня на страстното му желание. Да, имаше всички основания да се страхува. Отсега нататък трябваше да внимава, не биваше да се излага на опасност и да го дразни така лекомислено!

Тя отметна завивките и се измъкна от леглото. Намери опипом красивите турскосини пантофки и облече топлия кадифен халат в същия цвят. Стегна колана около талията си и с въгленче от камината запали една свещ. Тръгна предпазливо по тихия коридор. Само някъде далеч се чуваше приглушения вечен шум на морето. Вървеше бавно, като съзнателно избягваше да поглежда в тъмните ниши и ъгли, докдето не стигаше трепкащата светлина на свещта. Бе заслонила с длан пламъка, за да не угасне случайно от въздушното течение и да я остави на тъмно.

Когато стигна до края на стълбата, чу, че един от часовниците в хола удари два часа. Тя хвърли плах поглед към кабинета на маркиза. Под вратата не се процеждаше светлина, сигурно най-последно си беше легнал. След основното ястие, той бе взел бутилка портвайн и без да дочака десерта, се бе оттеглил в кабинета си. Все още беше там, когато няколко часа по-късно тя тръгна към стаята си.

Елизия вдигна високо свещта и зачете заглавията по лавиците на библиотеката. Все още намери нещо, което да я приспи. Тъкмо понечи да издърпа един дебел латински том, когато усети, че не е сама. Тя рязко се обърна.

Лорд Тревейн бе застанал до вратата, която свързваше кабинета му с библиотеката. Бе свалил жакета и вратовръзката си. Стоеше облегнат на рамката, светлината на огъня осветяваше ръката му, в която държеше полупразна чаша.

— Я да видим кой е тук? — каза той и влезе в стаята. — Среднощен разбойник в библиотеката ми?

— Мислех, че вече си си легнал — каза Елизия. Тя хвана дебелия том с две ръце като щит пред гърдите си. Странният пламък в очите му я плашеше.

Алекс взе свещта от ръката ѝ и я приближи към лицето ѝ. Погледът му бавно се плъзна по разпуснатите коси, целите в огнени отблясъци.

— Вратата беше отворена. Стори ми се, че дочух някакъв шум и реших да погледна. И какво намирам? Моята учена съпруга — девственица! — каза той презрително. — Не можеш да заспиш ли? Твърде жалко е, че при тази наша пародия на брак, само любимите ти книги те утешават през малките часове на нощта...

— Те са ми напълно достатъчни. Не мисли, че само мъжете могат да получават образование. Жените имат не по-малко право да развиват ума си!

— Съвсем не е необходимо да култивират ума си, драга моя! Защото единственото, от което се нуждаят, за да осъществят желанията си, е тялото им.

Елизия порумения от възмущение.

— Това е лъжа! — изкрещя тя и се хвърли гневно към него. — Вие, мъжете, искате да си останем глупави и необразовани, за да ви служим само като предмет за удоволствие. Съпругите трябва да се подчиняват на заповедите ви, да ви раждат деца и да водят домакинството, метресите ви пък трябва да задоволяват долните ви страсти. О, да! Точно така! Искате да останем глупави, защото, ако получим образование и права, вие просто няма да сте ни нужни повече!

Лорд Тревейн гледаше мълчаливо бялото ѝ лице. От очите ѝ хвърчаха яростни зелени искри, гърдите ѝ се надигаха от вълнение. Той хвърли празната си чаша в камината и тя се пръсна на парченца.

Елизия се стресна от звука на счупеното стъкло. Силата на замаха му бе точно отражение на неговите чувства. Той духна свещта, която бе взел от нея, хвърли я на земята и хвана раменете на Елизия със силните си ръце.

— Значи нямаш нужда от мъж? — започна той заканително и погледът му легна тежко върху изплашеното ѝ лице. — Крайно време е да те науча, колко много се нуждаеш от нас или за да бъдем точни, от мен, защото никога няма да познаеш друг мъж, след като си моя! Прекалено дълго чаках, за да ти преподам няколко урока и ти позволих, малка обеснице, да сипеш безнаказано всякакви обиди върху ми, за които бих убил всеки друг! — Смехът му стана груб. — Пародия на брак, така ли? Ще ти покажа, скъпа ледена принцесо, как стоят нещата в действителност!

Маркизът я дръпна към себе си, преди тя да успее да каже нещо или да се възпротиви. Притисна крехкото ѝ тяло към гърдите си. Елизия направи опит да се освободи от желязната му хватка, но той само я стисна още по-силно, докато ѝ се стори, че се сля с мускулестите му бедра, че се превърна в част от него. Твърдата му уста раздели жадно устните ѝ, едната му ръка се плъзна от рамото към деколтето на робата ѝ, пъкна се под нощницата — и без това ефирната материя беше слаба преграда за търсещите му пръсти...

Изведнъж той рязко я пусна, вдигна я на ръце и с едри, тежки крачки излезе от библиотеката, прекоси хола и се заизкачва по широката стълба. Елизия се бореше като бясна. Разбра намеренията му и чувстваше, че този път нищо и никой не може да го спре.

— Остави ме! Пусни ме! Ще събера цялата къща! Ще викам!...
— Вече се приближаваха към площадката на горния етаж.

— Започвай! Хайде! Не мисли, че някой ще посмее да се намеси. Тук господарят съм аз! Също и твой господар, скъпа! Имам и моралното, и законното право да правя с тебе всичко, което ми харес...

Тя заудря с юмруци по гърдите и раменете му. Успя да го шляпне звънко по лицето. Той стисна ръцете ѝ в своите и тя, задушаваша се от безсилие, се остави да я носи.

Предците авантюристи от портретите галерията, като че кимаха одобрително на маркиза, докато минаваше край тях с ритачното момиче на ръце.

— Животно толкова! Искаш да ме изнасилиш! Защото това няма да е нищо друго, освен едно изнасилване... — Гласът ѝ бе станал неприятно писклив. — Ще насилиш ли жена, която не те иска, защото си ѝ отвратителен?

— Не, Елизия. Няма да е изнасилване — заяви мрачно той, като отвори вратата на спалнята си. — Ще събудя у теб желание, ще те накарам да жадуваш за моите целувки, ще ме молиш на колене да те взема, да те направя своя жена... Кълна се в небето, ще те накарам да го поискаш...

Последното нещо, което Елизия видя, преди той да затвори вратата, бе китайския параван. Лакираните лица се хилеха гротескно. Тънките червени устни, замрели във вечната празна усмивка, черните полегати очи — студени и безизразни, някакви мъртвешки маски, накичени в пъстри пищни одежди.

Маркизът хвърли Елизия върху леглото и бързо свали панталона и ризата си.

— Остави това, Елизия! — предупреди я той, когато тя направи опит да се надигне. — Няма къде да избягаш!

Тя изпадна в паника при вида на голото му тяло. Претърколи се в леглото и се опита да хукне към спалнята си, но лордът бе по-бърз и я сграбчи за дългите, развети коси, като отново я притегли в прегръдките си.

— Боиш ли се, мила? Не смееш да приемеш предизвикателството, така ли?...

Той бавно разгърна халата ѝ и с едно рязко дръпване раздра прозрачната нощница. Отново я вдигна на ръце и нежно я положи на леглото, без да се откъсва от нея. Дългото му, стройно тяло я покри изцяло.

Елизия се опитваше да отбегне търсеците му устни, въртеше глава и се мяташе, докато най-сетне той хвана лицето ѝ и устните му властно се впиха в нейните.

Причерня ѝ, усети сълзи да се стичат по страните ѝ. Бе очаквала неговите свирепи, болезнени целувки, но се лъжеше. Сега той докосваше нежно и меко наранените ѝ устни, подпухнали от гневните му целувки в началото. Напорът му ставаше все по-мощен, но не ѝ причиняваше болка. Дъхът ѝ се сля с неговия, той продължи да я целува, сякаш изследваше подробно устата ѝ, която покорно се подчиняваше на езика му.

Чувстваше ръцете му по тялото си, те я галеха с хипнотизираща настойчивост, искаха да превърнат плътта ѝ в предател на собствената ѝ воля. Разтърси я непозната тръпка, когато той зарови лицето си в косите ѝ и обви пламъците им около врата и раменете си като верига, оковала и двамата.

Алекс продължаваше своята бавна и мощна атака върху всичките ѝ сетива. Елизия несъзнателно започна да стене. Знаеше, че е загубена. Вече не можеше да се владее. Мъжът над нея като изкусен кукловод управляваше всяко нейно движение, дърпайки невидими конци. Безпаметна, тя сплете безсилните си ръце около врата му, привлече го към себе си и се залюля подканващо под него, с ритъма на желанието, несъзнателно търсеца да достигне до върха на насладата и удовлетворението в тази любовна игра.

Маркизът се усмихна тържествуващо, устните му обхванаха жадно отворената ѝ стенеща уста. Най-сетне, тя отвърщаше на целувките му, предлагайки като цвят, меда на устните си.

— Желаш ли ме, Елизия? — Гласът му прозвуча странно непознат. Той обсипваше с целувки косите ѝ в очакване на отговора.

Елизия извърна глава. Сега вече тя търсеше замаяна устните му, за да им се отдаде, да не се отдели от тях.

Алекс се отдръпна от нея и попита задавено:

— Кажи, че ме желаш! Кажи! Или искаш да те пусна?

— Не! — проплака Елизия. — Искам те... Алекс...

Думите ѝ сякаш го наелектризираха.

— О, ти скоро ще ми принадлежиш! Ще бъдеш наистина моя, милейди. И физически, а не само по име! Ще разруша тази твоя ледена фасада, зад която се криеш. Мислиш ли, че можеш да ме заблудиш, след като косите ти пламтят като огънове, а очите ти зоват да те покоря? Ти ще получиш наградата за красотата си.

— Ти си страшен като сатана! — прошепна Елизия, разбрала, че е загубила битката.

— Точно така, милейди! Тласка ме сатанинска жажда!

Той се отмести, положи я на възглавниците, разтвори бедрата ѝ и с безкрайна предпазливост и нежност започна да прониква в нея. Елизия почувства остра болка и разкъсващо напрежение в себе си. Но той явно не можеше повече да сдържа желанието си, слял се в едно с нейното тяло, тласкан от неутолима жажда да намери върховния миг на удовлетворението.

Елизия остана да лежи неподвижно. Дишаше в синхрон с него. Но скоро ръката му я обгърна и той отново я притегли към себе си. Тя вяло се опита да окаже съпротива, но той бе властен и неумолим.

Тя отново усети грубия натиск в себе си, поразена от раздиращата твърдост, но когато той бавно започна да се движи в нея, по тялото ѝ пропълзя огън, като степен пожар. Стоновете ѝ се извисиха във вик, дълбоко в нея избухна светкавица. Елизия потъна в непознат свят на възторг и щастие, почти безпаметна от наслада. Алекс сякаш бе обзет от демони, полудял от желание. Той я люби цялата нощ, докато най-сетне тя му се подчини напълно, повече негова, отколкото своя. Имаше чувството, че от тялото ѝ е изцедена и последната капчица енергия — Алекс бе изсмукал цялата ѝ жизнена сила. Когато най-сетне

той се отдръпна от нея, Елизия мислеше, че умира. Остана така задъхана, с обляно в сълзи лице. Тя се сгуши в него и опря глава на гърдите му. Алекс я притегли към себе си и започна да приглажда разбърканите ѝ коси, като отмахваше кичурите от лицето ѝ. Елизия затвори натежалите си клепачи, намерила утеха в прегръдката му. Една малка ръка се протегна нагоре към врата му и се задържа там, докато Елизия вече засипваше.

---

[1] гълъбица (англ.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Елизия дочу звънтене на съдове и прибори, и зарови глава в меката пухкава възглавница, за да скрие прозявката си.

Камериерката дръпна тежките завеси и сноп слънчеви лъчи огря тънещата в полумрак стая.

— Минава единадесет, милейди — каза Люси и пое от ръцете на прислужницата подноса със закуската.

Елизия вдигна глава. Минава единадесет? Не може да бъде! Погледна малкия часовник над камината и поклати глава. Как е възможно да спи толкова дълго? Поиска да стане, но бързо се мушна отново под завивката, сети се, че е гола. Поруменя до корените на косите си, като зърна нощницата си, метната на едно от позлатените кресла. Робата ѝ също лежеше на пода, захвърлена от небрежна ръка.

Люси срещна засрадения ѝ поглед. Остави таблата и се пресегна за белия, украсен с рюшове утринен пенъоар. Подаде го на Елизия, като съобщи тактично, че е доста хладно, че е добре да облече „още нещо“. Елизия наметна пенъоара и се зае със закуската си по-усърдно, откогато и да било. Насили се да преглътне няколко хапки от ухаещия омлет, правеше се на напълно заета с яденето, докато чу, че Люси излезе. Тогава се облегна на възглавницата и хвърли поглед към затворената врата на стаята на Алекс. Наистина ли беше при него през нощта? Алекс! Сега вече можеше да изрече името му без никакво усилие.

Почувства как ѝ става горещо при мисълта за онова, което се бе случило помежду им във вълшебния среднощен час, продължил безкрайно. Алекс бе казал, че няма да я насилва и бе спазил обещанието си. Тя доброволно се подчини на желанието му, отдаде му се със страст, не по-малко пламенна от неговата. Наистина не можеше да го обвинява. Стига да бе поискала, той щеше да я пусне. Но тя доброволно остана при него. Алекс се бе зарекъл, че ще я накара да го пожелае. И наистина го направи — тя го желяеше страстно, пламенно, чак до болка. Не бе допускала, че една жена може да изпитва такива

чувства. Но може би тази жажда, тази треска не беше любов? Любовта е нещо друго. В нея има приятелство, топлина, разбиране. Нали, ако бяха влюбени един в друг, щяха да разговарят, да се смеят заедно, да си казват абсолютно всичко, докато научат и най-съкровените си тайни. А какво знаеше тя за своя съпруг? Всъщност нищо. Богат е, има брат, израснал е без родители, признава, че има твърде печална слава. Може да бъде жесток, саркастичен, циничен и е страшно избухлив. О, това не е мъжът, за когото е мечтала. Беше много объркана от тези противоречиви чувства. Елизия взе крехката порцеланова чашка и отпи. Намръщи се и остави изстиналия шоколад обратно на подноса. Стана от леглото, свали утринния пеньоар и застана гола пред огледалото. Не се бе променила. С изключение на няколкото синкави петна по раменете и гърдите. Погледът ѝ се връщаше отново и отново към затворената врата. Спомняше си смътно как в хладната утрин Алекс я бе вдигнал на ръце и тя бе протестирала тихичко, че я слага в незатопленото ѝ легло. Но сега му беше благодарна, че я бе преместил в собствената ѝ стая.

Позвъни за Люси, загърна се плътно в робата си, отиде до прозореца и погледна морето, все още развълнувано от вчерашната буря. Тежки вълни подмятаха малките рибарски лодки, излезли извън залива.

Как ще погледне Алекс в очите? Какво ще каже той? След всичко, което се случи... Опита се да отпъди спомена за интимните подробности от изминалата нощ. Чудесно можеше да си представи подигравателната му усмивка и победоносните искрици в очите му. Не би могла да понесе, ако ѝ каже нещо, което би омърсило пламенната близост на тази нощ.

Погледът на Елизия се плъзна в далечината, но тя не виждаше нищо, погълната от мисълта, как ли ще протече следващата им среща. Дали да се преструва на безразлична, да се държи с хладно презрение, като че ли ѝ е все едно какво ще стане с чувствата, които така я бяха преобразили. Вече не беше невинно момиче. Сега бе жена, жената на Алекс, един толкова взискателен и опитен любовник...

Нещо се раздвижи в далечината и я накара да се взре по-внимателно. По пътя се носеше червено-жълта карета. Двата буйни червеникави коня едва се подчиняваха на мъжа, който се опита да ги удържи, когато влетяха в двора. Отзад идваше още една карета, която

се клатушкаше бавно по разкаляните коловози. Джентълменът с шарената карета успя да спре конете с помощта на две от конярчетата. Той се оглеждаше нервно, докато се разхождаше нетърпеливо напред-назад.

Елизия отиде до гардероба, дръпна първата рокля, която ѝ попадна и бързо се облече. Трябваше да види какво става навън. С умелата помощ на Люси бе готова за десетина минути и вече слизаше бързо по стълбата. Косата си бе превързала с жълта панделка в цвета на муселинената рокля. Люси бе избрала подходящи обувки и бе метнала на раменете ѝ топъл шал на едри цветя.

В големия хол цареше невъобразима бъркотия. Елизия повика Браун, но той бе изгубил обичайната си мудност, подтичваше нанякъде с разрошената си бяла коса, щръкнала върху главата му, и си говореше сам.

Сигурно се е случило нещо... Нещо ужасно, за да накара Браун да загуби самообладанието си, изграждано в продължение на цели петдесет години служба в този дом. Алекс!

„Сигурно Алекс е ранен, сигурно се е случило нещастие...“

Елизия изпадна в паника. Втурна се към външната врата. Не остана и помен от решението ѝ да се покаже равнодушна. Нямаше никакво безразличие в тази малка жълта вихрушка от развети поли и ресни, която изтича навън.

Чарлз Лактън чу приближаващите се стъпки, обърна се и се взря с изумен поглед в тичащата към него жена. Бе очаквал да види лорд Тревейн, а не това невероятно видение, облечено в жълто, което се хвърли към него. Той бързо отстъпи няколко крачки.

Момичето спря пред него и две разтреперани ръце сграбчиха ръкава му. Той гледаше смаян пребледнялото лице и разширените от вълнение яркозелени очи.

— Какво се е случило? Къде е? Ранен ли е? — задъхваше се Елизия, впила умолително очи в лицето на младия джентълмен. — Какво е станало с Алекс?

— С лорд Тревейн?! — възкликна Чарлз объркан. — „Да не би маркизът да е болен? Коя е тази жена?“ — той чак сега забеляза колко е хубава! Вече не се боеше, че ще го нападне. — Доколкото зная, той е...

— ... добре! — довърши мисълта му един плътен глас зад гърба им.

Елизия се обърна и видя мъжа си, застанал до тях. Гледаше я с въпросителен, недоумяващ поглед.

— Не допусках, че това може да има някакво значение за вас, милейди — прошепна той и златните му очи изгубиха твърдостта си, като я видя толкова разтревожена. — Чарлз? — обърна се той не особено любезно към госта. — Какво те носи насам?

— Ами... — започна новодошлият, но бе прекъснат от пристигането на другата карета, която спря до тях.

— Какво означава всичко това, по дяволите! — извика Алекс, като видя, че това е собствената му карета. — Бих ви помолил да ми отговорите! — В гласа му прозвуча заплаха, но той рязко млъкна, защото вратичката на каретата се отвори и отвътре се появи тъмна къдрава глава с бяло като платно лице и трескави сини очи.

— Питър! — извика Алекс изненадан, но веднага забеляза болезнената бледност и празния ръкав на брат си. Той пое олюляващия се момък, преди да рухне на земята. Подвикна на Лактън да му помогне. Двамата понесоха отпуснатото тяло на Питър към големия хол.

Елизия последва тримата мъже. Значи това беше братът на Алекс! Момчето не изглеждаше добре. Тя побърза да влезе в хола. Видя как двама лакеи и лорд Тревейн носят Питър към горния етаж. Чарлз Лактън стоеше безмълвен в подножието на стълбището.

— Мога ли да помогна с нещо? — запита Елизия, когато Дани дотърча с табла, отрупана с бинтове и тъмни аптекарски шишета.

— О, не! Колко пъти съм се оправяла с тях двамата, а е бивало и къде-къде по-зле... Те са жилави като подметка! — отвърна бодро Дани, но кафявите ѝ очи бяха тревожни. — Можете да помогнете на този млад джентълмен, лейди Елизия. Мисля, че ей сегичка ще припадне — добави тя, като видя пепелявото лице на Чарлз и ситните капчици пот, избили над горната му устна. След това тя пъргаво се завтече нагоре да цери своя Питър.

— Ще заповядате ли в салона, моля? Ще поръчам да ви донесат чаша чай или някакво по-силно питие — каза Елизия и се усмихна на смутения младеж. — Сигурна съм, че имате нужда от нещо подкрепително.

Той послушно тръгна след нея към салона. Седяха мълчаливи, всеки потънал в мислите си. Чарлз отпиваше от брендите, което Елизия нареди да донесат за него, докато тя поиска само чашка чай.

— Тежко ли е ранен? — запита Елизия, след като младият човек се посъвзе.

— Доста тежко. Обзалагам се, че дупката е най-малко ей такава! — и той показа с ръце.

— Дупка? — ококори се тя. Не можеше да разбере какво казва този червенокос младеж, облечен в жилетка на жълти и турскосини райета и морав жакет. Гледаше като хипнотизирана огромните пискюли на високите му ботуши.

— В рамото. За малко да засегне сърцето. Имаше късмет, че изобщо остана жив. Лекарят трябваше да го среже доста дълбоко, за да извади куршума. Измъчи го, дявол да го вземе!... — Чарлз внезапно млъкна и пламнал от притеснение, се извини: — Прощавайте, не биваше да ругая... — Изведнъж я погледна учудено и добави: — Извинете, вие коя сте?

Елизия се усмихна развеселена:

— Аз съм лейди Тревейн. Боя се, че и аз не зная кой сте вие. Така че не е необходимо да се извинявате.

Той бързо се изправи като засрамен ученик.

— Простете, лейди Тревейн! Аз съм Чарлз Лактън, приятел на семейството. За мене е чест да се запозная с вас. — Той се наведе изискано над ръката ѝ и върху челото му падна една червена къдрица. — Съвсем се обърках. Бяхме изумени, когато научихме за женитбата на Негова Светлост. Цялото лондонско общество бе много изненадано. Просто не можеха да повярват.

— О, да, беше изненада за всички — съгласи се Елизия, но не каза, че и тя спадаше към изненаданите. — Как се нарани Питър? Злополука при лов ли?

— Не беше злополука. Дуел.

— Дуел?! — повтори ужасена Елизия.

— Да, Питър защити и своята чест, и честта на лорд Тревейн. Гордея се, че съм негов приятел! — заяви Чарлз възторжено.

— Но защо? За какво беше този дуел?

— Ами... заради... — заекна Чарлз. — Всъщност това не бива да се разказва на една дама. Беше въпрос на чест и той потърси

удовлетворение. Аз му бях секундант.

— А другият?

— Той е мъртъв.

— Питър ли го уби? — ахна Елизия, невярваща на ушите си.

— Просто нямаше как. Бъкингам постъпи нечестно. Стреля, преди да е свършило броенето! — каза Чарлз с презрение.

— Бъкингам? Бъкингам ли казахте? Нямате предвид сър Джейсън Бъкингам, нали?

— Точно него имам предвид! Истински мръсник, а и страхливец. Няма защо да съжалявате за смъртта му, казвам ви!

Елизия постави много внимателно чашката с чай върху подноса. Ръката ѝ силно трепереше. Значи сър Джейсън бе мъртъв. Тя го мразеше, но не бе желала смъртта му. Безпокоеше се наистина, че той знае обстоятелствата около нейната женитба. Един безскрупулен човек като сър Джейсън, би могъл да причини много неприятности с тези сведения. И все пак бе сигурна, че Алекс ще се справи с всичко това. Или? В края на краищата този младеж, Чарлз Лактън, каза, че сър Джейсън е постъпил нечестно и е стрелял преждевременно. Алекс би могъл да бъде убит или ранен като брат си... „Прости ми, Господи, но наистина е по-добре, че сър Джейсън вече не представлява опасност за мен“ — помисли си тя.

— Но щом сър Джейсън е стрелял още докато арбитърът е броил — нали така казахте — как Питър е успял да го застреля? — обърна се изведнъж Елизия към Чарлз и той целият почервеня, защото тя видя как я е зяпнал.

— Ами вижте... Сър Джейсън има твърде лоша слава, що се отнася до дуелите, тъй като обикновено са при странни обстоятелства. Ние очаквахме някаква измама. Затова посъветвах Питър да гледа внимателно към мене. Трябваше да подам знак, ако забележа нещо нередно. Но въпреки че бях нащрек, не успях да реагирам навреме, Бъкингам се обърна и натисна спусъка още докато арбитърът броеше. Но Питър все пак чу моя вик, обърна се и успя да стреля, макар и вече ранен. Бъкингам остана на място. Ох, знаете ли, беше наистина страшно! И мъртъв, той продължаваше ехидно да се усмихва... — Чарлз потръпна.

Питър сподави вика си. Болката се заби като стрела в рамото му. Алекс и лакеят го положиха внимателно на леглото.

— Добре ли си, Питър? — попита Алекс, вперил очи в ризата на брат си, на която бързо избиваше яркочервено петно. Раната бе започнала да кърви отново.

Питър направи жалък опит да се усмихне, но се получи само някаква гримаса.

— Доста добре за човек, който трябваше да е мъртъв...

Той простена, когато Дани започна да разрязва ризата и превръзките. Раната беше опасна, но, слава богу, без разкъсвания.

— Ох, Дани, не ме закачай! — изпъшка Питър. — Докторът направи каквото трябваше. Такива адски болки бяха...

— Няма да я оставя аз тази работа така! Тези лондонски доктори нищо не разбират. Кротко сега! Дани ще ви оправи! — Дани бързо лепна някакъв вонящ мехлем върху раната и сръчно я превърза.

— Много добре знаеш, че няма смисъл да се спори с Дани, Питър! — Алекс се засмя и сбърчи нос от миризмата на домашния мехлем. — Напомни ми да не се приближавам до теб през следващите дни!

— А питаш ли ме как се чувствам с това отвратително нещо на рамото ми? — въздъхна примирено Питър.

— Такааа! Сега си легнете хубавичко, пък аз ще ви донеса малко бульон! — разпореди се Дани.

Тя не обърна никакво внимание на въпроса му, дали не е по-добре да му донесе една глътка бренди. Оправи сръчно възглавницата, изпъна чаршафа и отново му напомни да лежи кротко.

След като Дани излезе, Алекс седна на едно столче до леглото и погледна с безпокойство брат си.

— Ужасно боли, нали? — Не можеше да прикрие тревогата си, въпреки че се опитваше да изглежда строг. — Ако не ти се говори сега, ще те оставя, но много искам да разбера какво стана. Раната е огнестрелна, струва ми се...

— Не си отивай, Алекс! Искам да поговорим!... — Питър помълча малко и изведнъж извика отчаяно: — Аз убих човек!

— Така ли? — попита Алекс спокойно. С нищо не показва, че е изненадан и продължи с все същия равен тон: — Предполагам, че си имал причина за това?

— О, да! Не съм убиец! Беше въпрос на чест, Алекс, обаче... — Питър погледна измъчено брат си. — Не се гордея с това. Винаги съм си представял как защитавам на дуел честта и името на семейството ни, но сега, след като убих човек, всичко... ми е толкова противно! — Той сломено отпусна глава.

Алекс се наведе напред и повдигна брадичката му, за да го гледа право в очите.

— Слушай, Питър! Един джентълмен никога не може да изпитва радост, че е убил някого, независимо от това, колко голямо е било нанесеното оскърбление. Би било неестествено да се радваш, че си отнел човешки живот. Но ако не беше стрелял, другият щеше да те убие. Единият винаги губи, Питър! А в ситуация като тази, когато нямаш друга възможност, се бориш, за да оцелееш.

— Сигурно имаш право, Алекс, но никога не съм допускал, че ще се чувствам толкова отвратително. Като някаква жена!... Иде ми да се разрева... След дуел ти винаги си бил толкова силен и спокоен, никога не съм те видял да съжаляваш, да се разкайваш. Затова си мисля, че съм страхливец!

— Не е така, Пит! Ти имаш честно и състрадателно сърце, а това са най-красивите човешки качества. — Алекс изгледа брат си с любопитство. — Наистина ли смяташ, че никога не съм изпитвал разкаяние, когато съм убивал някого? Изпитвал съм и още как! Това винаги ме е гнетяло. Но просто съм свикнал да прикривам мислите и чувствата си и да показвам на света едно невъзмутимо лице. Ала дълбоко в душата ми ме е боляло, просто съм се разкъсвал... Оказва се, че живеем в плен на обществените условности, че не ни е позволено да избираме. Винаги ще има хора, които ще те принуждават да правиш нещо, което не би желал, винаги ще трябва да воюваш за честта и за името си. Жалко е, но се налага! Но не бива да позволяваш на такива принуди да управляват живота ти. Бъди господар на собствената си съдба!

— Наистина камък ми падна от сърцето! — изпъшка Питър. — И все пак искам да ти кажа нещо, Алекс. Ти ме направи за смях пред цял Лондон! Трябваше ли аз последен да науча, че си се оженил? Всеки коминочистач и всеки прислужник в Лондон го знаеше преди мене. А аз го разбрах от вестниците! — В гласа на Питър имаше горчива обида. — Най-напред плъзнаха онези идиотски приказки за тебе и

някаква жена в някаква странноприемница. Скъсаха се да злословят! А след това гръмна новината, че си се оженил... — Той погледна подозрително брат си: — Женен си, така ли?

— О, да! — отвърна Алекс и щастливият спомен за последната нощ просветли мрачното му лице.

— Още не ми се вярва. Ти да си женен!? Без да ми кажеш нито думичка! Заяви само, че искаш да напуснеш Лондон, защото всичко ти е омръзнало. Знаех си аз, че не е това причината! А ти през цялото време си се стягал да се жениш, така ли? Аз познавам ли я?

— Не, не я познаваш, но скоро ще имаш това удоволствие — обеща Алекс.

— Както чувам, била истинска красавица. Виж, това не ме изненадва. Зная, че разбираш от жени.

— Да, Елизия е необикновено красива. Но не отговаря на модните лондонски представи за хубост. Не е някакво сладичко, синеоко, русо ангелче. Намерих си истинска вещица с отровназелени очи и огнена, дива коса... И темпераментът ѝ напълно подхожда на външността, и езикът ѝ е остър... — Алекс изглеждаше страшно горд с тази комбинация.

— О, ти ще се справиш с нея, обзалагам се! — изрече Питър със страхопочитание. Добре познаваше тираничния нрав на брат си, който винаги искаше да командва. И все пак не всичко му беше ясно...

— Понякога имам известни съмнения — призна Алекс и замислено поклати тъмнокосата си глава.

— Знаеш ли, все още не разбирам как стана тази работа. Как се срещнахте? Но щом сте мислили да се жените още докато ти беше в Лондон, значи онези приказки не са верни?! Въпреки всичко, което твърдеше Жокера... — Питър все още имаше известни съмнения, само че не му се щеше да ги споделя с брат си. В края на краищата, това бе твърде деликатна работа... Но не може да се сдържи: — Добре де, ама цветът на косите е точно като на момичето, за което...

— Бъкингъм? Какво ти е разказвал този негодник? — Алекс сви презрително устни.

— Виж какво, всъщност не исках да те занимавам с това, защото не знаех дали е вярно. А и в такива случаи въпроси не се задават. Не виждах друг изход, освен да го извикам на дуел. Ако е вярно това, което разправяше, той си заслужаваше смъртта заради гнусното си

коварство. А и да не е вярно, пак заслужаваше да умре, защото разпространяваше такива долни клюки по твой адрес.

— Ти с Бъкингам ли се дуелира?! — този път Питър бе успял да изкара Алекс от хладната му сдържаност.

— Ами да. С кого другиго?

— Ти... Значи ти си убил Бъкингам?

— Нали това се опитвам да ти обясня през цялото време! Наговори ми на четири очи такива отвратителни неща, че трябваше да му дам урок. Знаеш ли, струва ми се, че той просто си го търсеше. Сякаш си бе поставил за цел да го извикам на дуел. А аз бях длъжен да го направя, след всичко онова, което ми изприказва. Чудя се, защо ли искаше да ме убие? — Питър разпери здравата си ръка. — Никога не съм имал нещо против него.

— Той мрази мене, Пит. Надявал се е, че ще може да те убие. Знаеше колко държим един на друг и колко ще съм наранен, ако те загубя. Бедата му е, че не те е улучил.

— О, съвсем за малко не успя. Добре че си имах едно на ум, знаех, че крои нещо, иначе отдавна да ме е изпратил на оня свят. Дължа живота си на Чарлз. Ако той не ме бе предупредил, сега нямаше да съм жив.

Алекс изглежда с обич брат си. Разбра, че е бил на косъм от смъртта.

— Фактически ти си уредил моите сметки с Бъкингам. Много съм ти благодарен, Пит! Съжалявам само, че рамото ти пострада.

— За мен е чест, да ви служа, милорд! — ухили се гордо Питър. Похвалата на брат му го накара да забрави пулсиращата болка в рамото. — И кога ще се запозная с младата лейди Тревейн?

— Има време. Сега трябва да си почиваш, иначе Дани жив ще ме одере — каза Алекс, като чу зад гърба си шумоленето на фусты. Дани се приближи с поднос в ръце.

— Ама аз имам да те питам още за хиляди работи! Не си тръгвай, Алекс! — оплака се Питър, когато брат му се запъти към вратата.

— Сега ще се облегнете послушно назад, мастър Питър! — разпореди се Дани. — А пък вие ще си вървите, лорд Алекс! Прекалено дълго се задържахте при него. Хайде, тръгвайте!

— Срещу този командир съм безсилен, Питър! — каза Алекс и остави брат си на досадните грижи на Дани.

Маркизът бавно тръгна надолу по стълбите, от ума му не излизаше бледото лице на Питър. Той сви гневно юмруци при мисълта за двойното предателство на Бъкингам. Прииска му се този негодник да възкръсне, та самият той да има удоволствието още веднъж да го убие.

Алекс поклати глава в недоумение: никога не бе допускарал, че Бъкингам го мрази толкова дълбоко. Този човек сигурно е бил луд! Маркизът повдигна рамене и се опита да отпъди мисълта за Бъкингам. Запъти се към салона, откъдето се чуваха гласове. Застана тихо до вратата, загледан в жена си, която бе изцяло погълната от онова, което Лактън възбудено разказваше. Алекс се усмихна, като видя колко слисана и ужасена е тя от приказките на госта. Ала видя и с какъв възторжен поглед я съзерцава той. Вдигна едната си вежда, развеселен и изненадан. Тя обаче изглеждаше напълно недосегаема, затворена здраво в пашкула на собствените си мисли, непроницаема.

Алекс влезе вътре и прекъсна разговора им:

— Разбрах, че Питър дължи живота си на тебе. Безкрайно съм ти задължен, Чарлз! — каза Алекс и разтърси сърдечно ръката на младия мъж.

— О, не си заслужава да се говори за това — побърза да отговори Чарлз. Необичайната сърдечност в гласа на лорд Тревейн го накара да се почувства едва ли не с цяла глава по-висок. — Просто изпълних дълга си като приятел.

— Ние сме горди и щастливи, че си наш приятел, Чарлз! И смятам, че говоря от името на всички ни. Наистина сме ти много благодарни за онова, което направи. Нали, Елизия?

Той я погледна въпросително с най-невинен поглед и тя отвърна спокойно, без никакво смущение:

— Така е наистина. Но разкажи за Питър. Как е той?

Алекс си наля бренди, отиде до камината и се подпря небрежно с ръка на перваза.

— Ще се оправи — отвърна той мрачно. — Необходим му е покой и точно тук е най-доброто място за оздравяването му. След като лудешкото пътуване от Лондон дотук не го е убило, не вярвам, че вече

нещо може да му навреди. — Маркизът поклати глава, защото си представи какви ли болки е трябвало да изтърпи Питър в каретата.

Преди да излезе от салона, Елизия попита:

— Да се извиня ли пред Блекмор за довчера?

— О, не! Ще отидем. И без това не можем да направим нищо повече за Питър. Дани ще го гледа. Фактически тя направо ме изхвърли от стаята. Предполагам, че е заспал като бебе. Тя му приготви своя специален бульон и тъкмо го хранеше, когато ги оставих... — Маркизът погледна изпитателно Чарлз, който едва сега показваше видими белези на изтощение от преживяното. — Чарлз, трябва да останеш малко по-дълго при нас! — заяви той и това прозвуча по-скоро като заповед, отколкото като покана.

— Благодаря, Ваша Светлост! За мен ще бъде удоволствие. Ще ви помоля да ме извините сега, бих искал да се преоблека. Сигурно съм истинско оскърбление за очите на околните, целият съм в кал...

Чарлз бързо напусна стаята. Изгаряше от нетърпение час по-скоро да смени дрехите си, да си отдъхне малко и веднага след това да се опита да върже вратовръзката си като лорд Тревейн...

Елизия не знаеше какво да прави. За първи път след прекараната нощ оставаше насаме с мъжа си. Реши да се оттегли с достойнство и се отправи към вратата.

— Милейди! — каза тихо той и тръгна към нея.

Елизия се обърна.

— Да, милорд? — плахо трепна гласът ѝ.

— Бих искал да получа една целувка за добро утро! — каза Алекс, прегърна Елизия и целуна разтрепераните ѝ устни. Целувката му ставаше все по-настойчива, огньовете на страстта моментално лумнаха в кръвта ѝ. Тя отвърна на неговата нежност. — Виждаш ли, че не е имало защо да се боиш от мен! Съвсем не съм чудовището, за което ме смяташе... — Засмените му очи се потопиха в нейните.

— Наистина, милорд... не сте... — И тя се отдаде на жадните му устни...

Едно почукване на вратата, че обедът е сервиран, прекъсна опиянението им.

— О, милейди! Онова, за което жадувам в момента, съвсем не е крехко месо от фазан! — призна тихо Алекс, когато излизаха заедно от салона.

В грейналите му от желание златисти очи Елизия прочете онова,
което искаше да ѝ каже.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Каретата, в която седяха Елизия, лорд Тревейн и Чарлз Лактън, навлезе в очертаната с огромни дървета и посипана с чакъл алея към резиденцията на скуайър Блекмор. В дъното се виждаше Блекмор Хол — величествен и разкошен. Къщата бе някаква причудлива смесица от всички възможни архитектурни стилове. Готически кули стърчаха над арки, напомнящи китайски нагоди. Индийски фасади и гръцки колони си оспорваха първенството. Цялата тази безвкусица бе осветена от стотици факли, входът сякаш бе огрян от ярко слънце.

Елизия изпусна сподавено възклицание.

— Главозамайващо, нали — каза сухо Алекс. — Ужас! През деня изглежда още по-зле. Първоначалната сграда бе някакъв малък замък, който скуайърът купи преди години и започна да го достроява. Както виждаш, парите не са жалени. Нито пък вкусът. Но чакай, това не е всичко. Скоро ще бъдеш сразена окончателно.

Чарлз Лактън едва не си изкълчи врата да се кокори през прозорчето. Обърна се към спътниците си със зяпнала уста:

— Невероятно! Фантастично! Виждам съм резиденцията на Уелския принц в Брайтън, но това тук! Като че съм в Китай!

Алекс погледна жена си с отчаяние.

— Бог да ни пази от безразсъдството на младите, а и не само от него!... — Алекс замълча, явно не можеше да намери подходящи думи. — Бог да пази и свещената английска земя от тези скверни петна...

Елизия се усмихна с разбиране.

— Наистина би трябвало да забранят със закон такива труфила, милорд, и да глобяват сурово нарушителите! Може би трябва да повдигнете този въпрос в Камарата на лордовете, като отидете следващия път?

— Разчитайте на мен, милейди!

Чарлз изгледа двамата с недоумение. Не разбра нищичко от разговора им.

Каретата спря. Лакеите на скуайъра се спуснаха към тях като рояк пчели и ги придружиха чак до голямата зала, откъдето долиташе глъчка. В средата блъбукаше богато украсен водоскок, отрупан с фигури на делфини и нимфи, излегнали се грациозно по ръба на шадравана, около който имаше пейки и ниши с форма на раковини и морски звезди. Целият водоскок бе позлатен и Елизия видя ухилената физиономия на Алекс, който наблюдаваше нейната реакция.

— Искате ли да построя и за вас един такъв? — запита маркизът с най-невинно изражение.

— Как отгатнахте желанието ми, милорд! Ще изглежда страхотно в библиотеката например! — отвърна Елизия най-сериозно.

— Обиждате ме, милейди! — заяви той, докато домакинът си проправяше път към тях.

Скуайър Блекмор ги поздрави, грейнал в усмивка, и им благодари с разточителни слова, че са го почели с присъствието си. Човекът явно бе гостоприемен, а и беше решил да изпълни всяко желание на гостите си.

Смяташе се лично задължен да забавлява всеки един от тях. Жълтият му панталон, червеният копринен жакет и яркозелената жилетка просветваха ту тук, ту там сред множеството. Дори и скъпите костюми на най-видните лондонски контета бледнееха пред това фрапантно великолепие.

Никой не знаеше какво си мисли мисис Блекмор, невзрачната жена на скуайъра. Тя говореше твърде малко и оставаше незабелязана. Беше дребна и не особено хубава. Носеше бледоморава рокля, украсена само с малка перлена брошка. Мисис Блекмор бе пълна противоположност на съпруга си, който се въртеше наоколо като паун и вместо опашка, размахваше из въздуха отрупаните си с диаманти и рубини дебели пръсти.

В едно от огромните огледала, стигащи от пода до тавана, Елизия видя отраженията им с лорда. Наистина бяха чудесна двойка, трябваше да го признае! Тя гордо плъзна поглед по тъмночервения жакет на Алекс, по белия копринен панталон и сребрилата му брокатена жилетка. Голям кървавочервен рубин проблясваше в гънките на снежнобялата му вратовръзка.

Тя се взря и в себе си. От огледалото я гледаха зелените ѝ очи, които сякаш бяха частица от морскозеления ефир на роклята ѝ. При

всяка стъпка около тялото ѝ се стелеше зелената мъгла на полупрозрачната материя. Втъканите в плата златни нишки просветваха, като че някаква небрежна фея бе разсипала звезден прах по този зелен облак. Златни панделки стягаха дрехата под гърдите ѝ и се губеха в тънкия като паяжина шлейф, който падаше назад от раменете ѝ. Тя неволно докосна с ръка искрящите зелени камъни около врата си.

Смарагдите на Тревейн. Като обръчи от зелени огънове, те обвиваха шията и ръцете ѝ, святкаха като котешки очи на ушите и в косите ѝ. Алекс бе донесъл скъпоценностите в една златна кутия за бижута, докато тя се обличаше за вечерята. Бе наблюдавал с радост как Елизия, онемяла се взираше в прекрасните, безценни смарагди, които искряха с тъмен блясък върху ложето си от бяло кадифе. Много му допадна това, че когато предложи да дадат накитите, да ги преработят според сегашната мода, тя твърдо отказа. Бе възхитена от старинния златен обков, който чудесно прилягаше на великолепните камъни.

Маркизът се бе усмихнал някак особено, когато тя заяви това. Елизия не можеше да знае легендата, която се предаваше от поколение на поколение в рода Тревейн — ако останат непроменени, такива, каквито са изписани на портрета на първата лейди Тревейн, накитите ще донесат благословен и плодовит брак...

Все в отражението на огледалата зърна яркосиния жакет на Чарлз Лактън. Тя напразно се оглеждаше за Луиза Блекмор. Нямаше и следа от нея сред пъстрата навалица от хора, които се тълпяха да поздравят маркиза, вперили всъщност любопитни погледи в младата му съпруга.

Елизия се правеше, че не забелязва това. Жените я измерваха с престорена любезност, в която прозираше немалко завист или неприязън, докато мъжете едва скриваха възхищението си. Флиртуваха дръзко с нея, щом Алекс се отдалечеше дори на една крачка. Погледите им поглъщаха изящните рамене и нежната закръгленост на гърдите ѝ, разкрити щедро от деколтето на роклята. Елизия се чувстваше полугола в тази ефирна рокля, но видя тоалетите на останалите дами и се поуспокои. Материите на роклите бяха толкова прозрачни, че разкриваха всяка заобленост на напарфюмираните им тела.

Елизия потърси с поглед Алекс. Най-после го откри да разговаря с неколцина господа и една красива жена в златиста рокля. На шията ѝ светеха диаманти, диаманти имаше и по ръцете ѝ и на разкошната

диадема в тъмните ѝ коси. Бе необикновена. Елизия се запита коя ли може да е, докато наблюдаваше как маркизът се усмихна на някаква нейна забележка и се наклони към събеседницата си, за да ѝ прошепне нещо в ухото. Пръстите ѝ нежно погалиха ръката му.

Елизия рязко извърна глава и пое чашата шампанско, която ѝ поднесе един от прислужниците. Обхвана я необяснимо безпокойство при вида на Алекс и на тази жена. Тя вдигна към устните си искрящото питие. Любезно кимаше и се усмихваше на младите галантни кавалери, които се опитваха да я въвлекат в разговор. Но погледът ѝ постоянно се връщаше към маркиза и непознатата дама.

Салонът тънеше в позлата. Изобщо цялата къща изглеждала като позлатена. Блекмор Хол не можеше да се сравни с улегналия старинен вид на Уестърли, с неговите поизбелели стени, старата дървена ламперия, спомените от поколения, дали своя отпечатък върху къщата. В Уестърли миналото бе пълноценна част от настоящето. Елизия погледна ярките тапети. Всяко свободно кътче бе заето от маси, вази, статуи и скъпи предмети, безброй витрини и кресла в най-невероятни форми. Блекмор приличаше на натруфена метреса, накичила по себе си всичките си бижута, за да прикрие своята неувереност...

Усети лека ръка на рамото си — обърна се и видя до себе си Луиза Блекмор. Носеше рокля от бял муселин и наниз перли на вратлето си. Изглеждала невероятно крехка — като врабче, изгубено сред цялата тази менажерия от пъстри, екзотични птици.

— Толкова се радвам, че дойде! — каза Луиза, все още задъхана, хвана маркизата за ръка и я поведе далеч от тълпата.

— И аз се радвам да те видя. Единствено твоето лице ми е познато тук! — отвърна Елизия. — Страхувам се да не направя някой гаф. Толкова много хора ми представиха! Главата ми се замая от имена и лица.

— О, и аз в повечето случаи не зная с кого точно говоря. Ала и те много често не знаят коя съм — каза Луиза, без да изглежда особено притеснена от този факт.

— Ах, лейди Тревейн! — прекъсна ги скуайър Блекмор. — Изглеждате наистина фантастично, ако ми бъде разрешено да отбележа! Луиза — обърна се той със строг поглед към дъщеря си, — не бива да обсебваш нашата почетна гостенка! Няколко пъти те

предупредих! Тя не се интересува от тебе. Върви да си гледаш задълженията!

— Да, татко — промълви обидено Луиза и изчезна, преди Елизия да успее да я задържи.

— Вашата дъщеря ме забавляваше чудесно, скуайър Блекмор! — защити Елизия приятелката си. Господарският тон на скуайъра ѝ бе страшно неприятен.

— Да, да, но понякога това дете може да ти скъса нервите — отвърна той, втрещил поглед в налитите на Елизия. — Това са значи смарагдите на Тревейн, така ли?

— Миличък, няма ли да ме представиш на новата лейди Тревейн? — проточи едни отегчен женски глас зад тях.

Елизия се обърна и се намери лице в лице с тъмнокосата жена със златистата рокля.

— Разбира се! Не предполагам, че дамите още не са представени една на друга. Лейди Тревейн, мога ли да ви представя лейди Мариана Уудли, любимката на цял Лондон? — каза скуайърът с мазен глас.

— Само на Лондон ли? — подразни го лейди Мариана. Впила поглед в Елизия, тя се помъчи да докара любезна усмивка на устните си, но без особен успех.

„Доста красива! И носи смарагдите, които трябваше да бъдат мои.“

Елизия отправи блестяща усмивка към лейди Уудли, но изведнъж застина, като съзря нескритата омраза и злост в кафявите очи, които недвусмислено изявяваха смъртна вражда. Елизия се огледа безпомощно за Алекс. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки, но това надали бе от ветрилото на лейди Уудли, с което тя трескаво си вееше.

— Всички ние бяхме толкова изненадани, когато чухме, че Алекс си е взел жена — каза лейди Мариана и в нейната уста това прозвуча така, като че маркизът е сключил брак с туземка. — Алекс винаги се хвърля, без много да му мисли. Или поне беше такъв преди. Питам се дали сега се е променил. Може би сте го приковали здраво в леглото си? — дръзко попита тя.

Елизия бавно изпъна рамене. Започваше да кипва от безочieto на тази жена.

— Алекс е забележителен мъж. Предполагам, че доста легла в Лондон ще изстинат сега, когато вече не ги наобикаля — добави лейди

Уудли, като хвърли зъл поглед наоколо.

— И вашето ли е едно от тях, лейди Уудли? — звънна меденото гласче на Елизия. Чувстваше, че едва успява да се сдържа.

Лейди Уудли си глътна езика, не бе очаквала такава острога. Тя нервно вдигна ветрилото си, като че искаше да нанесе удар. В този миг се появи Алекс и застана между двете жени.

— Както виждам, вече сте се запознали — каза той спокойно. Не му убягна нито поруменялото лице на Елизия и святкането на очите ѝ, нито гузното изражение на Мариана. — Бих искал да те представя на няколко хора, мила — каза той и умело изведе Елизия от опасните води. — Ще ви помоля да ни извините, лейди Уудли.

— Една от любовниците ви, нали, милорд? — попита Елизия с любопитство, като се помъчи гласът ѝ да прозвучи колкото е възможно по-равнодушно.

— Може би. Предполагам, че не ревнувате, милейди?

— Ни най-малко, милорд. Макар че току-що ми бе заявено, че доста жени ще бъдат изправени пред този проблем.

Лорд Тревейн се изсмя с пълно гърло и наистина изненада мнозина от присъстващите, които не можеха да повярват, че именно надменният маркиз се смее толкова сърдечно.

— Сещам се за думите на един неизвестен поет, който съвсем точно описва чувствата ми в момента. Как беше казано? — Той се замисли. — Ах, да! Започва така: „Ти трябва да поседнеш, да вкусиш от плътта ми, каза Любовта...“. Съгласна ли сте с мене? — Погледът му бе предизвикателен. — Е, аз рядко отхвърлям покана за ядене, особено ако е добре приготвено...

— Сигурен ли сте, че не сте си съчинили сам това стихче някоя вечер във вашия клуб, когато скуката и виното са били позамъглили съзнанието ви?

— О, вие наистина сте гениална, когато става въпрос за очерняне на най-блестящите ми способности — захили се маркизът.

— Не знаех, че притежавате такива, милорд.

— Явно няма защо да се опасявам, че може някога да ме похвалите, милейди. Ще запомня, че не трябва да ви възлагам надгробното слово, когато умра, иначе отивам направо в пъкъла!

С тази хаплива забележка той я остави на скуайъра, който я поведе към трапезарията. Елизия седна отдясно на домакина, който

оглавяваше масата. Алекс бе настанен отляво на скуайъра, срещу нея. Единствените двама души, с които Елизия охотно би вечеряла, седяха някъде в дъното на безкрайно дългата маса. Чарлз и Луиза бяха настанени сред по-обикновените гости.

Елизия избягваше да поглежда през масата. Алекс седеше до лейди Уудли, на чието лице се четеше отвратително самодоволство. „Като котка, която е излапала канарчето! Дано се задави дано!“ — помисли си Елизия, докато наблюдаваше как лейди Уудли закачливо флиртува с Алекс. „Така значи, вдовица...“ Скуайърът бе непресъхващ извор на информация, особено по адрес на красивата вдовица. Той направо я боготворял, а цял Лондон я наричал Несравнимата... Дори и непосветеният наблюдател би забелязал веднага, че вдовицата проявява жив интерес към Алекс и че двамата се познават твърде отблизо.

— Моля, ще ми позволите ли да ви заговоря, мадам? — обади се французинът до Елизия. Говореше с едва доловим акцент. — Този ростбиф е великолепен, нали? — той бързо ѝ подаде солта с изискан жест. — Заповядайте, лейди Тревейн!

— Благодаря, мосю, но аз не зная името ви! — отвърна тя на отличен френски.

Мургавото лице на младия французин светна от радост.

— Очарован съм, мадам! — ахна той. — Аз съм Жан Клод д'Обержер, граф дьо Кантер. Толкова се радвам, че мога да ви говоря на родния си език — продължи той по-свободно. — Сега вече не се чувствам чужд... в тази студена страна. Това ме сгрыва, като че съм отново в моята слънчева Франция. Оставам ваш предан слуга, мадам! Бях ви представен, но сигурно не сте запомнили един толкова незначителен французин... — каза младият мъж престорено тъжно.

— Как да не ви помня, графе! Нали вие ме измъкнахте от досадния монолог на жената на свещеника, която ми говореше, за някакви бродерии и бодове.

— За мене беше истинско удоволствие да ви спася от онази благородна дама — засмя се обезоръжаващо той. — Наистина е много любезно от ваша страна, лейди Тревейн, че оказвате благоволение на един французин, затъжил се за мелодията на своя език. Очарователният ви глас ми напомня за нашите дами, които така сладко

и весело разговарят и се смеят. За беда всичко това е вече минало. Една страшна трагедия и аз се превърнах в просяк.

— Значи сте емигрант, графе? Трябва да е много тежко за вас тук, в Англия? Но не бива да се чувствате като просяк! Конфискувани ли са имотите ви?

— Точно така. За съжаление това е тъжната истина. А сега Малкият капрал разби всичките ми надежди, че бих могъл да се върна в моята Франция.

— Наполеон? — изграка един остър глас. — Мислите ли, графе, че той може да нападне Англия?

Безобидните разговори наоколо секнаха. Всички искаха да чуят какво ще отговори графът на нервния джентълмен.

— Не, не вярвам! Мисля, че това са само приказки, той не е достатъчно силен, за да воюва с храбрите англичани. Не е ли така?

Общото одобрение намери израз в силни викове: „Браво!“, и безброй тостове за благоденствието на Англия и за кралицата.

Лорд Тревейн си взе парче фазан от подноса, който един прислужник му поднесе, и каза с раздразнение:

— Съмнявам се, че Наполеон мисли сериозно такова нещо. Ние имаме най-силната флота в света, така че ще трябва да воюва на няколко фронта. За нас само Ламаншът може да бъде сериозна заплаха. Наполеон няма да посмее да нападне откъм Северно море, ако изобщо има ум в главата си. Зимата е на прага. Честно казано, понякога започвам да се съмнявам, че този човек е с всичкия си!

— Ала тук, на брега ние сме твърде беззащитни! Французите могат да минат Ламанша и да ни избият, докато спим! — В гласа на съпругата на свещеника звучеше истерия. Разнесоха се и други тревожни възгласи.

— Глупости! — заяви гневно скуайър Блекмор. — Флотата никога няма да ги допусне! Моряците ни са чудесни мъже, смели и силни! — Той се изчерви и се озърна виновно. — Простете, скъпи дами, ама кръвта ми кипва, като чуя такива страхливи приказки...

— Флотата е толкова заета да преследва контрабандистите, че изобщо няма да забележи кога по Темза ще заплуват лодките на тия жабари — обади се някой от долния край на масата. — Може дори да ги помислят за артисти от „Ковънт Гардън“, които играят в някаква пиеса...

Избухнаха смехове. Елизия хвърли поглед към графа, лицето му се бе сгърчило от обида при пренебрежителното изказване за сънародниците му.

— Не обръщайте внимание на предизвикателствата, графе! — каза тя със съчувствие и сложи ръка на рамото му. — Убедена съм, че ще съумеете да приемете с достойнство тези подигравки!

Французинът се взря в големите ѝ зелени очи, които го гледаха приятелски, и поднесе ръката ѝ към устните си с нескрито обожание.

— Благодаря ви! Вие сте истински ангел! — въздъхна той страстно и притисна ръката ѝ към бузата си.

Елизия изтегли предпазливо ръката си, отвърна очи от пламналия му поглед и се натъкна на гневното лице на Алекс, който я гледаше заплашително.

— Ако не бяха контрабандистите, нямаше да пиете отличното бренди, което държите в избите си! — подхвърли язвително маркизът, без да се обръща конкретно към някого. — Нито прекрасния чай, който нашите дами така елегантно сервират в гостните си.

— Обзалагам се, че и вие сте поприбрали някоя и друга бутилка! — обади се един от мъжете, чийто вид ясно говореше, че солидно си е пийнал от плодовете на контрабандата.

— Не бих казал. Та вие ме обиждате! Един лорд Тревейн пие само онова, което е сложено в избата от баща му и от дядо му. Не допускате, че ще пия някакво неотлежало питие, нали? Вие дълбоко ме оскърбявате! — заяви театрално Алекс.

— Тревейн сигурно би имал безочieto да покани Наполеон да опита от най-добрия коняк на Луи Шестнадесети. Нали вашето семейство беше получило цяла каса от Версай?

— Само не казвайте на Уелския принц. Иначе Негово кралско височество сам ще му види сметката! — засмя се лорд Тревейн и бързо добави: — А в деня, в който Наполеон седне да вечеря в Карлтън Хаус, аз лично ще подаря на всеки от тук присъстващите по една бутилка от този отличен коняк!

Всички посрещнаха изявлението му с шумни одобрения и шеги.

— По мое мнение, всичките тези приказки за нахлуване и за контрабандисти са просто буря в чаша вода — обади се скуайърът сред всеобщото мълчание, след като смеховете бяха стихнали. — Невъзможно е да има толкова много контрабандисти, колкото се

говори. Всичко това са врели-некипели. Човек ще помисли, че всеки срещнат е контрабандист. Току-виж и аз съм излязъл един от тях!... — Той се изкиска на това абсурдно твърдение.

— При вашата дарба за ориентация, вие сигурно ще пристигнете в Марсилия, вместо в Дувър — подхвърли някой и цялата маса отново избухна в смях.

След това темите на разговора започнаха да се сменят толкова често, колкото и блюдата, които непрекъснато се поднасяха. Елизия надали би опитала изобщо нещо от тях, ако графът и домакинът не я обслужваха, най-усърдно — толкова бързо прелитаха огромните плата с говеждо печено, телешко и риба, с различни сосове и желета. Допълнително поднесоха дивеч и птици с различни зеленчуци и салати. Вечерята завърши със сиропирани генуезки сладкиши с пълнеж от ядки и шоколадово суфле. Към всяко блюдо се сервираше подходящо вино. Кристалните чаши бяха винаги пълни догоре, въпреки ревностните старания на гостите непрекъснато да ги изпразват.

Най-сетне дамите се оттеглиха. Господата останаха на чаша портвайн със своите пури.

Елизия прие да ѝ поднесат чашка мадейра, заслушана в приятното бърбене на дамите, които си разказваха разни пикантни истории. Шепнешком може би говореха и за самата нея — темата на деня. Тя се чувстваше изолирана от останалите. Те не бяха от средите, в които се движеха нейните родители. Бяха твърде обикновени хора. „Нямат нищо общо с лондонския елит“ — констатира за себе си тя. Но знаеше, че Алекс прие да дойдат на приема, защото държеше да я представи на тези лондончани. Искаше да е сигурен, че всички подробности за нея ще стигнат по най-прекия път до Лондон, сега вече достоверни, така че всички измислици да пресекнат още в зародиш. Иначе маркизът почти не общуваше със скуайъра и неговата компания.

Елизия се огледа за Луиза и я видя в плен на някаква мастита дама в другия край на салона. Луиза улови погледа ѝ и се усмихна. След това направи физиономия и се обърна отново към събеседницата си, която размахваше лорнета си като меч. Елизия пристъпи към една от витрините с порцелан и заразглежда предметите. Нарочно се преструваше, че е изцяло погълната от тях, за да може да чуе какво си говорят две крещящо облечени млади жени.

— Представи си! Червенокоса! Това изобщо не е модерно — каза младата жена с руси къдрици и кукленско лице, докато се оглеждаше самодоволно в огледалото.

— Така е. А и тази внезапна женитба! — отвърна пълничката ѝ събеседница с поверителен тон. — Нали разправяха, че се очаква годежът на маркиза с лейди Уудли да бъде обявен всеки момент! Джон твърдеше, че няма мъж, който да ѝ устои! Дори и лорд Тревейн.

— Представям си как е побесняла! — Блондинката се изкиска злорадо. — Постоянно говореше за тези смарагди, все повтаряше, колко щели да ѝ приличат... — Жената хвърли поглед към Елизия, която явно бе погълната от порцелановите фигурки, и прошепна неохотно: — Трябва да призная, че ѝ стоят страшно добре. С тази нейна коса и изобщо... Лейди Уудли сигурно е позеленяла от завист колкото смарагдите — дръзко каза събеседницата ѝ.

Двете избухнаха в смях, хвърляйки зловнически погледи иззад ветрилата си.

Елизия се отдалечи, като едва прикриваше усмивката си. Значи Лондон бе очаквал сватба между Алекс и лейди Уудли? Сега ѝ стана ясно, защо вдовицата ѝ мятеше такива отровни погледи — очаквала е тя да бъде следващата маркиза. Какво ли се бе случило, за да я изостави Алекс? Сигурно никога нямаше да узнае... Но все пак имаше лошо предчувствие. Лейди Уудли положително не бе свикнала да губи, а и не би се признала лесно за победена. Тъмнокосата вдовица бе опасен враг.

— Толкова съжалявам, че не можах и думичка да разменя с теб, Елизия! — каза зад гърба ѝ Луиза, която безшумно се бе приближила.

— Но това е напълно нормално! Трябва да забавляваш гостите! Аз пък разглеждах този порцелан. Забележителна колекция!

— Да, мама е страдна колекционерка. Всъщност аз изобщо не държа да разговарям с гостите. Но още не умея да се оттеглям вежливо, когато ми доскучае... Моля те! — Тя хвана Елизия за ръка и я повлече след себе си. — Искам да ти покажа още някои от витрините на мама. В библиотеката можем да си поговорим, без да ни смуцават.

Измъкнаха се незабелязано от салона. Луиза заведе Елизия в библиотеката, в която се намираще голям остъклен шкаф с умело подредени ориенталски вази и чинии. Помещението не бе толкова голямо, колкото библиотеката в Уестърли, а и изборът на книги бе

далеч по-скромен. Голяма част от библиотеката служеше за излагането на различни сбирки. Имаше дори витрина с богато инкрустирани ножове и мечове. Елизия потръпна при вида на святкащите им остриета.

— Ох, толкова се радвам, че дойде тази вечер! Изпаднах в ужас, като научих, че Питър Тревейн е преживял злополука. Надявам се скоро да се оправи!

— Да, сигурно бързо ще се възстанови. Дани, нашата икономка, е по-добра от всякакъв лекар. Иначе Алекс не би го оставил сам тази вечер.

— Да, сигурно... — Луиза млъкна плахо. Тя се поколеба, не смееше да изрече онова, което ѝ бе на езика. Малкото ѝ личице изглеждаше уплашено и разтревожено.

— Хайде, кажи какво има? — окуражително попита Елизия.

— По какво познава човек, че е влюбен? — изстреля момичето на един дъх.

Елизия се обърка. Не бе очаквала такъв въпрос?

— Ами... и аз не зная съвсем точно — предаде се тя накрая.

— Но ти би трябвало да знаеш! Имам предвид, омъжила си се за лорд Тревейн. Кога забеляза, че си влюбена в него? — Очите на Луиза придобиха замечтан израз. — Сигурно е прекрасно да знаеш, че и ти си обичана... Наблюдавах как те гледа маркизът. Беше просто болен от ревност по време на вечерята, когато френският граф ти държеше ръката и флиртуваше с тебе. Лорд Тревейн непрекъснато те следеше, щом ти не го гледаше.

— Така ли? — попита изненадана Елизия. А тя си мислеше, че той изцяло е погълнат от лейди Уудли. Тази жена сигурно и залък не хапна, без да поиска съвета му... Отрупаната ѝ с пръстени ръка все беше на рамото му.

— Е, казвай! — настоя Луиза.

— Какво да казвам? — сепна се Елизия, защото мислите ѝ бяха някъде далече.

— Кога установи, че обичаш маркиза? И откъде разбра, че това е истинска любов?

Елизия се взря внимателно в изпълненото с очакване лице на момичето. Как можеше да ѝ признае, че изобщо не е обичала Алекс и че не знае нищо за любовта? Защо да разрушава романтичните

представи на Луиза? Имаше ли право да я обременява със собствената си горчилка? Явно, че Луиза е влюбена в някого и то за първи път. И самата Елизия бе имала подобни мечти, ала сега знаеше, че това са били фантазии на наивна и глупава ученичка.

— За мене... любов е, когато вече не можеш да мислиш за нищо друго, освен за човека, в когото си влюбена. Чувстваш се самотна, щом той не е при тебе, а ставаш нервна и раздражителна в негово присъствие... Искат ти се да му се харесаш, да го направиш щастлив. Изпитваш ревност към хората, с които общува. И най-главното: за теб неговото здраве, щастието и самочувствието му са по-важни от твоето собствено състояние!... Никаква жертва не ти се струва голяма, когато е направена за него. Грижиш се за него, изпитваш страх заради него... — Докато изреждаше, Елизия с изненада осъзна, че изпитва точно такива чувства към Алекс, но досега не си бе давала сметка за това. — Не бива да му се случи нищо, което би го откъснало от тебе, иначе няма да можеш да живееш.

Млъкна, ужасена от истината, която обърканото ѝ и измъчено съзнание разкри неволно и за нея самата.

Обичам Алекс!, повтаряше си мислено тя. Как се бе случило това? Нали уж го презираше и мразеше? Искаше да избяга от него при първа възможност... А сега с радост сама би заключила вратите на своя затвор и би хвърлила някъде ключа. Държа се като безумна, когато помисли, че е ранен... Или по-точно държа се като влюбена. Още тогава пред очите ѝ се разкри истината, но тя бе сляпа да я осъзнае. Беше убедена, че е само желание, но не и любов.

При мисълта за Алекс тя изтръпна. Какво ли значение имаха нейните чувства? Те само щяха още повече да я измъчват, защото не бяха споделени. Той я желаше наистина, но тя не означаваше нищо за него. През нощта, която прекараха заедно, той не спомена думата „любов“. Бе шепнал нежни думи, които я възбуждаха, но не заговори за любов. Тя бе само една от многото жени в живота му — жената, която го привличаше в момента. Скоро щеше да ѝ се насити, както бе станало с лейди Уудли и десетки други красиви жени. Би ли могла да понесе да го види увлечен по друга? Ами ако замине за Лондон и да я изостави сама в Уестърли? Не само това не! А ако той разбере, че го обича, ще стане още по-лошо. Колко ли ще се забавлява — още едно разбито сърце!

Елизия се запита дали именно нейното презрение и откритата ѝ омраза не го привличат. Той беше свикнал да му се възхищават. Ако продължава да му се съпротивлява, поне няма да му даде възможност да се отегчи от нея толкова скоро... А може и да успее да спечели любовта му. Но как ще се преструва, след като напълно е капитулирала пред него, след като вече е наясно, че го обича безумно? Може ли нещо да убегне от тия негови златисти очи? Вярно, че враждебността помежду им донякъде бе изчезнала, но почвата под краката ѝ все още бе твърде несигурна. Въръжен неутралитет — това би било най-точното определение за отношенията им. Продължаваха да се дразнят взаимно, да си нанасят удари с язвителните си забележки, но все пак се долавяше дружелюбност. Ала тази дружелюбност лесно можеше да изчезне.

Не, Алекс не бива да узнае, че тя го обича! Елизия си даде клетва: никога, освен ако и той не отвърне на нейната любов. Не бива да му разкрива никакви слаби места, където би могъл да я уязви. Ще играе играта по свои собствени правила, независимо от това, какъв ще бъде изходът.

— Елизия! Елизия! — В гласа на Луиза прозвуча тревога. — Какво ти е? Така пребледня! Да не си болна?

— Не, добре съм — отвърна глухо тя. — „Толкова добре, колкото може да бъде човек с разбито сърце“.

— Знаеш ли, и аз си представях любовта по този начин. Ох, точно така се чувствам! — Луиза хвърли поглед през рамо, за да се увери, че са сами, и продължи с поверителен тон: — Запознах се с най-чудесния от всички мъже, Елизия. Висок, хубав... С най-красивите сини очи и с червеникави коси... — Очите на Луиза грейнаха при мисълта за нейния възлюбен, страните ѝ поруменияха. — Името му е Дейвид Фрайди. Казвам ти, той е най-сладкия, най-милият човек на света! Запознахме се преди две седмици. Бях излязла на езда, а Дав започна нещо да куца. Слугата тръгна да ми доведе друг кон. И изведнъж пред мене застана този мъж! Извади камъчето от копитото на Дав, заприказвахме се и той се държеше към мене като... Убедена съм, че е джентълмен, макар да бе облечен като моряк. С него изобщо не бях плаха, не се запъвах, както с онези господа от Лондон...

— Моряк ли? — прекъсна я с безпокойство Елизия, убедена, че от тази работа ще остане едно наранено сърце. — Родителите ти

положително никога няма да...

— Точно така! — прекъсна я Луиза. — Те изобщо няма да го приемат. Ако татко научи, че някакъв моряк се е осмелил да ме заговори... Не ми се мисли какво може да стори в гнева си. Те си правят големи планове за мене, надяват се, че ще се омъжа за добра партия, макар маркизът вече да не е свободен... — Луиза се закиска, но след това очите ѝ плувнаха в сълзи и тя прехапа долната си устна. — О, Елизия, сигурна съм, че като го видиш, и ти ще се убедиш, че е джентълмен, достоен за любовта ми! Дори се питам дали аз съм достойна за него.

— Какво става тук? — На вратата бе застанала лейди Уудли. — Момински тайни? По-добре да се върнете в салона, Луиза, защото майка ви се тревожи. Хайде, бързо при мама, преди да ви е изпратила в детската стая, защото не сте била послушна и сте отвлекли една от гостенките! За щастие аз ви видях как се измъкнахте... — Тя се изсмя злорадо, когато Луиза прелетя край нея и ѝ хвърли яростен поглед. Лейди Уудли пристъпи към Елизия, вперила очи като хипнотизирана в смарагдите на рода Тревейн. — О, моля ви, не си тръгвайте още, лейди Тревейн! Радвам се, че имам възможност да поговоря с вас.

— Наистина ли? — вдигна вежди Елизия. Нямаше никакво доверие на младата вдовица. — Не мисля, че имаме кой знае какво да си кажем.

— Напротив! Има някои подробности, които непременно трябва да знаете! Няма да крия от вас истината, скъпа лейди Тревейн... — С огромно усилие тя най-после откъсна погледа си от зелените камъни. — Аз бих сменила този обков с нещо малко по-модерно — каза лейди Уудли по-скоро на себе си. Очите ѝ се присвиха и устните ѝ се изкривиха в престорена усмивка. — Навярно знаете, че притежавате само една кухня титла. И то не благодарение на вашите ловки машинации да пипнете Алекс! Вие станяхте маркиза, само защото аз отхвърлих предложението на Алекс за женитба. Ожени се за вас от безсилен гняв, просто за да успокои наранената си гордост. Алекс знае, че скоро ще се омъжа за един херцог, а след всички тези клюки за нас двамата... Можете да си представите какво говорят хората... Алекс никога не би позволил да стане за присмех на цял Лондон, трябваше да направи нещо необикновено, за да покаже, че сърцето му не е разбито. А има ли по-добър начин от това, да си вземеш жена и да играеш

ролята на любящ съпруг? Така никой не може и да помисли, че е бил наранен от моя отказ. Това е! Ала той все още ме обича, а и аз него. Имайте предвид: Алекс и аз ще продължим да живеем както досега, разбира се, след като му поразмине малко обидата. Но той винаги ще се подчинява на моите желания! — Лейди Уудли изгледа Елизия с отровен поглед. — Не сте повярвали, предполагам, че е влюбен във вас? Повече от година съм била негова любовница. Познавам го. А вие? С него сте едва от две седмици, нали? Е, как ще се мерите с мене?

— Но дали не сте били вече прекалено дълго с него? Възможно е... той да се е преситил от прелестите ви? — Елизия отвърна на удара спокойно, въпреки отчаянието, което я задушаваше. Никога няма да покаже на тази персона колко жестоко е наранена!

— Преситен? От мене? — Мариана се задави от гняв. Много добре знаеше, че има нещо вярно в това. Но не можеше да понесе да го чуе от тази красива, по-млада жена. — Как си позволявате? Да не би да си въобразявате, че можете да задържите мъж като Алекс? — Лейди Уудли нагло изгледа Елизия от глава до пети и се изсмя презрително. — Той ще се върне при мен! Винаги се е връщал. Луд е по мене! Вие притежавате името му, но не и любовта му.

С триумфална усмивка лейди Уудли се обърна да си върви, доволна, че е всяла смут в душата на съперницата.

— Да, аз притежавам титлата. Аз нося името му и ще бъда майка на неговите деца. Но както виждате, аз нося не само титлата, но и бижутата на семейството, за които отдавна ламтите. Аз имам и Уестърли, и именията, и стабилно място в обществото. Разбирате, нали? Или трябва да обяснявам?...

Лейди Мариана я погледна изумено.

— Така че се лъжете, ако мислите — продължи Елизия с убийствено снизходителен тон, — че не мога да задържа Алекс. Ще го направя, и то не само за пред хората. Вие сте тази, която не притежава нищо: нито Алекс, нито титлата. Приятна вечер, лейди Уудли!

Елизия вирна гордо брадичка, заобиколи слисаната си противница и се отправи към салона, откъдето долитаха смехове.

На връщане от Блекмор Хол каретата хлътна в някаква дупка и Елизия политна към маркиза. Тя се дръпна като опарена и се сви още

по-далеч в своя ъгъл. Отвърна лице, за да не вижда любопитния му поглед, и се взря в тъмнината навън. От главата ѝ не излизаха ехидните думи на лейди Уудли и ужасния ѝ смях. Щеше ли Алекс да се върне отново при вдовицата? Дали наистина я е молил да му стане жена и тя го е отхвърлила? Говореше се, че всъщност, той не е искал. Но ако е вярно онова, което тя каза, беше напълно възможно да е побързал да се ожени именно, за да спаси наранената си гордост. О, боже! В никакъв случай не бива да показва на Алекс, че го обича, особено след като той продължава да е влюбен в лейди Уудли.

Какви лъжи само наговори на вдовицата! Като че ли клюките изобщо имаха някакво значение! Елизия би понесла с радост и най-тежката мизерия, стига да можеше да спечели частица от неговата любов! Какво ѝ бе хубавото на тази разкошна къща, когато бродеше сама из безкрайните зали и гостни? За какво са всичките тези коприни и кадифета, когато нямаше кой да я забележи? Бе притежателка не само на празна титла, но и на празно сърце.

В наивността си бе смятала, че ще успее да накара Алекс да се влюби в нея. Може би щеше да стане, ако той не се бе оженил за нея от отчаяние. Повярва му, когато ѝ заяви, че просто е решил да се ожени, че това хем отговаряло на плановете му, хем щяло да спаси името ѝ...

„Лъжи, лъжи, само лъжи!“ — плачеше сърцето ѝ. Всичко рухна. Сега вече знаеше, че в живота му има друга жена. Как би могъл да се влюби в нея, когато го разяждаше мъка по лейди Уудли?

Елизия слушаше с половин ухо разговора между Алекс и Чарлз, гласовете им се сливаха в някакъв монотонен шум, докато тя продължаваше да се вира в черната нощ. За миг стисна очи, защото я заслепи някаква светкавица в морето. Но тя веднага изчезна, може би беше само отражение от фенерите на каретата. Видя бледото си лице, отразено в стъклото, тъмните тревожни очи, като разпалени въглени. Придърпа подплатената наметка върху голите си рамене и усети топлата милувка на пухкавите кожи по шията и по страните си. Въздъхна и затвори очи — да помечтае за онова, което би могло да бъде...

Някакво тъмно очертание, сякаш къс от самата скала, се отдели от стаените сенки и се изправи на пътя. Фигурата остана неподвижна,

вперила очи след черната карета, която бавно се стопи в мрака.

Мъжът се обърна към морето, огледа бавно със зорки очи хоризонта и най-сетне видя онова, което търсеше: някаква светлинка проблесна три пъти и изчезна. После погледна към скалите, макар да знаеше, че не ще може да види ответния сигнал на добре засенчения фенер. Корабът сигурно щеше да навлезе в някой от многобройните заливи. Човек трябваше да познава отлично брега, за да открие мястото, където корабът щеше да разтовари тайно своя скъп товар. Цялото корнуолско крайбрежие бе прорязано от дълбоки каньони и безброй закътани заливчета — сигурно убежище за контрабандистите.

Дейвид Фрайди прекоси пътя, отвърза коня си, който бе оставил зад скалата, метна се на гърба му и препусна покрай брега, докато стигна мястото, където той се вдаваше остро напред и образуваше естествено дълбоко пристанище, същински фиорд, в който се вливаше реката, идваща откъм мочурищата. Тук Дейвид слезе от коня и го скри в малката борова горичка. Пропълзля предпазливо към ръба на каньона и надникна надолу.

Изведнъж ронливата скала поддаде и той полетя напред. Удари се жестоко в една издатина и отчаяно се скопчи в някакъв остър ръб — този крехък скален гребен го спаси от неминуема смърт.

Дейвид остана да лежи зашеметен, не можеше да сдържи стоновете си, не можеше да си поеме въздух... Ужасен от шума, който вдигна, той млъкна и се заслуша. Слава богу, нямаше признаци да са чули нещо, долавяше само плискането на морето. Сигурно хората бяха още в клисурата и товареха колите. Тътенът на прибоя бе заглушил шума от падането и стенанията му, а човекът, оставен на пост горе на пътя да следи за митничарите, бе твърде далеч, за да чуе нещо и да вдигне тревога.

Дейвид се огледа. Оттук виждаше ясно малката бригантина, пуснала котва отвъд линията на прибоя. Една лодка се плъзгаше към сушата, където я очакваха неколцина мъже.

Дейвид можеше да наблюдава пътеката под самата скала. Настани се по-удобно. Сигурно щеше да мине доста време, докато разтоварят всичко и тръгнат да се изкачват нагоре през теснината, но той беше търпелив. На всяка цена трябваше да унищожи това гнездо на контрабандисти! Впрочем самите контрабандисти не го интересуваха чак толкова. Мъжете, които рискуваха главите си, като

пресичаха с корабите си Ламанша, охраняван от флотата на Нейно Величество и от бреговата охрана, бяха обикновени изпълнители. А той искаше да пипне едрата риба — човекът, който положително се намираше на английска земя и дърпаше конците на цялата организация, без да мърси собствените си ръце.

Всяко голямо пристанище, всяко рибарско село, всяко имение въртеше контрабанда. От блатистите земи на Ромни до Йоркшир на север, нелегалната търговия процъфтяваше. Това вече се приемаше като нещо нормално. Във всяка кръчма след ядене можеха да ти предложат прочут френски коняк, най-изисканите благородни дами поднасяха в своите гостни ароматен чай от далечни земи.

Данъците бяха високи, а войната беше лишила хората от всички чужди стоки, с които бяха свикнали и от които съвсем не им се искаше да се отказват. О, тези хора с техните дребни нелегални запаси от коняк, коприна, чай и шоколад бяха съвсем безобидни! Мъжете от селото, които веднъж в месеца се вдигаха да прекосят с гребане Ламанша, за да докарат контрабандни стоки, изобщо не го интересуваха. Дейвид преследваше нещо друго: контрабандиста, който прекарваше „жив товар“ и огромни количества стока — не само някакъв топ коприна и няколко бъчви бренди, а хиляди бурета коняк, стотици килограми китайски чай, цели складове коприни, кадифета и дантели. Продажбата им в магазините за модни дрехи по „Бонд Стрийт“ и в мъжките клубове на „Сейнт Джеймс Стрийт“ носеше огромни печалби. И все пак най-много се печелеше от прекарването през Ламанша на пътници от Франция за Англия. Онзи, който държеше да пристигне в Англия под прикритието на нощта и на мъглата, трябваше да заплати с куп злато мълчанието на екипажа и готовността на хората да забравят изобщо лицето му. Той слизаше тайно на брега и след някой и друг ден се появяваше в гъмжилото на лондонските улици, в самото сърце на града.

Дейвид Фрайди искаше да спипа на всяка цена един от онези, които предаваха собствената си страна, като пропускаха френски шпиони. Наполеон имаше очи и уши в Лондон благодарение на алчността на тези коварни мъже. Те отваряха пред врага вратите на Англия, позволяваха му да плете своите козни и интриги, снабдяваха го със секретни документи и сведения. Предателите бяха много по-опасни от шпионите дори! Защото шпионите работеха за собствената

си страна и бяха лоялни поне към нея. Но английското куче, което върти опашка пред врага и го пуска да влезе в къщата, предава родината си и единствения му подтик е алчността.

Чу се вик на кукумявка, веднага отвърнаха други четири „кукумявки“ от гърба на скалата. Съобщаваха, че пътят е чист. Натоварените кончета и тежките коли скоро щяха да повлекат стоката към сигурните скривалища — из пещери и плевни, обори и гробници.

Дейвид, които лежеше по корем върху скалата, сега се прилепи още по-плътнo, сякаш искаше да се слее с нея. Керванът запълзя нагоре по пътеката. Чуваха се приглушените ругатни при всяко спъване и подхлъзване по камънака.

Дейвид оглеждаше хората, а и животните, които се точеха край него. Очите му зорко диреха някаква самотна фигура с шапка и наметало. Останалите мъже бяха облечени почти еднакво — с груби, домашнотъкани палта. Повечето от тях той вече познаваше дори по лице от досегашните си наблюдения — бяха все отрудени хора от селото. Но понякога идваха и пришълци — зли и опасни, със заредени пистолети в широките пояси. Сега не видя нови лица. И тази нощ мисията му остана безрезултатна. Това беше просто поредната пратка. Не се появи човек, който да изчезне нанякъде сам в нощта, нито пък някой се върна с лодката към разтоварения кораб.

Дейвид изчака керванът да отmine и чак тогава се изкатери по скалистия бряг. Качи се на коня си и го пришпори към мочурищата, далеч от колите на контрабандистите. Нямаше защо да ги преследва, знаеше къде крият стоката. Седем пъти вече бе присъствал на разтоварването на кораби. Голяма част от докарания товар се отделяше за Лондон — прибираха го в една съвсем безобидна наглед вила. Дейвид неведнъж бе наблюдавал как контрабандната стока се внася в малката къща, приличаща на китайски павилион. По-късно той подробно огледа всичко вътре, но от стоката нямаше и помен. Явно, че някъде имаше замаскирана врата към подземен коридор или пещера, но той не успя да я открие. Възможно бе подземие то да е свързано чрез проход, с центъра на цялата мрежа. Павилионът обаче се намираше зад скалите, наблизо нямаше естествен залив, в който би могъл да хвърли котва кораб. Дейвид упорито бе изследвал цялата местност, но не откри никаква пещера. Оставаше една-единствена възможност — Блекмор Хол.

Човекът, когото трябваше да разобличи, бе скуайър Блекмор. Този човек принуждаваше селяните да работят за него, изнудваше ги с непрекъснатото преграждане на земите и горите си, и то все така, че да не остане много място нито за обработваема земя, нито за пасища. Блекмор затвори калаените мини, остави стотици хора без работа. Държеше в ръцете си цялото село. И тъй като риболовът не вървеше и малцина успяваха да напълнят мрежите си, хората приемаха да участват в контрабандата, за да не умрат от глад.

Да, Дейвид Фрайди искаше да пипне скуайър Блекмор. Но в мисълта му изникваше спомена за онези доверчиви сиви очи... Нима ще разруши света на Луиза Блекмор? Тя бе невинна, дори не подозираше за тъмните сделки на баща си. Дейвид не бе срещал досега толкова мило и скромно създание. И беше само на шестнадесет-седемнадесет години, същинско дете.

Не бива да позволява тя да пострада! Трябва някак си да я пощади. Но как? Бе му поставена задача да разобличи предателя и да го арестува. Дългът му повеляваше да го стори. Но ако се случеше това, тя щеше да се чувства опозорена и унижена. Какво щеше да изпитва към човека, съсипал собствения ѝ баща? Омраза? Отвращение?

„Каква ужасна бъркотия!“ — помисли си Дейвид отчаяно. Пред него се очерта силуетът на малка колиба сред блатата. Въпреки че нарочно бе направил голямо отклонение, той хвърли поглед през рамо, за да се увери, че никой не го е проследил. Не можеше да рискува да бъде открит. Слезе от коня, почука силно два пъти и влезе в колибата.

Единственото помещение бе осветено от мъждив фенер. До грубо скованата маса в средата на стаята седеше едър мъж.

— Добър вечер, сър! — поздрави Дейвид и отдаде чест.

— Е, вечерта едва ли е чак толкова добра, лейтенант! — отвърна намръщено мъжът и се сгуши зиморничаво в куртката си. Над високата яка останаха да се виждат само сивите рунтави вежди и дълбоките очи. — Седнете! Отдъхнете си! Изглеждате унил. Да не би да сте имали някакви трудности?

— Не, сър! Просто се подхлъзнах на една скала — отвърна Дейвид и вдигна извинително рамене.

По-възрастният го изгледа недоверчиво, но веднага се засмя:

— Не бих искал да ви изгубя, млади човече! Все още ви е трудно на сушата. И аз самият място не мога да си намеря.

— Мисля, че никога няма да свикна да ходя по сушата, сър. Още усещам палубата под краката си.

Офицерът се засмя — сърдечен гърлен смях, при който около очите му изведнъж се очерта цяла мрежа от бръчици. Лицето му бе опалено от слънцето и вятъра. Той проникателно изгледа младия мъж насреща си.

— След като се връщате толкова рано, мога да заключа, че нашият приятел не се е появил, нали?

— Точно така, сър. Само пратка коняк и разни стоки. Няма и помен от чужденци! — отвърна Дейвид съкрушен.

— Все някой ще се появи! Или пък нашият човек ще реши сам да прекоси Ламанша. Трябва да сме готови и за единия, и за другия вариант. Сега е особено важно да ги пипнем. Получих съобщение от Лондон, че са били предадени дълбоко секретни сведения, изчезнали са дори поверителни документи. Непременно трябва да ги прихванем и да прекъснем веригата на шпионажа.

— Но как са се добрали до такава информация?

— Имахме щастието да хванем предателя, някакъв дребен служител, който обаче е имал достъп до извънредно важни сведения. Предаден е на съда. Източникът е пресъхнал. Но ние запазихме всичко в тайна, за да не предизвикаме паника. Не бихме искали да побегнат и да отнесат документите, за които Наполеон би дал и душата си, разбира се, ако вече не я е предал на дявола.

— Знае ли се у кого са документите? — запита Дейвид. Едно мускулче трепкаше нервно на бузата му. — Блекмор ли е?

— Не! Досега нашият любезен скуайър само е осигурявал прехвърлянето на френски шпиони в Англия, заедно с останалата контрабанда. Не си е омърсил ръцете да шпионира лично. Въпреки, че това едва ли би утежило положението му. — В гласа на офицера се прокрадва отвращение. — Да хвърлиш доброто английско злато за такива стоки е все едно да пълниш насила джоба на Наполеон!

— Кой е шпионинът?

— За щастие, човекът от министерството е направил пълни признания. Странно наистина, колко малко кураж проявяват тези хора, когато бъдат разобличени! Винаги предпочитат да работят в сянка,

като страхливи кучета. Съобщиха ни, че всичко е предадено на един французин, който се представя за емигрант в нашата страна. Всъщност той бил един от най-дръзките агенти на Наполеон. Казва се д'Обержер, твърди, че е граф, за да има достъп до висшето общество. В момента гостува на нашия скуайър. Сещате се, предполагам, какво означава това? — Офицерът погледна многозначително Дейвид.

— Да, той несъмнено изчаква някого от континента, за да предаде информацията и да получи нови инструкции. Или ще занесе сведенията лично на Наполеон, за да получи признание за доблестта си... — Дейвид удари гневно с юмрук по масата. — А ние чакаме! Защо не идем направо да го арестуваме?

— За съжаление точно това не можем да сторим. Повярвайте ми, аз най-много бих се радвал, ако можех да приключа с тази история. Съмнявам се обаче, че той държи у себе си материалите. Положително ги е скрил на сигурно място. А и нямаме никакви други доказателства, освен признанията на онзи напласен предател от министерството. Дори да арестуваме д'Обержер, документите ще останат в Блекмор Хол. Допускате ли, че скуайърът няма да се възползва от случая? Просто ще поръча да му изпратят друг шпионин и ще му ги продаде на някаква баснословна цена. Лично аз съм убеден, че знае добре цената на онова, което държи в ръцете си.

По-възрастният мъж замълча, вперил поглед в мигащото пламъче на фенера. Дейвид унило наведе глава.

— Не, наистина трябва да бъдем крайно предпазливи! Те още не знаят, че кучетата са надушили лисицата — промълви офицерът със святкащи очи. — Чувстват се в безопасност, зад цялата тази измамна фасада. Няма да поемат риска да направят нещо необмислено. Ще залагат само на сигурно. Графът или ще чака човек за връзка, или сам ще замине за Франция. Предполагам, че ще се реши на второто. Мнозина са заплатили с живота си своите амбиции за власт. И този французин не прави изключение. Но се боя, че сега ще изпратят военен кораб да го прибере. Ще трябва да изчакаме, точно както прави и д'Обержер. Важното е в никакъв случай да не му позволим да предаде документите. Ще му оставим достатъчно свобода на действие, за да се покаже от дупката, а по-нататък той сам ще си осигури бесилката, като го пипнем на местопрестъплението заедно с Блекмор и неговите контрабандисти — в гласа на офицера прозвуча заплаха.

— Да, сър — прекъсна го Дейвид, — но скуайърът сигурно ще се кълне във всичко свято, че не е имал и понятие за нелегалната дейност на д'Обержер! Ще се оправдава, че е бил най-безсрамно подведен. Ала все пак ще го пипнем!

— Трудно ще му е да обясни, защо са прибрали част от товара именно в неговия летен павилион. Благодарение на вас, лейтенант, знаем за цялата тази контрабандна мрежа. Имахме късмет, че сте подразбрали за това още докато сте били във Франция. А сега вече знаем и за Блекмор. Смятам, че скоро ще пресечем веригата.

— Хората от селото са въвлечени против волята си. Моля ви да имате това предвид — поясни Дейвид. — Дори не получават прилично заплащане. Блекмор ги принуждава да му работят, иначе ще умрат от глад. Истински позор е, че този мошеник е успял да си присвои такава власт! А само на няколко мили отук живее един страшно богат маркиз, който не си мръдва пръста да помогне на селото, въпреки че отговаря за него. Няма да се изненадам, ако и той самият е забъркан в тази работа.

— Непременно ще се застъпя за хората от селото! — обеща по-възрастният офицер. — Аз познавам маркиз Сейнт Флауър. Малко е сприхав, но зная, че е почтен човек. Положително няма и най-малката представа за онова, което се върши тук.

— И още нещо, сър! Искам да ви предупредя! За Блекмор работят някои твърде съмнителни личности, срещу които не бих желал да се изправя невъоръжен! Предполагам, че са от Лондон, не са тукашни. Не съм виждал по-долнопробна сбирщина — каза Дейвид. — Може да стане лошо, ако се стигне до бой!

— Разчитам на хората си. Няма да се церемоним много-много с тази сган. Но сега трябва да вървя. Лодката сигурно ме чака — каза офицерът и отново огледа неприветливата колиба. — Съжалявам, че трябва да живеете тук. Не успяхте ли да намерите нещо прилично в селото?

— Не съм и търсил, сър. Нали знаете колко са подозрителни хората към чужденците. Израсъл съм в едно село на север. И макар че бях роден там, през цялото време гледаха на мене като на външен, защото родителите ми бяха пришълци. Тук щях да привличам вниманието като бяла врана. Живял съм и в по-лоши условия. Готов

съм да понеса всякакви неудобства, стига да мога да се добера до дупката на тези плъхове.

— Вие сте чудесен момък! Изцяло разчитам на вас! Ако се случи нещо непредвидено, веднага сигнализирайте! И бъдете предпазлив! Не е необходимо да ви повтарям колко опасен е случаят.

Възрастният офицер закопча яката си и кимна на Дейвид, който трябваше да остане сред тези стени.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Селцето Сейнт Флауър се бе скупчило около тесния залив. Плочестите му покриви се сливаха с червените скали наоколо. Към небето се точеха нишките на дима от комините.

Елизия излезе с Ариел на каменистата пътека горе на скалата и се загледа в малката лодка, която се бореше с вълните. Повечето мъже от селото чакаха препитанието си от морето, за да изхранят семействата си през дългата, люта зима.

За първи път небето бе ясно, нямаше ги наежените буреносни облаци, острият бриз вещаеше студове. Елизия вдъхна свежия въздух, напоен с тръпчивия мирис на бор и на горящите в огнищата на селските къщи дърва.

— Тази част на страната наистина си е намерила подходящо име. Крайземие! Човек действително се чувства като на края на света! — каза Чарлз Лактън, като въртеше глава на всички страни. — Такава пустош! Как може изобщо да хрумне на някого да дойде да живее тук?! — Той поклати глава в недоумение.

— Смятам, че през последните петстотин години тук надали се е заселил някой пришълец, с изключение на скуайъра. Навярно хората от селото могат да проследят прадедите си чак до първите заселници, келтите, или поне до норманите — обясни Елизия.

— Но откъде знаете всичко това? — попита той, смаян от нейната осведоменост.

— Аз съм интелигентна жена — каза тя, опитвайки се да покаже смирение и разкаяние, ала очите ѝ блеснаха закачливо, като видя ужасеното му лице. — Не го ли знаехте? — Елизия се държеше така, сякаш му е признала някакво ужасно прегрешение. Но съвсем не възнамеряваше да се преструва на глупава.

— Това е невъзможно! Вие сте прекалено красива, за да бъдете и интелигентна! — възкликна Чарлз.

— Значи се очаква да имам хубавко личице и празна глава, така ли?

— Виждате ли, и аз не съм кой знае колко умен. Зная само онова, което ми трябва. Повече не би било и полезно. Мисля, че това ми стига, за да преживявам ден за ден — замислено каза Чарлз.

— Не изпитвате ли желание да поназнайвате нещичко от историята или от литературата? Никога ли не отваряте книгата? — попита Елизия със съмнение в гласа.

Чарлз се замисли.

— Не. Мисля, че не. За последен път прелистих книга в Йтън. Не ми подейства добре. Не съм от типа мъже, които декламираат на дамите стихчета. И какъв смисъл има да учиш за хора, умрели преди столетия? Могат ли те да ми кажат каква карта ще ми дойде, или коя жилетка върви с виолетовия ми жакет? Не съм чул досега в Нюхол някой да е спечелил благодарение на това, че е прочел нещо от Цезар или от гръцките философи.

— Да, Чарлз, сигурно имате право. Те положително не биха могли да ви бъдат полезни — съгласи се кротко Елизия, но бе направо потресена.

Пред Чарлз бяха отворени всички врати към най-престижните висши училища, но той бе пренебрегнал това. Докато тя и безброй други жени копнееха да прекрачат забранените за тях свещени двери на знанието.

Тя се усмихна на Чарлз. Човек просто не можеше да не го обича с неговото невинно момчешко лице и с вечната му усмивка. Когато беше с него, тя нямаше чувството, че трябва постоянно да е нащрек. Напомняше ѝ малко за Йън. И той имаше същия хлапашки вид.

„Милият Йън! Да беше сега при мене!...“ — помисли си тъжно Елизия, загледана в морската шир, която далеч на хоризонта се сливаше със светлосиньото небе.

Чарлз седеше мълчалив. „Колко е красива...“ Почувства, че го обзема някаква първична ревност към лорд Тревейн. Тя беше най-красивата жена, която бе срещал в живота си! Само присъствието ѝ бе остатъчно, за да му се скове езика. При това беше по-млада от него! Влюбеният му поглед се поспря на извивката на устните ѝ, на дългите гъсти мигли, засенчили зелените очи. Колко странно бе все пак, че му се иска да напише стихотворение за красотата ѝ! Той, който винаги се бе подигравал на влюбените романтици! Гледаше я с невиждащи очи, докато в главата му някой редеше с вълшебна ръка дума след дума,

които изникваха ей така, от нищото. „Да, да. Просто фантастично! И въобще не е трудно... Байрон ще се пукне от завист!“ Чудеше се, защо ли вдигат толкова много шум с тази поезия. Всеки може да съчинява стихове!... Само да внимава да не ги забрави, докато се прибере в стаята си! Трябва да намери отнякъде малко хартия, ще потърси перо и мастило...

— Чарлз! Чарлз? — подвижна Елизия и помахаше с ръка пред очите му, които бяха станали като стъклени. — Какво ви става? Добре ли сте?

— О, простете! — засрамено се извини Чарлз.

— Ще поюздим ли още? — попита Елизия и бързо се запъти към Ариел, за да скрие дяволитата си усмивка.

Тя се метна на коня и препусна към главния път. Чарлз пришпори коня си, за да я догони. Елизия радостно се засмя. Колко прекрасно чувство е да знаеш, че живееш, че нямаш грижи! Мигът бе изпълнен само с красотата на ясното синьо небе и с удоволствието, че един приятен млад мъж е прехласнат по нея. Няма да мисли за безнадеждността на брака си, няма да се трови с планове какво да предприеме.

Тя прескочи с коня някакъв нисък каменен зид и навлезе в гъстака. Чарлз яздеше плътно зад нея. Сенките на дърветата играеха по тясната пътека. Тя постоянно трябваше да се навежда, за да избегне надвисналите клони.

Изведнъж гръмна изстрел. Елизия усети, че я парна остра болка в ребрата, погледна се и ахна без глас, като видя ярка кръв по зеленото кадифе на ловния си костюм. Един нисък клон я перна и я свали от гърба на Ариел. Тя тежко падна на земята. Слава богу, дебелият килим от миналогодишни листа омекоти удара.

Елизия остана да лежи неподвижно, пред очите ѝ играеха черни петна, напразно се опитваше да си поеме въздух. Цялата земя туптеше болезнено под тялото ѝ, всичко наоколо се люлееше.

Чарлз рипна в миг от коня и се втурна към дребното тяло, проснато на земята. С побеляло лице той коленичи до Елизия, вперил очи в червената локва, която се процеждаше на земята.

— Боже господи! Вие сте ранена! — отчаяно извика той, без да смее да я докосне. Тя лежеше като мъртва! Какво да прави, за бога?!

Елизия бавно вдигна клепачи и го погледна замаяна.

— Чарлз? — прошепна тя беззвучно.

— Да? Тук съм! — Той сграбчи отпуснатата ѝ, ледена ръка и се опита да я стопли в дланите си. „Не е възможно да умре! — мислеше той трескаво. — Само да не умре!“

Елизия погледна ужасените сини очи. Сега ѝ бе малко по-леко да диша. Трябва да изпрати Чарлз... При Алекс. Алекс ще знае какво да направи... Алекс! Да, Алекс ще дойде!

— Чарлз, идете да доведете Алекс! — каза тя спокойно, убедена, че е намерила правилното решение.

— Но аз не мога да ви изоставя така! — извика уплашено Чарлз.

— Ще трябва! Нямаме друг избор. Аз не мога да яздя до вкъщи, Чарлз!

Той продължаваше да я гледа нерешително. Накрая се изправи.

— Добре. Отивам. Но да знаете, че го правя против волята си. Толкова се страхувам да ви оставя самичка! Какво ще помисли лорд Тревейн за мене... — Той поклати безпомощно глава. — Ще препускам като вихър, лейди Елизия! Ще се върна бързо, обещавам ви! — Хвърли ѝ дълъг, измъчен поглед. — Мога ли да направя още нещо за вас, преди да тръгна?

— Не. Ще се оправя — прошепна тя, въпреки че цялата трепереше. Земята бе студена и влажна, особено тук, под дърветата.

Чарлз бързо съблече дрехата си я зави. Изтича като замаян към коня си, метна се на седлото и препусна в лудешки галоп.

Елизия не можа да не се усмихне — дано не се наложи да спасяват и самия ездач! Затвори очи. Сноп слънчеви лъчи се прокрадна през клоните и огря с ослепителна светлина лицето и очите ѝ. Тя помръдна предпазливо краката си и прехапа устни от остра болка в глезена. Сигурно се бе закачила в стремето при падането от Ариел. Ариел? Къде ли е той?

Тя обърна тревожно глава, но отново притвори очи, като видя коня само на няколко метра от себе си. Жребецът риеше неспокойно с копита, не откъсваше очи от господарката си и от време на време тихо изцвилваше, като че я подканяше да се изправи.

— Кротко, момчето ми! — промълви Елизия, за да го успокои. — Всичко е наред.

Явно това подейства. Ариел наведе глава и започна да пасе.

Огряна така от топлото слънце, Елизия изгуби представа за времето. Но изведнъж някаква сянка препречи слънцето. Тя отвори очи и се взря в лицето, приведено над нейното. Любимо, мило лице!...

Винаги бе мислила, че когато човек умира, потъва в мрак и не усеща никаква болка. Просто си отива... Но тя продължаваше да изпитва силна болка и усещаше твърдата земя под гърба си... Как можеше да е още жива, а да вижда лицето, което сега бе пред очите ѝ?

— Виждам те, виждам те, миличък... Но още не съм умряла... — Тя горчиво се разхълца. — О, Йън! Скъпи Йън! Смъртта отново ни събра!...

— Скъпа моя! Сестричке! — Гласът му бе изпълнен с утеха. — Ти си толкова мъртва, колкото и аз! Ето на, пипни ме! Топъл съм, жив съм! — Той хвана студените ѝ разтреперани ръце и ги притисна към загорялата си от слънцето шия, където се усещаше пулсът му.

От очите на Елизия бликнаха сълзи, потекоха по бледите ѝ страни.

— Йън? — Изрече името му плахо, сякаш се боеше да не изчезне, ако му заговори на глас.

— Да, тук съм, мила сестричке! Но ти защо си тук? Чакай, чакай, кажи ми първо тежко ли си ранена? — Погледът му се плъзна изпитателно по тялото ѝ, очите му потъмняха, като видя напоената с кръв дреха. Стиснал угрижено устни, той леко опипа раната въпреки болезнените ѝ стенания. — Не вярвам куршумът да е заседнал. Изглежда, има само разкъсвания. Мисля, че не са засегнати вътрешни органи, но си загубила много кръв. А си паднала и от Ариел, нали? Това е усложнило нещата. Ще се опитам да спра кървенето, а след това ще те закарам на лекар. Не мога да те оставя тук!

Той говореше като човек, свикнал да му се подчиняват. Елизия улови необичайна нотка в гласа му. Цялата се сгърчи от болка, когато той притисна кърпичката си към раната. Хлапето бе се превърнало във властен мъж... През мъглата на болката успя да види широките му рамене, възмъжалото лице, белязано със следите на житейския опит.

— Вече изпратих за помощ, Йън — каза тя, докато той я превързваше.

— Изпрати? И те оставиха тук сама? Ранена! — извика той ядосано, без да предполага, че и клетият Чарлз се бе гневил по същия начин.

— Нямах друг избор, Чарлз не можеше да ме върне сам до вкъщи. Сигурно скоро ще изпратят каретата да ме прибере.

— Чудесно! Но сега трябва да ми разкажеш какво се случи. Какво правиш тук, в Корнуол? С мама и татко ли си? — В очите му просветна радостна надежда, че ще ги види.

Елизия изхлипа и го погледна в очите, събирайки кураж да му нанесе рана, по-болезнена от нейната.

— Йън...

— Да? — Той присви очи, от тона ѝ го побиха тръпки.

— Мама и татко са мъртви! — Тя взе ръката му в малките си длани и продължи, задавена от сълзи: — Загинаха при злополука. Новата карета на татко. Преобърна се... О, Йън, моля те, недей! — прекъсна разказа си Елизия, като видя разстроеното му лице. — Не са страдали. Станало е изведнъж. За тях беше по-добре така. Навярно не биха преживели вестта, че си безследно изчезнал, а после и умрял. Те си представяха, че се сражаваш храбро някъде по моретата. Поне това им беше спестено.

Ръцете я заболяха да стиска неговите. Бе свел рижата си глава и тя усещаше сълзите, които капеха по сплетените им пръсти.

— Кога? — успя да каже най-сетне той.

— Преди повече от две години...

Йън я погледна озадачен.

— А ти? Защо си тук? Не помня да сме имали някакви познати в Корнуол. На гости ли си?

Елизия се запита как би могла да му обясни своето положение в Уестърли и всичко, което ѝ се бе случило през тези две години.

— Ти имаше средства, нали? — продължи той. Изобщо не бе забелязал мълчанието ѝ. — Кой... кой дойде да живее при тебе в Роуз Арбър? Нали в такива случаи трябва някоя по-възрастна дама... Ти имаше ли там някого? — запита той, изпълнен с подозрения. Добре познаваше стремежа ѝ към свобода и независимост.

— Роуз Арбър трябваше да бъде продаден — отвърна тя направо, макар че не желаше да го наранява повече. — Всичко отиде. Вече нямаме нищичко!

— Отиде? — възкликна Йън. — Но защо? Какво е станало?

— Бяхме потънали в дългове. Трябваше всичко да се продаде, за да платим на кредиторите.

— Ами ти, Елизия? Какво направи ти? Не се е налагало да търсиш работа, нали? — Той беше разтревожен от мисълта, че сестра му е останала без никакви пари. Ала изведнъж осъзна колко елегантно и скъпо е облечена тя. В очите му се мярна сянка: — Не си си намерила някой... покровител, нали?

В първия момент тя не разбра какво иска да каже, а когато започна да се досеща, цялата пламна от срам.

— О, Йън! — каза тя с укор. — Как можеш да помислиш, че ще падна толкова ниско? — Очите ѝ бяха като на ранена сърна.

Йън се наведе към нея, целуна поруменялата ѝ буза и се опита да се оправдае:

— Знаеш ли, откакто напуснах нашия дом, видях толкова сърцераздирателни и страшни работи, че нищо не може да ме изненада. Хората са превърнали този свят в истински ад. Войни, смърт, разрушения... Никога не съм допускал, че е възможно да има толкова много жестокост!... — Очите му потъмняха от страшните спомени.

— Йън, знам, че е ужасно да ти задавам този въпрос, но все пак как така не си мъртъв? От министерството ни писаха, че си убит. Писмото дойде един ден след като мама и татко загинаха.

— О, клетата ми сестричка! Колко страшни неща си преживяла и не е имало никой, който да те утеши! Знаеш ли, те наистина са мислели, че съм мъртъв. Водихме битка с няколко от най-големите кораби на Наполеон. Моят кораб нямаше никакъв шанс: и по-малък, и не достатъчно въоръжен, и с малоброен екипаж. Но се бихме храбро, докато един от тези нови обхватни залпове — не ми се иска дори да си го спомням — не подпали целия кораб. Потънахме за секунди. Французите изловиха част от моряците във водата. Изпратили са ги всички в затвора. Ранените се издавиха. Аз имах късмет. Хванах една дъска от корпуса и се скрих под нея. Оставих се морето да ме носи. Не исках да свърша живота си в някой френски затвор, жив оттам не се излиза. Дни наред останах във водата, сам не зная колко. Не повярвах на очите си, когато видях един остров. Мислех, че е мираж. Беше някъде в Средиземно море. И ми трябваша близо две години, докато преброя Европа и се добера до Англия. Цели месеци лежах болен, това още повече ме забави. А трябваше да се укривам и от войските на Наполеон. Движех се само нощем, за да не попадна в ръцете им. Френският много ми послужи. Бях страшно благодарен на нашия стар

Жак, дето непрекъснато ни торможеше с глаголите. — Йън погледна сестра си и се засмя при спомена от детството им. — Но когато стигнах в Лондон, вече разполагах със сведения от първа ръка за позициите и придвижването на Наполеоновите войски на континента. Министерството бе изненадано от толкова много данни. Това беше преди около три месеца. Поради информацията, с която разполагах, ми възложиха специална задача. Искях да приключа с нея и тогава да си дойда при вас вкъщи. Знаех, че ако подам знак, че съм жив след толкова дълго време, само ще ви разтревожа. Искях сам да се появя пред мама и татко. Затова изчаквах. Нямало е за какво да се безпокоя, вестта са щели да получат чужди хора! — завърши Йън с тъга.

— О, Йън! — прошепна Елизия.

— Къде, по дяволите, са твоите хора? — сети се изведнъж Йън и вдигна очи към пътя. — Къде се бави този... как се казваше?

— Чарлз.

— Да, къде отиде този проклет Чарлз? Трябваше отдавна да се е върнал от селото.

— Той не е в селото — Елизия си пое дълбоко дъх, — отиде в Уестърли.

— В Уестърли? Защо чак там? Така се заобикаля няколко мили! Там ли живееш?

— Да... в известен смисъл.

— Как така в известен смисъл? Като гувернантка или... Не, това не може да бъде, тъй като маркизът няма деца. Дори не е женен. Ти не бива да оставаш там! Той има твърде лоша репутация. Не бих те поверил в ръцете му. Трябва да ти потърсим другаде подслон... — Той млъкна и я погледна сепнато. — Защо си отседнала там? Не си сама, нали?

— Йън, мисля, че все пак ще трябва да ме повериш в ръцете му. Омъжена съм за маркиза — каза сериозно Елизия.

За момент Йън онемя.

— Омъжена? — повтори той като ехо. — Господи! Как стана това? Съвсем се обърках. Толкова много неща, които сега научавам... Аз...

Йън наведе ухо над земята, след това сграбчи ръката на сестра си и каза припряно:

— Слушай! Идват някакви конници, чувам и кола. Ще бъдат тук много скоро. Не искам да те оставя, Бог ми е свидетел, но се налага... Не, не казвай нищо! Трябва да побързам. А за мене — на никого нито дума! Много е важно! Имам да изпълнявам мисия, ще бъде катастрофа, ако ме разкрият. Забрави, че си разговаряла с мен. Но ще искам да разбере как си. Има ли начин да ти изпратя вест или да те видя?

— Джимс! Джимс е главен коняр в Уестърли! — възкликна радостно Елизия.

— Джимс? Тук? Чудесно! Ще се свържа с него. Сега обаче трябва да вървя, време е! — Той погледна загрижено бледото ѝ лице. — Макар че бих предпочел да остана с тебе.

— Не! Трябва да вървиш! Алекс ще се погрижа за мен. Моля те, тръгвай, Йън.

— Добре, мила! Но се чувствам като подлец. Обещавам ти да намеря негодника, който стреля по тебе! Сигурно е някой от тази паплач, която броди наоколо — Той я целуна по бузата, за миг ѝ притъмня. Когато отвори очи, той беше изчезнал.

Елизия чу тропота на бясно препускащ кон, миг след това две топли, силни ръце я вдигнаха. Горещият дъх на мъжа погали бузата ѝ. Тя отвори очи и срещна тревожния поглед на Алекс.

— Изглежда сте имали някакви неприятности, милейди? — Тонът му бе закачлив, но очите му си оставаха загрижени.

— Създавам ви известни затруднения, милорд — отвърна дръзко тя и изгуби съзнание.

През следващите няколко дни Елизия остана в леглото под строгия надзор на Дани. Тази Дани бе истинско съкровище! А отгоре на всичко изпълняваше с удоволствие ролята си на болногледачка. Събраха ѝ се двама пациенти наведнъж. Питър бе все още слаб, но се съвземаше бързо. Непрекъснато протестираше и се оплакваше от скука пред всеки, който се осмелеше да припари в стаята му. Най-много си патеха младите камериерки.

Елизия получи букети и кошници с плодове от Блекмор Хол, с писъмца от гостите, с които бяха вечеряли. Всички проявяваха загриженост за състоянието ѝ. Всички, освен лейди Уудли.

Елизия се отегчаваше в леглото — имаше чувството, че времето е спряло. Раната ѝ бе външна, заздравяваше бързо, а и глезенът вече не я болеше толкова силно. Но цялото ѝ тяло все още беше в синини от падането. Постоянно мислеше за Йън. Беше истинско чудо, че е останал жив. Сега вече не беше сама, брат ѝ се бе върнал. Да можеше да го види, да си поговори с него! Джимс ѝ съобщи, че се е срещнал с Йън и че всичко е наред.

Алекс разделяше времето си по равно между двете болнични стаи. Четеше на Елизия на глас, говореха си, разсмиваше я, правеше всичко, за да прогони скуката ѝ, като любящ и предан съпруг.

„Може да бъде очарователен, когато поиска. Какъв забележителен актьор!“ — помисли си Елизия горчиво. Но тя не можеше да знае какво става в душата му. Изглеждаше наистина разтревожен, когато я намери ранена сред мочурището. По пътя до Уестърли я бе държал на ръце, не позволи на никой да я пипне, преди Дани да донесе вълшебните си церове. Алекс беше побеснял от гняв, направи всичко, за да издири негодника, който бе стрелял по нея, но не намериха и следа. А Елизия трепереше да не открият Йън и да се усъмнят в него.

Тя отегчено усукваше между пръстите си дантелката, с която бе обточена домашната ѝ роба, после въздъхна и се изплези на човечетата от лакирания японски параван.

— Те не могат да ти отговорят, но аз мога! — прозвуча закачлив глас откъм вратата.

Елизия сепнато се обърна към усмихнатия младеж, чието лице още носеше белезите на боледуването. Той ѝ направи смешна физиономия.

— Нарисуваните човечета ще припаднат от ужас, ако продължавате да се кривите — каза Елизия.

— Имам тайното подозрение, че и вие умираете от скука като мене — заяви той и се отпусна в едно от креслата пред горящия огън.

— Позволено ли ви е изобщо да ставате?

— Само минутка още в това проклето легло и сигурно щях да се срасна с него! — каза младият мъж. — Впрочем аз съм вашият девер, Питър Тревейн.

— Така си и помислих. Не съм свикнала да каня външни хора в стаята си.

Даже и да не го бе видяла, когато го пренасяха ранен от каретата, веднага би познала кой е. Приличаше много на Алекс, имаше същите гарвановочерни коси и орлов нос. Само че очите му бяха меко сини и дружелюбни.

— Сигурен съм, че е така. Но се надявам, че няма да остана външен човек за вас — каза Питър и ѝ намигна свойски.

— О, едва ли — каза хапливо Елизия. — След като сте толкова дързък!

— Боже мили! Алекс имаше право. Вие съвсем не сте никакво плахо мишле — Той се разсмя одобрително.

— Искане ми се да е така. Но всъщност трябва да ви се извиня. Та това е вашият дом! Само че като домакиня, аз би трябвало да ви забавлявам и да се грижа за вас, а не обратното.

— Само това не! До гуша ми дойдоха всичките тези грижи. Дани по цял ден ме налива с някакви дяволски горчилки, а камериерките цвърчат и пърхат около мене като ято врабци. Отгоре на това трябва да съдържам любопитството си — заяви обидено Питър.

— По отношение на мене ли? Надали има основание за любопитство.

— Самият факт, че сте моя снаха, е вече истинско чудо. Ако някой ми бе казал преди време, че Алекс ще се ожени, щях да помисля, че не е с всички си. И ако не познавах толкова добре брат си, щях да предположа, че вие сте го примамили в мрежите си. Ала сега, след като ви видях, съм по-склонен да приема, че просто не сте имали възможност да се отървете от него. Каквото поиска, взема си го! Дори бих ви предупредил да бъдете нащрек с него, стига да имаше изобщо някакъв смисъл! Колко съм патил от всеки спор с брат си!

— Предупреждението ви идва твърде късно. Вече си опарих пръстите. Но все пак не се оставям да ме тиранизира! — заяви Елизия с войнствено святкащи очи.

— Алекс съвсем не преувеличаваше. Имате опасен темперамент. Няма да му е лесно с вас! — Питър се разсмя, лудо развеселен от мисълта, че Алекс има да пати с тази жена.

Ала тя не се усмихна. Алекс явно нямаше намерение да си губи времето с нея. Достатъчно зает бе с красивата вдовица. Сутринта го бе видяла през прозореца да отива на езда със същата тази лейди Уудли, която ѝ бе заявила така уверено, че той ще се върне при нея...

— Странно, че никога досега не сме се срещали в Лондон — каза Питър.

Точно в този миг се чуха гласове, вратата се отвори, влязоха Чарлз и Жан-Клод д'Обержер. Графът държеше огромен букет от жълти рози, които поднесе на Елизия с дълбок поклон.

— Ужасно е, че ви виждам да страдате така! Бих искал да убия негодника, който ви причини това — каза той разпалено. Тъмните му очи се плъзнаха с наслада по заоблените ѝ рамене, които примамливо се белееха сред дантелите на зеления копринен пенъоар.

— Колко мило от ваша страна, че идвате да ме посетите, графе! Благодаря за прекрасните рози! — Елизия вдигна цветята към лицето си и вдъхна аромата им.

— Как си, Питър? — попита Чарлз, когато най-после намери сили да откъсне очи от Елизия.

— И да бях умрял, ти нямаше да го забележиш! — оплака се Питър, намусен при вида на своя безнадеждно влюбен приятел.

Чарлз се изчерви и му хвърли убийствен поглед.

— Ядосан си, защото графът не донесе цветя и на тебе.

Французинът се смути.

— О, ужасно съжалявам! Не знаех, че това е прието. Моля да ми простите!

Чарлз избухна в смях, а Питър го изгледа сърдито. Елизия едва прикри усмивката си и обясни на смаяния граф, че двамата само се шегуват.

Графът се надигна, изгледа високомерно двамата млади английски джентълмени, изтегна се небрежно в елегантните брокатени кресла, и каза рязко:

— В моята страна се смята за неучтиво да си правиш шеги с един гост!

Питър прояви достатъчно благоприличие, като се показва поне малко засрамен:

— Простете, графе, не искахме да ви обидим. — Той хвърли укорителен поглед към Чарлз, който се поразмърда смутено на стола си. — Той често говори, без да мисли.

— Струва ми се, че това е обща черта и за двама ви — заяви Алекс, който се появи в салона, облечен в костюм за езда. — Оставих жена си сама, надявайки се, че ще може да си почине, и какво

намирам? Съпругата ми е събрала цяла свита около себе си. Мисля, че вече е хванала в мрежите си неколцина обожатели.

— Не толкова много, колкото имате вие, милорд! — отвърна веднага Елизия.

Алекс изглеждаше раздразнен, че тя приема гости. Човек би могъл да помисли, че ревнува. Но това беше абсурдно! Нали той излезе на езда с лейди Уудли? Щом той може да се забавлява с други, на нея също би трябвало да ѝ е позволено...

Елизия го погледна скришом с крайчеца на очите си, докато той разговаряше с графа. Изглеждаше чудесно в брича си за езда и високите ботуши. Графът също бе ослепителен — мургав, с профил на гръцки бог, с чувствени устни и пламтящи очи, особено когато я гледаше, но Елизия намираще студената красота на Алекс много по-вълнуваща. Всяко движение на мускулестото му тяло излъчваше сила и мощ. До него французинът се губеше, изглеждаше някак женствен с меките си, бели ръце и театралните си жестове.

— Свършено е! Състезанията щяха да са днес и моят петел сигурно щеше да спечели, а, Чарлз? — Питър бе направо съкрушен.

— Най-едрият и зъл петел, който съм виждал! Бих заложил на него целия си годишен доход!

— Няма друго нещо в живота ми, за което да съм потрошил толкова време! — оплака се Питър. — И всичко отиде по дяволите! Ние организирахме борбите, за да затворим веднъж завинаги устата на този фукльо Петерсън! Отвратителен самохвалко!

— Съвсем не знаех, че хората тренират петлите за борба — каза Елизия. — Мислех, че просто взимат някой петел и го пускат да се бие.

Питър я изгледа с презрение.

— Добре, че не залагате, иначе отдавна да сте се разорили! Ами че това е цяла наука! Голямо умение се иска, за да отгледаш един добър боец и да го тренираш — обясни снизходително той. — Трябва да е в най-добрата възраст, някъде около две години. Тогава започва истинското обучение, за да влезе във форма. Аз тренирах моя петел почти шест седмици и го пусках да се бие със сума ти други петли.

— Но не се ли наранява?

— Не, нали шпорите му се свалят! — отвърна Питър нетърпеливо. — Ама наистина ли не знаете това, Елизия? Истинските бойци са с шпори, само когато се състезават.

— Боя се, че всичко това ми е напълно непонятно. Какви са тези шпори?

— Това са шипове, които се слагат на краката им, скъпа! — обясни развеселен Алекс. — Правят се от сребро, дълги са около пет сантиметра и са извити като малка коса. Смъртоносно оръжие!

— Отвратително! — възмути се Елизия. — Това е жестоко и нечовешко! И на вас естествено ви харесва този спорт, макар че бих могла да употребя друга, много по-подходяща дума...

— Не, да си кажа честно, намирам, че е твърде безвкусно зрелище — отвърна отегчено Алекс.

— Аз също го намирам отблъскващ и долнопробен, макар да не обичам кой знае колко петлите.

— Никога няма да се състезавам с птица, която не може да се пази! — защити Питър разпалено любимия си спорт. — Хвърлих толкова усилия да го докарам в добра форма. Сам се грижех за него, ставах по никое време да го храня. След като се нахрани, петелът трябва да се държи в кош със слама, за да се изпоти. Вечерта го изваждаш от коша и му облизваш с език главата и очите...

Прекъснаха го възмутените възгласи на другите.

— Велики боже! Предполагам, че не си близал наистина този проклет петел! — избухна Алекс.

— Разбира се, че не съм! — засегна се Питър. — За какъв ме смяташ? Да не съм полудял! Ближеше го едно от ратайчетата в конюшните.

— Този път няма да се хвана — заяви графът. — Вие пак се шегувате!

— Не, боя се, че Питър говори сериозно, графе. Той никога не се шегува. А аз за сетен път се изненадвам каква страст влага той във всяка работа, с която се захване — каза Алекс.

— О, небеса! — възкликна графът и поклати с недоумение кестенявите си къдрици. — Типични англичани! Но сега трябва да се сбогувам... — Той се обърна към Елизия. — Надявам се, че скоро ще имам удоволствието да бъда във вашата компания, когато вече ще сте напълно оздравяла. — Той ѝ целуна ръка, вперил жаден поглед в устните ѝ. — За мен беше удоволствие!

— Благодаря ви за прекрасните рози, графе! — любезно му се усмихна Елизия и изтегли ръката си, защото зърна яростния поглед на

Алекс.

— Ама че е смешен! — каза Питър, след като вратата се затвори след Алекс и французина. — Не ги разбирам тия френски маниери. Отгоре на всичко този джентълмен няма никакво чувство за хумор! — Питър се надигна неохотно и се запъти към вратата. — По-добре е и аз да вървя. Не се чувствам още съвсем добре. — Той изгледа Чарлз. — Идваш ли?

— Ей сега... — Чарлз се поколеба, свел очи към земята.

Питър застана до вратата.

— Знаете ли, Елизия, вие сте чудесен човек! Никога не съм мислил, че ще мога да се разбирам със съпругата на Алекс. Само при мисълта каква би могла да бъде тази жена ми ставаше зле. Не познавах никоя, която бих искал да нарека своя снаха, кълна ви се! Но вие сте жена от класа — промълви плахо той. Не беше свикнал да показва чувствата си. Бързо излезе от стаята.

Чарлз се поизкашля, като пристъпваше нервно от крак на крак. Извади малък лист от жакета си и го пусна в скута на Елизия.

— Знаете ли — започна той с пламнало лице, — не се прекланям много пред поетите и разните там... Не съм и умен, никой не би могъл да твърди такова нещо! Обаче... Просто трябваше да го напиша за вас. Моля ви да не ме питате как го съчиних, защото самият аз не разбрах как стана. Никога не ми се беше случвало!...

Явно, че новите му способности го бяха накарали да се замисли. Елизия разгъна листа и прочете припряно надрасканите стихове:

*„Очи, като тревата зелени,
Коси, като зората червени.
Кожа, прекрасна като на фея...
О, сърцето ми възторжено пее!“*

Тя погледна младия мъж, който стоеше смутено пред нея и очакваше с трепет реакцията ѝ.

— Чарлз! О, Чарлз, това е най-милото нещо, което някой е правил за мене! Ще си го запазя завинаги. Благодаря ти, скъпи Чарлз! — Елизия стана и спонтанно го целуна по пламналата от смущение

буза. В този миг вратата се отвори и влезе Алекс. Той се спря като вкаменен при вида на тази сърдечна прегръдка.

Чарлз се поклонил и бързо се измъкнал покрай настръхналия маркиз. Сърцето му наистина пееше, когато с грейнало лице затвори вратата зад себе си и закрачи, замаян от щастие, по коридора. Въобще не забеляза слугините, които гледаха ококорени след него и се кискаха в шепите си.

— Виж ти! Нямах представа, че раздаваш така щедро целувките си. Или това е поради факта, че не благоволяваш да ги дариш на мен? — Тонът на Алекс беше язвителен. — Ти самата веднъж каза, че си много възискателна. Не знаех, че предпочиташ хлапета с жълто около устата! — Той бързо отиде до нея и се изправи с цял ръст насреща ѝ: — Бях останал с впечатлението, явно погрешно, че предпочиташ целувките на един истински мъж! — Алекс грубо я дръпна към себе си. — Струваше ми се, че ми отговаряш, когато те накарах да усетиш огъня в кръвта си и да се задъхаш от желание. Не пламна ли кожата ти, когато обсипвах с целувки млечнобялото ти тяло?

Шепотът му пареше ухото ѝ, устните му разливаха наслада по шията ѝ. Той я прегърна още по-здраво, притисна я към себе си, докато нараненото място я заболя. Побиха я огнени тръпки, когато устните му разтвориха нейните и той я целуна дълго и страстно — устата му сякаш никога нямаше да я пусне. Внезапно той я вдигна на ръце и я отнесе в стаята си, на леглото, където вече бе лежала веднъж. Елизия затвори очи в очакване. Искаше го, дори и той да изпитваше към нея само страст, а не любов. Ще приеме онова, което може да получи, ще забрави своята гордост...

Тя усети твърдите му ръце върху тялото си. Той свали нетърпеливо пеньоара и нощницата, тайнството на голите тела ги опияни. Той шепнеше в покорните ѝ устни трескаво, дъх в дъх:

— Наистина ли искаш целувките на друг? Нима Чарлз или онзи лигав французин могат да ти дадат това, което желаеш?

Устните му станаха по-настойчиви, ръката му се зарови в косите ѝ и той диво я притисна. Елизия не можеше да си поеме въздух.

— Аз... аз исках само да му благодаря! — прошепна най-сетне тя, останала без дъх. — Написа ми такова смешно стихотворение! Беше страшно мил и исках да му благодаря.

— Чарлз е написал стихотворение?! Ти наистина си вещица! Примамваш невинните смъртни в опасната си мрежа. Чарлз!... Аз ще ти дам нещо повече от думи на хартия!

Елизия се отдаде с наслада на пламенната му нежност. Отвърщаше на всяка негова целувка, прегръщаше го, галеше го, докато този силен мъж започна да стене от блаженство и се нахвърли върху нея властно и неудържимо.

Останаха дълго да лежат ръка в ръка, докато сърцата и дишането им се поуспокоиха.

— Казват, че съм самият сатана. Но аз намерих своя рай и го държа в ръцете си... — Той шепнеше все по-пламенно, в целувките му отново гореше желанието. — Пусни ме още веднъж в рая, Елизия! — помоли страстно той.

Тя се усмихна тъжно. Рай и ад! Всеки от тях носеше в себе си небе и преизподня!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лейди Тревейн! Моля, събудете се! Лейди Тревейн!

Елизия промълви нещо неразбрано, сгуши се под завивката и я издърпа над главата си. Но гласът продължаваше да пъди сладката омая на съня.

— О, моля ви, милейди! Трябва да дойдете! Милейди!

Най-сетне Елизия се разсъни. Обърна се по гръб и впери очи в тъмнината.

— Какво става? — попита уплашено тя.

— Аз съм, милейди... — Някой дръпна завесите на леглото и Елизия видя в светлината на огъня неясен силует.

— Кой е?

— Аз съм, камериерката Ани... Аз... понякога помагам на Люси.

— Ани? — Елизия се прозя и въздъхна. — Да, добре. Какво се е случило, та ме будиш по това време? Сигурно едва минава полунощ?

— Минава два часа, милейди — отвърна бързо Ани.

— Два часът? — Елизия седна в леглото и разтърси глава. — Какво има, Ани?

— Трябва да ви съобщя нещо... — Момичето заговори шепнешком. — Много е важно! — Ани й подаде някакво шумолящо листче.

Елизия внимателно го пое и изгледа подозрително момичето.

— От кого е това нещо?

— Не бива да казвам, щото е тайна. Дала съм честна дума...

Елизия отметна тежките завивки и с неохота се раздели с топлото си легло. Краката ѝ докоснаха ледения под и тя бързо нахлузи пантофите. Приблужи се до огъня да прочете бележката. Очите ѝ бързо пробягаха по редовете.

— Ани! Веднага извади наметката ми от шкафа, онази тъмната, с кожената качулка. Побързай! Нямаме време!

Елизия се зави в дебелината наметка и дръпна качулката на главата си.

— Има ли задна стълба, която да води към конюшните?

— О, да. Стълбата за прислугата...

— Води ме тогава, само че тихо! Не бива никой да разбере, че излизаме!

Тя просто изхвъркна от стаята. Краят на наметката докосна покривката на масата. Тънкото листче хартия отлетя и падна в средата на пода.

Елизия следваше тичешком слугинята през безкрайните коридори. Най-сетне Ани спря пред малка врата. Единствената светлина, която имаха, бе трепкащата свещ в разтрепераната ръка на Ани.

— Тука е, милейди. Но много внимавайте, щото е страшно стръмна. Оборите са надясно.

— Благодаря ти, Ани. Ще почукам два пъти, за да ми отвориш. Не зная колко ще се забавя.

— О, милейди! — извика Ани уплашено. — Не искам да седя сама в тъмното!

— Вътре вкъщи не може да ти се случи нищо, Ани!

— Ама знае ли човек кой може да броди из къщата през нощта? Ако някой от ония французи вземе, че нахълта и ми пререже гърлото? — Тя изхълца от страх. — А преди това ще ми направи още по-страшни работи... Разбирате, какво искам да кажа... — Ани сгуши рамене и ги обгърна с тъничките си ръце, сякаш да се пази от нещо.

— Докато си седиш тихо като мишле и не вдигаш шум, никой нищо няма да ти направи. Седни и ме чакай! — нареди Елизия.

Не можеше да губи повече време. Тя решително натисна изплашеното момиче да седне на един стол до вратата.

Стигна до конюшните без произшествия. Влезе през страничната врата. Острата миризма на коне и сено я удари в носа, докато вървеше предпазливо по пътеката между боксовете. Само тук-там някой кон изцвилваше, доловил шумоленето на наметката ѝ. Тя вървеше като омагьосана към слабата светлинка в един от ъглите.

— Йън?

— Шшт! — предупреди я Джимс и сложи пръст на устните си. — Ще разбудим целия обор!

— Йън? О, Йън, какво е станало? — Тя коленичи до него в сламата и докосна обезобразеното му лице.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че се блъснах в едно дърво?
— пошегува се той с отпаднал глас.

— Разбира се, че няма да ти повярвам! И по вида, а и по миризмата ти това ми прилича повече на пиянско сбиване! — Елизия се извърна, намокри една памучна кърпа и я притисна внимателно към подутото му око. Йън потръпна от докосването, но тя не отслаби натиска.

— Не разбирам, защо е трябвало Джимс да те вика тук. Ти не бива още да ставаш. С тебе после ще се разправяме, Джимс! — заплаши Йън през стиснати зъби.

— По-спокойно, мастър Йън! — отвърна Джимс. Явно не бе много стреснат от заканата, че после ще си оправят сметките. — Отде можех да знам дали не сте тежко ранен? Бяхте целият в кръв, мислех, че умирате. Мис Елизия нямаше да ми прости, ако не я бях повикал... — Джимс поклати загрижено глава и сви устни: — Тия краища не са много безопасни за един Димарайс.

— Добре направи, че ме извика, Джимс! Но сега искам да зная какво се е случило, Йън! Не мога да повярвам, че едно дърво ще ти нанесе такъв точен удар право в окото — каза Елизия гневно, докато почистваше лицето му от кръвта и калта.

— Ще станете син като теменужка, мастър Йън! — обади се Джимс.

— Усещам вече как посинявам — промърмори младият човек.

— Така. Сега поне заприлича отново на човек! — Елизия подаде на Джимс изцапаните кърпи. — Боли ли те нещо другаде?

— Само наранената ми гордост, тя получи смъртоносен удар. Е, да, имаше и няколко удара в корема...

— Бас държа, че и вие добре сте ги наредили, преди да ви свалят! — подсмихна се Джимс. В представите му се мярнаха счупени носове и избити зъби.

— О, не чак толкова много, колкото ми се искаше. Гарантирам ти обаче, че няма скоро да забравят юмруците ми.

— Знам, че като се наложи, умеете да си служите с тях — гордо каза Джимс и отиде да пере мръсните кърпи в една кофа с вода.

— Да, ама онези снощи си свършиха добре работата — оплака се Йън. — Здравата ме напердашиха.

— Много ли бяха? — запита сърдито Елизия.

— Цяла банда главорези, каквито аз например никога не бих поканил на следобедния чай, сестричке!

— Ох, Йън! Не можеш ли поне веднъж да бъдеш сериозен? Едва не са ти пукнали главата, лицето ти е на каша, а ти си правиш шеги! — скара му се Елизия, но сълзите ѝ бяха готови да рукнат.

— Съжалявам, мила! Само се опитах да поразведря атмосферата. Понякога една шегичка страшно помага.

— Не, аз съжалявам, че ти се скарах! — В гласа на Елизия прозвуча разкаяние. — Но ако знаеш само колко се разтревожих! Шляеш се нощем наоколо с някакви съмнителни типове, които могат да те убият, маскираш се като един Бог знае какъв... Не мога дори да те представя на мъжа си и на приятелите си! Зная, че си се забъркал в нещо. Мога ли да ти помогна?

— Заложено е на карта нещо твърде важно и нямам право да рискувам — отвърна Йън и погледна безкрайно сериозно Елизия и Джимс. — На везните е поставено бъдещето на Англия!

— О! — възкликна Елизия ужасена.

— В момента това е много по-важно от живота на всеки от нас. Аз съм тук под чуждо име. Знаят ме като Дейвид Фрайди...

— Дейвид Фрайди! — извика тя. — Невъзможно! Ти си... Ти си този, за когото ми разказа Луиза?

— Луиза Блекмор? Тя ли ти говори за мене? — попита Йън колебливо.

— Да, разказа ми всичко! — Елизия погледна с разбиране поруменялото му лице. — Ако искаш да знаеш, тя е влюбена в тебе!

— Луиза? Значи... Искаш да кажеш... Харесва ме?

— Не само те харесва. Направо си е изгубила ума по тебе... — Елизия прекъсна мисълта си и запита разтревожено: — И защо трябва да носиш чуждо име?

— Когато не познаваш врага и не знаеш с каква информация разполага, трябва да вземеш всички мерки, за да се предпазиш. Нищо чудно името ми да е било споменавано в министерството, а нали знаеш, че и стените имат уши. Може и да прекаляваме, но предпазливостта не е излишна, ако от това зависи успеха ни.

— Разбирам. Работата сигурно е много опасна — промълви тя замислено и отново погледна подпухналото лице на брат си.

— Да, тези хора не пипат с кадифени ръкавици. Не ми е приятно да зная, че си близо до тях, Елизия. Затова и се старая да не те забърквам по никакъв начин в моите работи.

— Как разкриха кой си?

— Те все още не знаят кой съм, иначе отдавна да са нахранили рибите с мен.

Елизия усети студени тръпки по гърба си, само при мисълта какво е могло да се случи. Тя държеше здраво големите му ръце, като че не искаше да го пусне. Йън се засмя. Разбираше, че се бои за него. Стисна успокоително ръката ѝ.

— Те смятат, че съм някакъв нехранимайко, матрос, изхвърлен от Кралската флота, който си пъха носа, където не му е работа. — Йън се намръщи, защото и той долови миризмата на евтино уиски, с което бе напоил дрехите си. — Преди да се приближа до тях, порядъчно се напарфюмирах с тази гадост за всеки случай, ако ме пипнат. А то така и стана — добави той, изпълнен с презрение към самия себе си.

— Да се приближиш до кого? — попита боязливо Елизия.

— Да се приближа до една група контрабандисти.

— Тук? Аз все си мислех, че хората преувеличават. Но какво значение имат за тебе, един офицер от флотата, няколко бурета бренди и няколко топа кадифе?

— Тези хора пренасят нелегално не само стоки, те докарват и френски шпиони, които събират сведения и застрашават сигурността на страната ни.

— Предателство! — прошепна смаяно Елизия. — Няма англичанин, който да измени на собствената си страна! Сигурен ли си?

— Да — погледна я мрачно брат ѝ. — Има хора, които няма да се опрат пред нищо, за да спечелят пари за няколко жълтици и са готови и душите си да продадат.

„Как е възможно да затънеш толкова, че да извършиш предателство към отечеството си?! Кой можеше да бъде...“

— Скуайър Блекмор! — каза Йън, сякаш прочел мислите ѝ.

— Скуайърът?! О, не! Това е невъзможно! — извика Елизия невярваща. — Нали той... Той е... Ами че той е просто един надут пуяк!

— Безспорно. Но под тази лъскава перушина се крие алчен, властолюбив човек. Той само чака да те клъвне като змия, ако се

изпречиш на пътя му. Преструва се на щедър и гостоприемен, а оставя арендаторите си да мрат от глад. Докарва се на гостите си, прави се на добродушен и любезен, а тормози цялата околност със заплахи и ултиматуми.

Елизия го гледаше изумена скуайър Блекмор? Контрабандист! Изменник! Този човек през цялото време се правеше на клоун. Влечуго, припъзляло до богатите си приятели. Никога не би и помислила, че може да е опасен. Разбира се, направи ѝ впечатление как се бе отнесъл с Луиза. Приличаше ѝ на заек, който с потръпващ нос души и наблюдава всичко наоколо, сякаш отвсякъде дебне опасност. Бе успял да я заблуди, да я заслепи с крещящите си дрехи.

— Трябва да обезвредим тази престъпна шайка, преди да успее да осъществи плановете си! — продължи Йън вече по-словоохотливо. Елизия го гледаше втренчено. Толкова се бе променил! Беше станал решителен мъж, който може да бъде опасен враг. — Не искам да те въвличам във всичко това, Елизия, но ти би могла да събереш някои сведения. Можеш да ходиш в Блекмор Хол, а за мене това е невъзможно. Опитай се да научиш какви нови хора пристигат, хора, които не познаваш. А ми се ще да наблюдаваш и скуайъра, и хората, с които разговаря. Макар да се съмнявам, че той ще стори това открито. Но не бива нищичко да пропуснем! Очевидното понякога е най-добрата форма за прикриване. Особено ме интересува един определен човек: граф д'Обержер.

— Той пък какво общо има с това? — запита изненадано Елизия.

— Той е шпионин!

— О, не!

— Познаваш ли го? — оживи се Йън. Междувременно лявото му око се беше затворило напълно.

— Да, запознах се с него — каза Елизия тъжно. — Не мога да повярвам, че е забъркан в това. Той е французин, но ненавижда Наполеон. Имотите му са конфискувани, Наполеон го е докарал до просешка тояга. Как може да е агент?!

— Казвам ти, че е! — отвърна рязко Йън. — В момента той държи в ръцете си секретни документи, откраднати от министерството. Ще се опита да ги пренесе тайно във Франция. Имаме доказателства, че е свързан с Наполеон. Лъже, че всичките му имоти са конфискувани, ако изобщо е притежавал някакви имоти. Сигурно не е

и граф. А ако наистина е онова, за което се представя, значи просто е един от многото, които се опитват да си върнат богатствата, като се съюзяват с Наполеон.

Елизия изохка. Никой ли не бе такъв, какъвто изглежда? Всички ли играят театър? Един безкраен маскарад! Дори не издават истинските си чувства пред останалите...

— Графът е скрил добре документите. Ако нещо ти направи впечатление, трябва веднага да кажеш на Джимс, той ще ми го съобщи. Нашите кораби наблюдават пътищата към Франция, но не можем да рискуваме да ни забележат, защото ще избягат. Имаме основание да смятаме, че този път ще чакат френски военен кораб, за да отнесе документите. Ще стане тия дни. В събота е първата безлунна нощ, досега нощите бяха все светли.

Йън стана и помогна на сестра си да се изправи. Прегърна я с обич.

— Ще ограничиш действията си само до слушане и наблюдаване! Няма да правиш опити да ровиш сама наоколо. Не искам да се излагаш на опасност. Джимс ще ми съобщава как върви оздравяването ти...

— Но аз съм вече съвсем добре, Йън! — прекъсна го Елизия.

— Още си слаба. Не желая да рискуваш. Познавам твоя темперамент, Елизия, затова те предупреждавам. Тези хора са опасни и няма да се поколебаят нито за миг да те премахнат, ако застанеш на пътя им. Затова само ще предаваш на Джимс това, което научиш. Разбра ли ме?

— Да, Йън — обеща Елизия неохотно. — Ще бъда предпазлива.

Отговорът ѝ успокои Йън.

— Сега вече разбираш, защо трябва да крия кой съм. Никой не бива да узнае за мен или за мисията ми, защото не сме сигурни кои са наши приятели. Прибирай се сега, преди да си се простудила! Ужасявам се от това, че вече си посветена в тази история. Бог ми е свидетел, че бих се чувствал много по-добре, ако ти си беше на сигурно място горе, на север, и не те бях забърквал в тази каша.

— Не се безпокои за мене, Йън! Нищо няма да ми се случи. Достатъчно проблеми си имаш, за да се измъчваш сега и за моята безопасност! Освен това те няма да посмеят да сторят нещо на една

маркиза. Но какво ще стане с Луиза? Обикнах я и съм сигурна, че тя няма нищо общо с цялата тази низост.

— Разбира се, че няма! Тя е невинна като новородено. И аз се тревожа за нея, но какво мога да сторя? — Йън поклати безпомощно глава. — Тя при всички случаи ще пострада. В тази история има само едно разрешение, а то ще окаля името ѝ. — Йън погледна сестра си, застанала неподвижно до него. — Грижи се за нея, моля те! Тя ще има нужда от някой, на когото да се довери, който да я прибере и... — Той млькна, отвратен от ролята, която трябва да играе. — Мен тя няма да може да ме понася.

— Ще се грижа за нея, Йън. Ала мисля, че си несправедлив към Луиза. Ако научи цялата истина, няма да те мрази.

— Върви сега, скъпа! — прошепна Йън.

Беше се примирил с пътя, който трябваше да извърви.

Тя го целуна бързо, вдигна качулката си и излезе крадешком от конюшните. Джимс настоя да я съпроводи до вкъщи.

— Джимс — помоли Елизия, когато стигнаха до страничната вратичка, — пази го, моля ти се! Той ще има нужда от твоята помощ повече, отколкото аз.

— Ще се помъча, мис Елизия! Само че вие казвате да се грижа за мастър Йън, той пък вика да се грижа за вас... А и двамата много добре знаете, че никога не правите онова, което ви казвам. Вършите, каквото сте си наумили. И двамата сте твърдоглави. И да ви съветвам, и да не съветвам — нищо не може да ви спре — оплака се Джимс.

— Горкият Джимс, все те ядосваме, нали? — погледна го разкаяно Елизия.

— Това не мога да го отрека! — засмя се Джимс. — Ама нали знаете, че не понасям кротките, обичам бесните, дете дяволът им е в кръвта!

— Макар и да е трудно, Джимс, все пак грижи се за Йън! — прошепна Елизия и изчезна през тясната врата.

Цялата трепереше от студ. Свали наметката, хвърли я на леглото и отиде до камината да се посгрее. В светлината на огъня, стройното ѝ тяло се очерта под прозрачната нощница, докато разтриваше измръзналите си рамене. Ани бе отговорила веднага на почукването. Момичето не успя да скрие облекчението си, като видя Елизия.

Не можеше да спре да трепери. „Навярно е по-скоро от нерви, отколкото от студ“ — помисли си тя, загледана в пламъците. Нямаше представа как може да помогне на Йън. Откъде да започне, къде да наблюдава, какво да слуша? Сега, когато знаеше истината, всяко действие — дори и най-невинното — ще ѝ се струва подозрително. Ами Луиза? Какво ще стане с нея, ако Йън изкара всичко на бял свят? Не можеше да повярва, че Луиза би го презряла...

Някакво изскърцване я сепна. Елизия се обърна. Алекс седеше неподвижно в едно от креслата в тъмния край на стаята. Не бе го забелязала при влизането. Откога ли седеше там?

— Къде беше? — запита най-сетне той с леден тон.

Тя мълчеше. Гласът ѝ бе пресекнал. Не можеше да откъсне очи от златния поглед, проникващ сякаш до мозъка ѝ, за да чете свободно мислите ѝ.

— Не си ли си приготвила някакво оправдание? Смятам, че имам право да зная. В края на краищата, аз съм твой съпруг. Или отново забрави това? Може би мислиш, че не е редно да зная къде броди жена ми посред нощ? Срещата трябва да е била твърде важна, за да се измъкнеш в този студ...

Той стана и тръгна към нея с походката на пантера, която дебне жертвата си. Елизия усети, че е бесен от гняв. Застана пред нея и ѝ прегради пътя за отстъпление. Гледаше я с безкрайно презрение.

— Струваше ли си поне? — Той презрително сви устни, погледът му се плъзна по тялото ѝ с обидна насмешка. — Нали си била в прегръдките му, не те ли стопли горещината на тялото му, та мръзнеш?

Алекс се извърна гневно, като че ли не можеше повече да я гледа. Започна да се разхожда напред-назад пред камината, която с пламъците си сякаш още повече подклаждаше яростта му. Той рязко спря пред Елизия.

— Е? Нямаш ли оправдание? Няма ли сладки лъжи, колкото да ме заблудиш? Или ще застанеш пред мен и нагло ще си признаеш, че си била при мъж?

— Нямам подготвени нито лъжи, нито оправдания. Нямам какво да казвам. Можеш да мислиш, каквото желаш! Само че искам да те предупредя, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. А истината много често е съвсем различна от онова, което виждаме — отвърна Елизия спокойно. Не беше възможно да му каже истината, без

да наруши обещанието, дадено на Йън. Или Алекс трябваше да ѝ повярва, или тя трябваше да издаде брат си.

— Ти искаш да ме предупредиш! — повтори той, изумен от нейната безочливост. — Наистина имате право, милейди! Вие действително не сте онова, за което ви смятат хората. Вие не сте невинна млада девойка, сладка и нежна, вода ненапита! — Той се засмя грозно. — Измамата и интригите страшно ви подхождат. Вие сте като всички останали жени. Тичате след авантюрата на откраднатите целувки, чудите се как да мамите съпруга си. Подигравате се с всички истински чувства. Вашата измамна невинност ме направи сляп! — Алекс ѝ обърна гръб. Цялото му лице изразяваше самопрезрение. „Как можа да се излъже така в нея!...“ Той хвърли в лицето ѝ едно тънко листче хартия. — Не познавам този Йън. Навярно е някой от вашите бивши любовници от север. Дали не бяхте тръгнали да се срещнете в Лондон именно с него? Покъртителната история за лелята и търсенето на работа в Лондон беше измислица, така ли? Може би сте измислили целия този театър заедно със сър Джейсън? Как можах да падна в клопката като някакъв хапльо! Милейди, моите поздравления! Правите се на невинно момиче, като че сте родена за тази роля!

— Вие би трябвало да знаете това по-добре от всеки друг, защото вие сте първия и единствен мъж, който ме е имал — успя да каже най-сетне Елизия в своя защита.

Алекс стисна юмруци. На бузата му един мускул трепкаше неудържимо. Вече не бе в състояние да възпира насъбрания се гняв. Той се извърна настрани да не гледа тези зелени очи, които го обвиняваха в престъпление. Жилите на врата му пулсираха. Огледа се из стаята и погледът му падна на малката порцеланова кукла. Вечната изписана усмивчица сякаш му се подиграваше и напомняше за всички женски коварства и измами. Ръката му посегна и въпреки отчаяния вик зад гърба му, той сграбчи малката женска фигурка, която въплъщаваше всичко, към което изпитваше отвращение. Захвърли я с все сила на земята и тя се пръсна на хиляди парченца.

Елизия се втурна покрай него и падна на колене, без да мисли, че може да се пореже от парчетата. Наведе се над куклата и вдигна част от главата, на която още се крепеше руса къдрица. По разбития череп висяха парченца от лицето. Елизия се наведе още по-ниско, за да

запази строшената кукла, да не допусне още да я наранят... Тялото ѝ се разтресе от неудържим плач.

Алекс остана неподвижен. Най-после до него достигнаха риданията на Елизия и го изтръгнаха от вцепенението му. Той видя крехката ѝ фигура, разтърсвана от сърцераздирателно хлипане. Приведе се да обхване раменете ѝ, да я вдигне, ала тя се дръпна от ръцете му, като че щяха да я опарят, и пропълзля далеч от него като бито куче.

Той тихо изруга, догони я и я вдигна на ръце въпреки опитите ѝ да избяга.

— Стой мирно, Елизия! Господи, не искам да те ударя! Нямах основание да бягаш така от мене!

Елизия престана да се съпротивлява и се отпусна в ръцете му, които я държаха здраво притисната към гърдите му. Маркизът внимателно я остави на леглото и започна да приглажда със странно сковани пръсти косата ѝ.

— Елизия! Погледни ме? — заповяда той, но очите ѝ останаха втренчени в нищото. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо, клепачите ѝ — зачервени от плач. Стискаше конвулсивно събраните парчета и той едва ги откопчи от пръстите ѝ.

— Мразя те! — прошепна тя с разтреперан глас.

Той започна да бърше порязаните ѝ ръце, като намокри носната си кърпа с вода от гарафата до леглото. След като свърши, Алекс стана и каза студено:

— Чувствата ви са споделени, милейди!

С тези думи той излезе от стаята. Елизия чу как затвори вратата между спалните им. Тя седеше, вперила поглед в пода. Там лежаха, разбити от една властна ръка, всичките ѝ надежди и мечти, всичките ѝ илюзии. Доверието ѝ бе убито в момент на безсмислен гняв.

Но защо трябваше да се тревожи? Честно казано, отдавна виждаше как всичките ѝ идеали постепенно се рушат. Само че не искаше да си го признае, може би защото това бе единственото нещо, за което все още можеше да се хване. Дори заблудите умират трудно. Всичко, което искаше, бе да бъде обичана, потребна и закриляна, да живее, отдадена на своето семейство. След като това се оказа невъзможно, не ѝ оставаше нищо. Предпочиташе да умре, отколкото да живее без мечтите си.

Какво бе направила, та ѝ бе отредена такава съдба? Елизия се усмихна горчиво. Беше се влюбила в самия сатана. Заслужаваше си всеки удар, който съдбата стоварваше върху нея!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елизия плъзна пръсти по фината кожена подвързия на книгата, оставена на скута ѝ. Алекс отново излезе на езда с лейди Уудли. Това не бе никаква тайна. Той винаги ѝ казваше къде и с кого излиза да язди. Като че ли изпитваше наслада да ѝ го съобщава. По всичко личеше, че студеното мълчание и равнодушието, с което тя посрещаше неговите думи, изобщо не му правеха впечатление.

Тя се опитваше да отгатне колко ли често се вижда той с вдовицата. Дали се срещаха на някакво тайно място, известно само на тях двамата? Явно бе, че той се е върнал при лейди Уудли, точно както бе предсказала тя. Добре, нека да си го вземе! Елизия презираше и мразеше Алекс за всичко, което бе направил... О, не! Не е вярно! Не можеше да се самозаблуждава. Той все още я държеше в плен. Въпреки волята си тя продължаваше да бъде влюбена в Алекс. Беше ужасно, че е наказана с пренебрежението и неуважението на човека, когото обича.

Ала можеше ли да вини само Алекс за това? Та нали доказателствата срещу самата нея бяха направо смазващи! Нямахме как да се защити. Беше дала честна дума да мълчи и не можеше да я наруши. Ако пренебрегнеште обещанието си, можеше да се стигне до трагични последици за всички, и най-вече за Йън.

Възможно е някой ден Алекс да разбере истината. Дотогава обаче ръцете ѝ бяха вързани. И все пак мъката и постоянното очакване през тези безкрайни дни, бяха непоносими. Нямаха случай да изяснят недоразумението. Елизия чакаше безпомощно и само наблюдаваше с ужас как бездната между Алекс и нея става все по-дълбока.

Дано събитията да се развият по-бързо! Но въпреки цялата си бдителност, досега бе събрала съвсем малко информация, която Джимс предаде веднага на Йън. Скуайърът не бе разговарял насаме с графа, поне докато Елизия беше с тях. В компания двамата се държаха учтиво, но съвсем безразлично един към друг.

Елизия все още не можеше да повярва, че скуайърът е контрабандист и предател, особено като гледаше как забавлява гостите си с разни весели истории, как се смее добродушно! Ами графът? Колко лесно се бе хванала в мрежата на неговите ласкателства и съзливите му истории! Той продължаваше да ѝ показва обожанието си и я отрупваше с внимание. Междувременно пък Алекс даваше храна на клюките със своя флирт с лейди Уудли, без никак да се интересува от французина.

„Всички живеем сякаш на ръба на някаква пропаст? Като последните дни на Помпей!“ — помисли си Елизия.

Какво ще излезе от всичко това? Само разруха. Скуайърът и графът обвинени в предателство, доброто име на Луиза и на мисис Блекмор опетнено завинаги... Какво ще стане с тях? Къде могат да идат, така че никой да не ги познава?

Мисис Блекмор. Как би понесла тази женица такъв тежък удар. За всекиго бе ясно, че тя разчита за всичко на скуайъра, зависи от всяка негова дума, от всеки негов жест. Седеше в ъгъла на своя разкошен салон като уплашено мишле, в стая пълна с котараци. Колкото и да се бе опитвала, Елизия нито веднъж не успя да я въввлече в разговор. И никой друг не успяваше да я заговори.

„Наближава буря! Като някакво знамение!“ — помисли си Елизия, загледана в черните облаци, които се трупаха на изток. През последните няколко дни небето бе толкова ясно, морето — като огледало.

— Надига се буря! — обади се Питър зад гърба ѝ.

Елизия му се усмихна топло. Беше ѝ станал страшно симпатичен.

Разнесе се тътен на далечни гръмотевици. Черните облаци се кълбяха все по-ниско.

— Ето затова предпочитам през зимата да съм си в Лондон — каза Питър и трепна, когато светкавица проряза небето. — Но няма да стане скоро. И все пак — той погледна изненадан упоритото изражение, което се появи на лицето на Елизия — тази буря е като нежен зефир в сравнение с бурята, която се мъти тук. Въздухът може с нож да се реже, толкова голямо е напрежението. Какво си се провинила, та Алекс се държи по този начин? Толкова груб и отблъскващ не съм го виждал никога досега!

— Едно недоразумение — каза Елизия спокойно.

— Недоразумение? Не бих искал да съм наблизко, когато речете да се скарате истински! — възкликна Питър. — Щом ти влезеш в стаята, той започва да се държи като бик, на който развяват червен плащ пред очите. Броди из къщи с лице като буреносен облак. Не смея да гъкна пред него от страх, че ще ми откъсне главата. А пък ти... Държиш се, като че ли си над тези неща. Като някаква калугерка в манастир. Вярно че не е моя работа — продължи той, без да обръща внимание на ядосания поглед, който му хвърли Елизия — и не ми се ще да бъркам в гнездото на осите и да разпитвам Алекс. Но ти поне би могла да ми кажеш какво се е случило, та се мразите чак толкова.

— Просто недоразумение — повтори Елизия. — Не мога нищо да обясня. Няма никаква надежда за сдобряване.

Питър сложи ръка на раменете ѝ и се усмихна съчувствено. За него това бе свършено нова роля — той да бъде опитният и мъдър съветник. Изведнъж се почувства много по-възрастен от Елизия, въпреки че бе само две години по-голям от нея.

— Алекс е дяволски горд и е свикнал всичко да върви по неговата воля. Винаги той трябва да има последната дума. Не може да допусне една жена да му противоречи. — Питър се засмя. — Ама и ти май с нищо не се примиряваш! Той е толкова дебелоглав, че просто не може да приеме твоята независимост. Не повярвах на очите си, като видях какви работи си позволяваш.

— Аз също съм свикнала нещата да стават така, както аз желая. И му се сърдя, че иска постоянно да ми се налага.

— Е, ти си постигнала неща, които аз никога не съм посмял да си позволя. А съм имал достатъчно разправии с негова милост, големия брат. Може би точно там е главният проблем. Той толкова се е вживял в ролята на големия брат, в задължението си да бъде за мен и майка, и баща, че съвсем естествено веднага поема командването. Този човек е роден за диктатор! И затова направо се смаях, като видях колко неща ти позволява! Ако аз бях на твое място, щяха да играят плесниците!

— Мисля, че него вече не го е грижа какво правя, ако изобщо го е интересувало някога. Навярно с моята упоритост съм засегнала болезнено егоизма му. Не че е толкова загрижен за моята безопасност

или за моето благополучие — опита се да обясни тя. Говореше спокойно, но една предателска сълза потече по бузата ѝ.

— Това е абсурдно! — възрази Питър. — Та той е луд по тебе! Той е гореща натура, а ти успя да го възпламениш! Трябва да ми вярваш! Пожарът е налице, Елизия, уверявам те! Под студената му външност всичко искри и пламти. Цялата му слава на... — Питър млькна смутен, поруменя, но събра кураж и продължи: — ... на демоничен любовник не се е появила току-така, той съвсем не е някаква студенокръвна риба.

— Ако наистина пламти, то е заради лейди Уудли, а не заради мене.

— По дяволите! — изруга грубо Питър.

— Какво каза? — премигна изненадано Елизия.

— Казах „По дяволите!“. Това са глупости и ти се правиш на обидена! Познавам те достатъчно добре!

— А защо не вярваш, че Алекс е влюбен във вдовицата? Напоследък не се отделя от нея.

— Това е само номер, за да те накара да ревнуваш. Просто иска да си отмъсти. Алекс изобщо не понася скуайър Блекмор, а още по-малко натруфения му дворец, така наречения Блекмор Хол. Отива там, само за да избегне необходимостта да остане насаме с тебе. Кипи отвътре и се страхува да не избухне. Той просто използва Мариана. Ако я искаше, можеше да се ожени за нея още в Лондон, тя му даде какви ли не възможности да ѝ направи предложение. Та Алекс бе направо щастлив, когато скъса с нея! Той не може да понася жени, които се отнасят собственически с него, това е!

— Може да е променил мнението си и да е разбрал, че е направил грешка, като се е оженил за мен — опита се да разсъждава Елизия.

— Разбира се, че не! Глупости! Такива грешки Алекс не прави. Той знае какво иска! — заяви Питър твърдо. — Всички сполучливи бракове в нашето семейство са били бурни, това идва от арабската кръв, която тече в жилите ни, така разправят.

— Арабска кръв? Не си прави шеги! Англичанин с арабска кръв във вените си! — усмихна се Елизия. — А отгоре на това и англичанин, който си го признава?! Мисля, че ако имаше такова нещо, то би се пазило като семейна тайна, за която се говори само

шепнешком. Във всяко семейство има по някоя такава тайна. Чудесно е наистина да можеш да проследиш рода си векове назад, но не е много приятно, да се натъкнеш изведнъж на някой арабин сред прадедите си. Колкото и цивилизована да е тази древна раса, в Лондон ги считат за езичници. Висшето общество в наши дни смята всеки чужденец за опасен.

— Да, но забравяш колко много си пада това твоє висше общество по всякакви тайни и любовни романи. Ние сме или поне Алекс е известен и за нас се говори. Представяш ли си какъв шум ще се вдигне, ако изведнъж изкараме на бял свят някаква прабаба — арабска принцеса?

— При това ще бъде чиста измислица!

— Не, истина е! Това, мила ми снахо, би взривило цялото висше общество! Ще се ококорят, като научат нашата доста романтична история. И без друго за семейство Тревейн се носят легенди...

— Сега вече разпали любопитството ми и няма да е честно, ако не ми разкажеш всичко. Можеш да ми се довериш. В края на краищата и аз съм от семейство Тревейн, не е ли така?

— Така е наистина, но трябва да ми дадеш дума, че нима да кажеш никому за това петно в нашето родословие. — Питър я погледна съзаклятнически.

— Обещавам!

Миглите на Елизия затрепкаха от любопитство и нетърпение. От сълзите в зелените очи не остана и следа. Питър се засмя одобрително, заведе я до един стол, седна на килима пред камината и протегна дългите си крака към огъня.

— Трябва да ти кажа, че миналото ни съвсем не е изискано!

— Зная. Чух вече за пирата.

— О, да! Бил е страхотен тип! — каза Питър гордо. — Не бих имал нищо против да се върна в онези славни времена. Приключения, кръстосване на шпаги, спасяване на красиви девици... — размечта се той. — Този наш працядо си е бил обикновен разбойник. Обиколил е света с кораба си неведнъж и дважд, проправял е пътя за идните поколения.

— Включително и за пирата, дето е накачил плячката си в големия хол — присмя се Елизия.

— И все пак е един пример за подражание, не мислиш ли?

— Пример за кого? Трябва да уточниш.

— Е, добре. Може да се каже, че той е разкрил нови хоризонти, подтикнал ни е да разширяваме познанията си за земята и хората, да бродим из чужди страни — дълбокомислено изреждаше Питър, вживял се в ролята си на древен разказвач. — И така, нека се върнем към първия Александър, от когото брат ми е наследил името си — ухили се той.

— Така и предполагам. Не съм очаквала друго — вметна Елизия заядливо.

— По време на своите пътешествия той попаднал в ръкопашен бой при абордажа на арабски кораб за превозване на роби, натоварен тежко с богатствата, спечелени от продажбата на клетите хора. Но на кораба се намирал и един особено ценен товар — щерката на някакъв шейх от пустинята. Чувал съм, че те живеели като истински крале в шатрите си. Та онези търговци на роби били отвлекли дъщерята на един такъв пустинен крал, за да търсят откуп или да я продадат на търг. Съдбата ѝ била решена. Но ето че се явил моят праядо и я пожелал за себе си. Тъмните ѝ коси и жълтите като пустинята очи го омагьосали и я довел като невеста в къщата си. Така са дошли в семейството жълтите очи, които се появяват през поколение.

— Наистина чудесна история, Питър! Но се питам дали е била толкова романтична, колкото разправяш. Твоят праядо е бил пират, който си е присвоявал всичко, което му хареса, и изобщо не е държал сметка за чувствата на бедното момиче. Представям си как е умирала от страх! Първо я отвличат търговците на роби, след това я пленява пират от задморска страна... Била е осъдена да не види никога повече семейството си.

— Е, и така може да се каже. Сигурно е бил разбойник. Обаче въпросната дама му родила осем сина и три дъщери, живяла тук, в Уестърли, до дълбока старост, заобиколена от цял рояк внуци. Съпругът ѝ бил неин предан слуга, годините на пиратството били напълно забравени.

— Както изглежда, в семейството е имало доста опасни типове — отбеляза Елизия хапливо.

— Виждаш значи, какво лошо момче може да бъде брат ми.

— Знаех го от самото начало — заяви Елизия раздражено.

— О, така ли? А защо тогава не побягна от него като от чума? — В очите на Питър се мярна сянка на съмнение: дали Жокера не бе казал истината?

Той не знаеше каква игра играе брат му. Но ако не внимава, Алекс ще загуби Елизия, а би било наистина жалко. Дявол да го вземе! Защо се преструва, че е влюбен в Мариана? Когато беше в Лондон, толкова се радваше, че се е отървал от нея. Алекс се опитваше да накара Елизия да ревнува, а това означаваше, че наистина я обича. Иначе не би си давал този труд, не беше в неговия стил... И все пак нещо не беше наред. Ако Алекс не внимава, нещата могат да се обърнат срещу него. Питър нямаше доверие на тази лицемерна котка Мариана.

„Дяволите да го вземат!“ — повтори той на ум, като видя ядовитото сбърченото чело на Елизия, вперила очи в огъня. Дали не си мислеше какво правят в момента Алекс и Мариана?

Внезапно Елизия рязко стана и остави книгата, която се бе опитвала да чете.

— Ще отида да пояздя. Не издържам повече! — И тя бързо излезе, прошумолявайки край него с розовите си фусти.

Питър понечи да я спре, но само сви рамене, защото вратата се хлопна, преди той да успее да каже и дума. Стана бавно и отиде до прозореца, проклинайки негласно брат си. Загледа се навън — мъглата се носеше на валма, завихряше се около скалите и се стелеше над морето. Мъгла! Господи, какъв тягостен ден! Надяваше се, че Елизия не ще се реши да излезе. Но тя беше в едно такова непредсказуемо настроение, че всичко можеше да се очаква. Твърдоглаво момиче. Излиза всеки ден със своя страховит Ариел, все едно какво е времето. Нищо чудно, че между нея и Алекс непрекъснато хвърчат искри. Питър поклати глава и си наля глътка бренди, преди да се изложи на студа и на гнева на Елизия.

Елизия пъкна дебелия том обратно между книгите на лавицата и си отбеляза мястото. Ще трябва да започне да го чете отначало. Главата ѝ бе толкова заета с мисли, че не можеше да си спомни и половината от онова, което бе прочела сутринта.

— Любима моя, най-после сме сами! Трябва ли винаги да сме следени от нежелани погледи и любопитни уши?

В плътния глас на мъжа имаше по-скоро досада, отколкото оплакване. Елизия се вцепени, когато вратата на библиотеката се затвори и се чу шумолене на коприна.

— О, Алекс? Защо тук? Знаеш, че мразя книгите. А тук има цели купища.

— Нали искаше да бъдем сами, Мариана — отвърна Алекс с плътния си, дълбок глас.

— Разбира се, че исках. И това бе причината...

В стаята бе съвсем тихо. Елизия не смееше да диша. От мястото си на горния етаж би могла да вижда цялата библиотека. Ала тя стоеше притихнала в ъгъла, прилепила гръб до студеното стъкло на прозореца. Дочу продължителна въздишка, а след това тих, изкусителен смях. Елизия притисна пръсти към устата си, за да задуши риданието, което се надигна в гърлото ѝ.

— Толкова ми липсваше, скъпи мой! — проплака Мариана. — Трябва скъпо да платиш за това, че ме заряза в Лондон и се ожени за тази особа.

— Готов съм да заплатя всяка цена, която поискаш — отвърна Алекс вяло. Гласът му предизвика вълна от болка и копнеж, която заля Елизия.

— Ммм! Трябва да измисля нещо ужасно, което да удовлетвори наранените ми чувства. Ти беше ужасно груб с мене. Всъщност би трябвало изобщо да не ти проговоря повече, Алекс!

— Щом така искаш... Решението зависи от теб?!

— Знаеш, че не мога да живея без тебе! Целуни ме! — заповяда лейди Уудли с прегракнал глас.

Мълчанието, което последва, убеди Елизия, че съпругът ѝ е изпълнил желанието на дамата.

— И какво ще правим с нея? — попита след малко Мариана с нескрита омраза в гласа.

— Нищо.

— Как нищо? Но в такъв случай какво ще стане с нас двамата? — Пискливият глас на Мариана проряза тишината на библиотеката като с нож.

— Ще продължаваме както досега. Не е необходимо да се променя нищо. Ние ще сме в Лондон, а тя... — Той направи кратка пауза, като че ли самата мисъл за Елизия му бе противна. — А тя ще си седи тук, мила моя!

— Искаш да кажеш, че следващата седмица тя няма да дойде с тебе в Лондон?

Гласът на Мариана изразяваше надежда. Доброто ѝ настроение се бе върнало отново.

— Точно така.

— Е, добре, но ако тя си науми да те последва? Може да ни създаде неприятности.

— Тя няма да дойде! Ще се разпоредя да остане тук, в Сейнт Флауър. Като разбере, че е нежелана, съмнявам се, че ще поиска да дойде с нас. Освен това мисля, че тук ще се забавлява превъзходно! — додаде Алекс с леден тон, който подейства на Елизия като плесница.

— Още навремето ти казвах, че не бива да правиш нищо на инат! Само заради това, че не сме били на еднакво мнение за някаква си дреболия! Ако беше направил каквото ти казвах, сега да сме женени. Аз щях да нося достойно смарагдите, а не тази жена. При това аз познавам златари, които ще ги направят като нови — и обков, и всичко! — Мариана въздъхна. — Как не можеш да се отървеш от тази особа!

— За убийство не съм готов, скъпа моя! — Гласът на Алекс се заби като нож в скованото от тъпа болка слепоочие на Елизия. — Но какво стана с плановете ти да се омъжиш за херцога? Отказа ли се от това начинание? — Алекс я погледна и продължи с насмешка: — Или не задържа въдичката достатъчно дълго и благородната особа ти се изплъзна?

— Ужасен си! — възкликна Мариана. — Очаквам обявлението за годежа ни да излезе във вестника до две седмици. Лин страшно бърза. Още отсега ме нарича своята херцогиня.

— Колко мило от негова страна! Това се казва истински мъж! Бях започнал да се съмнявам, че в жилите му тече топла червена кръв — заяви сухо Алекс. Явно бе, че опитите на Мариана да предизвика ревността му не му направиха никакво впечатление. — Да тръгваме ли? Май че скоро ще завали, а пада и мъгла.

— Това е най-неприятното място на света! Защо точно ти трябваше да си от Корнуол? Колко добре щеше да е, ако имаше един нормален замък в Съмърсет или в Съсекс! Така просто не мога... — Оплакванията на Мариана заглъхнаха към вратата на библиотеката.

— Като Линвил, искаш да кажеш. Разбира се, ти не бива... — Вратата се хлопна и Елизия не можа да чуе по-нататък думите му. Тя стоеше като замаяна. В главата ѝ нямаше нито една ясна мисъл. Алекс заминава за Лондон. Сам. Тя трябва да остане в Корнуол. А той се връща към предишния си живот и към жената, която бе обичал и която все още обича...

Сега Елизия разбра — нямаше вече и капчица съмнение, че го е загубила. Не можеше повече да си затваря очите. Питър се бе заблудил. Това не е игра на ревност, която Алекс се опитва да играе заради нараненото си тщеславие. Той просто я напуска! Навремето, когато мислеше, че го мрази, Елизия би се зарадвала. Но сега чувстваше само безкрайна тъга, като че ли нещо в нея беше умряло. Като че ли една розова пъпка, разтворила жадно личице към топлите слънчеви лъчи и дъждовните капки, бе осъдена да изсъхне.

Заслепена от сълзи, тя излезе тичешком от къщата. Бе облякла костюма си за езда и тръгна право към конюшните. Никой не се опита да я спре, когато нареди да оседлаят Ариел. Джимс не се виждаше наоколо. И въпреки загрижените погледи, които конярят многозначително хвърляше към небето, Елизия излезе от двора.

Препускаше по шосето. Колко ѝ се искаше това надвиснало мрачно небе да се разцепи най-сетне! Остави далеч зад себе си тръгналия да я съпровожда слуга — той се виждаше като точица на хоризонта. Елизия увеличаваше разстоянието помежду им все повече и повече. Изведнъж съзря пред себе си конник, който се приближаваше през мочурището откъм Блекмор Хол. Когато ездачът дойде по-близо, Елизия позна ливреята. Беше един от конярите на скуайъра. Той спря коня си пред нея.

— Вие ли сте лейди Тревейн? — попита плахо той и измъкна от джоба си запечатано писмо.

— Да. Какво има?

— Това е за вас.

Той ѝ връчи писмото, обърна коня си и без да изчака отговор, препусна обратно. Елизия разчупи печата. „Сигурно е от Луиза!“ —

помисли си тя и плъзна поглед по грижливо изписаните редове. Ръцете ѝ се разтрепериха, думите започнаха да подскачат пред ужасените ѝ очи.

Лицето ѝ стана мъртвобледо. Елизия погледна назад към своя придружител, но момчето още не се виждаше. Не можеше да го чака! Алекс беше претърпял злополука. Ранен е. Молеха я да иде незабавно.

Докато пришпорваше безмилостно Ариел и летеше през блатата по-бързо откогато и да било досега, Елизия забрави всичко — и разговора между Мариана и Алекс, и обидата от думите им. Всичко, което имаше някакво значение за нея сега, беше да отиде при Алекс. Горчивината и гневът изчезнаха, като си го представяше ранен и измъчен. И през ум не ѝ мина, че той би могъл да отблъсне нейните грижи. Тя все още бе негова съпруга, макар и само по име. Ще заеме своето място до него въпреки всичко!

Стигна до оградената с дървета алея към Блекмор Хол и отби по пътя към лятната къща — малък китайски павилион сред китка борове, недалеч от голямата господарска къща. Там винаги организираха пикниците и увеселенията на открито. Сега пагодата стоеше изоставена и самотна под бързо притъмняващото небе.

„Какво е правил той тук?“ Не искаше да мисли, че Алекс и Мариана може би са спрели на това място, за да се насладят на усамотението, преди да се присъединят към останалите. Явно любовта им бе толкова голяма, че гледаха да използват всеки откраднат миг...

Елизия отхвърли тези нежелани мисли, скочи от коня и се втурна през червената врата, изобразените на нея драконови глави я изгледаха зловещо. Тя видя канапетата, тапицирани с червено кадифе, и сатенените възглавници с пискюли. Алекс не беше тук.

„Отнесли са го!“ — тревожно си помисли тя и се обърна да си върви, когато чу стъпки и някой влезе през отворената врата след нея.

— Мисис Блекмор! — извика Елизия с облекчение и се втурна към по-възрастната дама, която затвори вратата зад себе си. — Слава богу! Толкова се радвам, че сте тук! Къде е той? Писаха ми, че е при вас? Тежко ли е ранен? Как се чувства?

— Толкова добре, колкото може да се очаква — отвърна мисис Блекмор спокойно. — Пренесохме го.

— Да, виждам, но къде? В къщата ли е? — Елизия се опита да мине край мисис Блекмор, но тя протегна ръка и я хвана за китката.

Хватката ѝ бе необикновено силна за една толкова дребна женица. Елизия нетърпеливо дръпна ръката си. — Моля ви, мисис Блекмор, оставете ме да мина!

— Не! Не сме го пренесли в къщата.

Тя пусна ръката на Елизия и отиде до едно пано, вградено в стената. Завъртя една малка розичка в дърворезбата, паното се отмести и разкри тежка желязна врата. Елизия наблюдаваше смаяна как мисис Блекмор извади от чантичката си огромен ключ, пъхна го в ръждясалата ключалка и леко го превъртя. Вратата разкри тясна стълба, която се губеше надолу в мрака.

— Там ли е той? — ахна Елизия, вторачена в зейналата дупка. — Защо са го мъкнали надолу по тези стъпала? — Тя погледна мисис Блекмор объркано. — Нищо не разбирам! След като е ранен, как така...

— Мила моя! Наистина ли искате да слезете долу? — прекъсна я мисис Блекмор и погледна бегло към стълбата. Дребното ѝ телце трепереше и тя поклати съчувствено глава. — Не е много приятна гледка... — предупреди тя Елизия и погали успокоително ръката ѝ.

— Трябва да ида при него, не разбирате ли? — извика Елизия със задавен от сълзи глас. Избута настрани дребната жена, която изглеждаше страшно изнервена и нерешителна.

Елизия застана на прага и впери очи в мастилено черния кладенец.

— Няма ли някаква светлина, мисис Блекмор? Тук...

Но не можа да довърши. Усети силен удар по тила, изохка и се строполи надолу по каменните стъпала.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Луиза вървеше замечтано по поляните край главната алея. Поспря да погали венчето на някакво полско цвете. За миг вдигна уплашени очи към буреносните облаци, скупчени над мочурищата, но сладостните ѝ блянове я накараха бързо да забрави тревожното небе.

Дейвид Фрайди... Дейвид Фрайди я отбягваше. Вече не правеше опити да я срещне. По-рано непрекъснато вървеше по петите ѝ. Само да се обърне и той изникваше до нея. Гледаше я с такъв възторжен поглед! Сега бе изчезнал. Най-много да зърне отдалеч гърба му, който бързо се изгубваше. Когато Луиза отидеше до мястото, където го бе забелязала, него вече го нямаше.

Луиза не можеше да проумее. Усмихнатият млад моряк, в когото се бе влюбила, сега се бе превърнал в замислен, необщителен чужденец, който като че ли нарочно я отбягваше или се отегчаваше с нея. Какво се бе случило, та толкова да се промени? Тя си бе все същата! Тъкмо повярва, че най-после е намерила някой, който да я обича, а и тя да го обича — и всичко изчезна.

Луиза въздъхна. Дори и Дейвид да я помоли да се оженят, пак ще е напразно! Можеше да си представи как биха реагирали родителите ѝ — безработен моряк без пукната пара в джоба да дръзне да иска ръката на дъщеря им! Те търсеха за нея по-добра партия.

А имаше и още нещо, което тя не можеше да разбере. Родителите ѝ през цялото време продължаваха да се държат така, сякаш тя ще се омъжи за маркиза, макар че той току-що си бе довел красива млада жена. Човек трябва да е побъркан, за да помисли, че лорд Тревейн може да пожелае някоя друга след Елизия. А най-малко пък такава невзрачно същество като Луиза.

В момента атмосферата в Блекмор бе нажежена. Баща ѝ ходеше навъсен, сърдит, пиеше непрекъснато. Майка ѝ бе нервна и заядлива, не понасяше никого. Затваряше се в стаята си и по цели дни не излизаше. Понякога Луиза имаше чувството, че баща ѝ и майка ѝ живеят като двама напълно непознати хора. Трябваше да признае, че и

тя самата не бе много близка с тях. Те не показваха привързаност и нежност, гледаха на дъщеря си само като на средство за постигане на собствените си планове. Тя бе като пионка, с която правеха своите ходове към една изгодна женитба.

Луиза отново въздъхна. Боеше се, че в това отношение родителите ѝ ще останат излъгани. А и самата тя бе истинско разочарование за тях. Беше обикновено, скромно момиче без всякакви амбиции да блести сред лондонското общество. Обичаше да си седи в Корнуол, харесваше ѝ тук. Единственото, за което мечтаеше, бе да се влюби от все сърце в някой достоен човек, да си създаде семейство... Ала родителите ѝ все се целеха нависоко. Понякога техният безогледен ламтеж за богатство и обществено положение я караше да изпитва страх. Знаеше само, че нито те щяха някога да я разберат, нито пък тя тях. Разделяха ги и разбиранията, и желанията им.

„О, боже! Само да можеше...“

Мислите ѝ бяха прекъснати от един ездач, препускащ към лятната къща, като че там имаше пожар. Луиза изкриви презрително устни. Не можеше да понася тази пагода в китайски стил. Павилионът не прилягаше на английския пейзаж и бе същинска карикатура.

Ездачът наближи. Беше лейди Тревейн. Препускаше като луда. Луиза се завтече след нея — искаше да разбере какво става в павилиона. Когато стигна дотам, Елизия отдавна бе влязла през задната страна на постройката. Луиза поспря за малко и се облегна на червената декоративна решетка на прозорците, за да си поеме дъх. Тогава чу гласовете. Притисна любопитно лице към решетката, присви очи, за да вижда по-добре вътре.

Двама мъже тъкмо излизаха от някаква врата, скрита в стената.

— Жената трябва да изчезне! Ще хвърлим трупа в морето!

Злокобните думи сякаш останаха да витаят във въздуха като облак отровен газ. Вратата се затвори зад гърба на мъжете, ламперията се плъзна на мястото си. Възцари се застрашителна тишина.

„За лейди Тревейн ли говореха? Къде е Елизия?...“

Луиза видя със собствените си очи как преди по-малко от четвърт час тя влезе в къщата. А къде ли е сега? Луиза едва не изпищя от ужас и хукна обратно по пътя, по който бе дотичала. Навярно конят на Елизия е още тук... Намери го завързан за едно дърво. Значи тя не

си бе отишла! Сигурно е там долу, в онова ужасно място, към което водеше стълбата... Един Господ знае къде точно!

„Мили боже! Какво да правя сега?... Нямам кон...“ Луиза се люшна като пияна. Трябва да потърси кон. Но ще мине цяла вечност, докато се върне до оборите. Баща ѝ каза, че може да се прибере късно вечерта. Какво да направи, Господи?

Ариел изцвили нервно, вперил неспокойни очи в малката фигурка, която се запъти решително към него. Имаше една-единствена възможност: трябва да успее да се метне на този ужасен кон!

— Ариел, момчето ми! Позволи ми... Ариел, кротко, остави ме да те яхна! — заговори Луиза с топъл глас и посегна боязливо към юздата. — Твоята господарка... Ариел, ти трябва да ми помогнеш!

Ариел се дръпна бясно и се опита да захапе с големите си зъби ръката ѝ.

— Проклето животно! — изруга Луиза за първи път в живота си. Усети, че краката ѝ се подкосяват, захълца отчаяно. Защо е толкова слаба, толкова безпомощна! Да не може да спаси единствената си приятелка! Тесните ѝ рамене се разтърсиха от плач, тя хлипаше горчиво, неудържимо. Усети, че някой я побутва. Луиза се обърна и видя Ариел, приближил муцуна до самия ѝ врат. Тя го изгледа смаяно, не смееше да помръдне. Той изпръхтя, но сега вече това не прозвуча като заплаха.

— Ариел?! Ти разбра?! — прошепна Луиза и хвана юздата. Този път конят не направи опит да се дръпне. Трепереща от облекчение и страх, Луиза го отведе до едно паднало дърво и се метна на седлото, затаила дъх. Заби шпорите и преди да си поеме дъх, той вече летеше като птица. Луиза преглътна и се вкопчи отчаяно в него, сламената ѝ шапка, украсена с черешки, подскачаше върху кестенявите ѝ къдрици.

Луиза дори не забелязваше, че синята ѝ пола е запретната чак до коленете и всеки би могъл да види не само червените ѝ пантофки, но и копринените чорапи. Започнаха да я измъчват съмнения. Правилно ли постъпи? Вече почти бе решила, да се спусне надолу по стълбата и да намери убийците, когато Ариел ѝ позволи да го яхне... Сега, подскачайки на широкия му гръб, Луиза се питаше дали другото решение не беше по-умно.

Никога досега не беше яздила така бясно. Всичко наоколо се сливаше в едно общо петно, една цветна лента, която като че ли течеше

край нея. Най-голямата беда бе, че не знаеше как да спре жребца. Ариел препускаше право към Уестърли, към своя обор.

Изведнъж пред нея изникнаха трима ездачи, които бързо се приближаваха към нея.

— Моля ви! Помогнете ми! — извика Луиза, но вятърът отнесе вика ѝ. Почувства, че не ще може да се задържи нито миг повече върху Ариел.

Конникът, яхнал най-едрия от трите коня, принуди Ариел да опише дъга и след това го притисна така, че да се движи почти в кръг. Неговият кон беше по-бърз, ездачът настигна Ариел, наведе се към Луиза и грабна юздата от вкочанените ѝ пръсти. Двата коня препускаха редом, докато най-сетне той успя да ги успокои и ги закова на място. Луиза отмахна с трепереща ръка шапката, която се бе смъкнала до очите ѝ, и чак сега видя кой е конникът.

— Лорд Тревейн! — изплака тя с безкрайно облекчение. Никога досега не бе се радвала толкова на неговото мургаво, надменно и студено лице. — Благодаря ти, боже! Лорд Тревейн!...

— Какво, по дяволите, правите на този кон? — изръмжа Алекс, докато се опитваше да задържи нервно пристъпващото животно.

— Къде е Елизия? — намеси се Питър, който пристигна чак сега, следван по петите от Джимс. Питър бе слисан: малката Луиза Блекмор пристига на Ариел!...

— Те... те ще я... Искат да я убият! — хълцаше тя. — Не знаех какво... Толкова ме беше страаах...

— Да я убият? — извика маркизът обезпокоен. — Какво говорите, за бога?!

Само преди малко бе срещнал Питър и Джимс, тръгнали да търсят Елизия, която пак излязла сама в гъстата мъгла. Питър също бе говорил несвързано като пиян. Джимс промърмори нещо за отмъщение и предателство. А ето че сега Луиза Блекмор пристига на гърба на Ариел, дето и той не може да го язди, и плаче истерично, че ще убият Елизия. Струваше му се, че полудява.

Той прегърна треперещите раменца на Луиза, за да я успокои.

— Кажете сега! Отговорете ми! За какво убийство говорите?

Но Луиза се тресеше като трепетлика и не можеше да изрече нито дума. Алекс изгуби търпение и я плесна силно по лицето за ужас на двамата си спътници.

— Милостиви боже! Алекс! Какво правиш, дявол да те... — започна изумен Питър.

— Сега нямаме време за истерични припадъци! Ами ако е вярно? Господ да ни е на помощ! — Двата с Питър размениха тревожни погледи. — Хайде сега — обърна се Алекс към Луиза, — кажете ми какво стана!

— Елизия... — започна тя, заеквайки. — Видях я, че отива в пагодата... — Луиза млъкна, защото в това време Джимс се задави с тютюна, който дъвчеше, и се разкашля.

Алекс го изгледа настръхнал. Не му убягна ужасеното изражение на Джимс.

— И след това какво? — подкани я отново Алекс.

— Ами тя страшно бързаше. Изтича до вратата. И аз тичах след нея, но бях пеша, а не беше близо. Трябвах ми десетина минути, докато стигна до павилиона и... — Луиза отново избухна в сълзи.

— И? Продължавайте, Луиза! Трябва да ми разкажете всичко! — настоя Алекс нежно, но упорито.

— И тогава — продължи Луиза, малко поуспокоена от държанието на маркиза, — тогава чух как онези двамата казаха, че ще я убият...

Лорд Тревейн присви очи. Лицето му се превърна в мрачна маска.

— Този път животът ѝ виси на косъм, Ваша Светлост! — обади се Джимс с глух глас.

— Хайде! Да тръгваме! — пришпори Питър коня си и препусна.

Алекс прониза с очи Джимс. Този човек знаеше повече, отколкото показваше. Но сега нямаше време да го разпитва.

— Вие слезте от коня и ни изчакайте тук, Луиза! Твърде опасно е за вас да продължавате да яздите Ариел. Цяло чудо е, че изобщо сте се задържали на гърба му!... — Алекс се наведе, за да я свали от седлото.

— Но те вече не са там! Слязоха по тайния коридор!

— Какво? — Сега вече в гласа на лорда се прокрадна ужас. — Какъв коридор? Къде? Бързо! Няма време!

— Зад едно от паната в стените на павилиона.

— В такъв случай идвайте с нас, за да ни покажете! — Лорд Тревейн я вдигна на ръце и я сложи пред себе си на седлото. После пришпори своя жребец и полетяха като вихър към морето.

— Дано не сме закъснели! — извика Луиза, вперила очи в земята, която бягаше под тях. — Аз не знаая... как се отваря...

— Ще успеем! Моля се само да стигнем навреме. И то по причини, много по-страшни от онова, което вие знаете... — долови Луиза думите на лорда. Тя погледна мрачното му лице, кое го за няколко минути бе остаряло сякаш с години.

— Лейтенант Харгрейв на вашите заповеди, сър! — Младият лейтенант рязко отдаде чест на своя началник.

Йън отвърна на поздрава.

— Радвам се, че пристигнахте с хората си, лейтенант! — Йън видя, че мъжете вече са изтеглили лодката на брега и са прибрали греблата.

— Заповед на адмирала, сър! В дванадесет часа на обяд открихме френски военен кораб. Пуснал е котва точно пред носа. Изчакаха да падне мъглата, за да не ни забележат — докладва лейтенантът възбудено.

— Пуснаха ли лодка към брега?

— „Валор“ ще ни сигнализира, ако го направят, така че да можем да я пресрещнем.

— Не забравяйте да скриете лодката — напомни Йън, който продължаваше да следи с критичен поглед всяко движение на новодошлите. — Да, наистина ще ги причакаме. Разположете хората си в прикритията. Ще оставим рибката да поплува, преди да дръпнем въдицата. Не трябва да допускаме да ни се измъкнат обратно в морето. — Йън замълча и хвърли изпитателен поглед към тясната клисура. — Внимавайте да не стреляте по хората от селото, ако те не стрелят срещу вас. Не бива да пострадат...

Брегът изглеждаше съвсем пуст. Тежко натоварената лодка се люшкеше безпомощно в прибоя, почти без да напредва. Най-сетне се чу хрущенето на камъни и раковини и лодката бе изтеглена на сушата от нагазилите във водата мъже.

Залегнали зад скалите, Йън и хората му се вцепениха, когато се разнесе вик на кукумявка. Притаили дъх, те видяха как от клисурата излезе голяма товарна кола.

— Дайте заповед на хората си! — прошепна Йън на младия лейтенант, приклепнал до него. — Аз ще подам сигнала за атака.

Лейтенант Харгрейв се разпореди. Войниците замряха в очакване, заели позиция за стрелба по протежение на брега.

Йън изчака търпеливо още няколко минути, след това се разнесе остро изсвирване — сигналът за атака.

Заобиколиха контрабандистите от всички страни, като постепенно ги изтикваха към центъра. Стъписаните французи и изгубилите ума и дума местни жители бяха обкръжени. Моряците се хвърлиха да изтеглят лодката си обратно в прибоя, но въпреки отчаяните им усилия тя не помръдваше от пясъка поради тежкия си товар. Хората от селото се разбягаха като пилци, шляпайки с тежките си обувки досами водата. Войниците се втурнаха по петите им.

От задната палуба на изтеглената на брега лодка проехтяха изстрели. Моряците бяха разбрали, че нямат шансове да се измъкнат. Йън се втурна с пистолет в ръка към пясъчната ивица, но французите вече се бяха скупчили безпомощни под дъжда от куршуми, който се сипеше от всички страни. Мнозина лежаха ранени на пясъка, другите се предаваха, обзети от паника.

Йън предаде командването на лейтенанта. Очите на офицера радостно святкаха, безупречно елегантната му униформа сега бе изпокъсана и мръсна. Йън погледна пленниците. Но нито тези френски моряци, нито селяните, които си бяха глътнали езика от страх, го интересуваха.

Досега Йън не бе открил човека, когото търсеше, нито пък документите. Бе следил внимателно кервана от мулета и хора, който се бе приближил до лодката, бе се взирал да види скуайъра и графа, но от тях нямаше и следа. Бяха дошли само хора от селото, които трябваше да разтоварят стоката и да я пренесат до многобройните скривалища.

Йън бе озадачен. Двамата негодници трябваше да са тук! Военният кораб бе дошъл заради графа. Обикновено френските кораби не смееха да навлизат в обсега на английските оръдия. Биха рискували само заради графа и сведенията, които той държеше в ръцете си. Скуайърът също трябваше непременно да е тук, за да прибере стоката, а и за да изпрати графа.

Йън изруга и реши да се прибира, когато забеляза някакво раздвижване край скалата.

— След мен! — изрева той на група тежковъоръжени мъже, които бездействаха след приключилото сражение. Прескачайки ниските храсти, Йън се втурна към скалите, вперил поглед във фигурата, която се стопа в мъглата.

— Търсете скрита пътека! Има друг път!

Войниците се хвърлиха между скалите и храсталака да търсят пътеката, по която човекът избяга под прикритието на мъглата.

„Няма да оставя този негодник да ми се изплъзне! — помисли си гневно Йън. — В ръцете ми беше!...“

— Насам! Намерих! Насам, сър! — разнесе се ликуващ глас в мъглата.

Пътеката минаваше зад два скални блока, под страховити надвиснали канари, провираше се през тясна цепнатина и преваляше от другата страна на скалата.

Йън и войниците му напредваха бавно. Мъглата скриваше от погледа им както огромната бездна, която зееше под краката им, така и неравностите по пътя.

Това правеше стъпките им твърде несигурни, но навярно пречеше и на хората, които бягаха пред тях в мрака. Само от време на време можеха да зърнат някакъв силует далеч между скалите. Йън стреля предупредително във въздуха. Един от бегълците поспря за миг нерешително, но след това отново се втурна да се катери нагоре.

— Следващият път стреляме на месо! — обяви Йън на хората си, извадили вече пистолетите си.

Мъглата се носеше на тежки валма и не им позволяваше да се ориентират.

— Стой или ще стрелям! — изрева прегракнало Йън, когато пред тях отново се мярнаха бягащите фигури. Никой не обърна внимание на това предупреждение. — Огън! — изкомандва Йън. Изстрелите заглъхнаха в белия памук на мъглата. — По дяволите! — изруга Йън и отново се втурна в преследване. Не успяваха да скъсят разстоянието до бегълците.

Внезапно пред краката им, на самата пътека се изпречи нещо тъмно. Йън се наведе и отскочи ужасен — беше Блекмор. Йън внимателно го обърна по гръб, скуайърът бе мъртъв. Изстрелът го беше улучил в главата.

— Напред! Бързо! Чака ни още много работа! — извика Йън и прескочи трупа. Безжизнените очи на скуайъра останаха вперени в небето.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чуковете на болката блъскаха в главата на Елизия и не ѝ позволяваха да задържи проблясъците на съзнание, които отново и отново се губеха в бесен световъртеж. Почти копнееше да се отпусне обратно в черния покой на безсъзнанието. Тя простена тихичко и се опита да седне, но болката се заби като кинжал в мозъка ѝ и тя отново рухна на пода на пещерата.

Отвори бавно очи и се огледа. Стените се завъртяха пред погледа ѝ. Светлината на факлите, закрепени в процепите на стените, трепкаше като измамен самодивски огън. В далечината се долавяше грохотът на морето, вълните се разбиваха край отвора на пещерата.

Елизия се размърда с огромно усилие, седна и облегна гръб на някакво буре. Постепенно погледът ѝ се избистри и светът около нея престана да се върти, подът застана на мястото си. С трепереща ръка тя опипа болезнената подутина на тила си — косата ѝ бе сплъстена от кръв. Болката отново я връхлетя. Елизия затвори очи и се опита да диша дълбоко, но от това пак ѝ прилоша. Цялото тяло я болеше. Погледна костюма си за езда — той беше разкъсан, кален и окървавен. Стана ѝ смешно, като си спомни колко грижливо го бе четкала и кърпила, след като я раниха. Този път нямаше да може да го поправи.

Елизия потръпна от ужас при вида на тясната стръмна стълба, която се виеше нагоре и изчезваше в мрака към желязната врата. По тези стъпала се бе изтърколила значи... И все още дишаше. Спомни си жестокия удар по главата и зейналата дупка, в която политна. Но мракът милостиво я бе обгърнал, преди да усети страшната болка от падането на каменния под.

Какво бе станало с мисис Блекмор? Жената на скуайъра стоеше до нея... Елизия се озърна. Мисис Блекмор не беше тук. Дано само не са я убили! Не, скуайърът надали би заповядал да убият собствената му жена.

Кой я удари? Защо я примамиха в тази пещера, пълна с контрабанден товар? Знае ли Йън за тези хора? И какво ли искаха от

нея?!

Елизия се изправи, като се подпираше на стената. Отново ѝ се зави свят. Трябва някак да се измъкне! Те сигурно смятат, че ще умре тук от раните си и ще дойдат само за да изнесат трупа...

Нямаше представа колко време е била в безсъзнание. Тялото ѝ бе вкочанено от ледения каменен под. Тя се приближи с мъчителни усилия до основата на стълбата и изведнъж замря: вратата горе се отвори и някой заслиза по стъпалата с горяща факла в ръка.

— О, значи още сте жива? — запита груб женски глас. — Изненадвате ме! Наистина трудно било да ви премахне човек! Имате седем живота като котките.

Мисис Блекмор слизаше предпазливо по опасните стъпала, хлъзгави от влагата.

Елизия я гледеше смаяна. Тази нежна и тиха жена се приближаваше с пистолет в ръка, вперила в нея изпълнените си с неприязън очи. От цялата ѝ фигура лъхаше злоба, каквато Елизия никога досега не бе долавяла у нея.

Лицето на мисис Блекмор бе изкривено от омраза. Тя насочи пистолета си към Елизия.

— Какво означава това, мисис Блекмор? — Елизия се отпрати храбро към жената, без да издава страха, който я разтърсваше.

— Милейди ще ме извини, че не се изразих ясно. Моля за прошка! Благородната маркиза!... — Мисис Блекмор се изсмя ехидно и със задоволство огледа жалкия вид на Елизия. — В момента май не изглеждате чак толкова изискано, милейди! Нали, момчета? — обърна се тя грубо към мъжете, които бяха застанали мълчаливо зад нея — едри, широкоплещести, с огромни ръчища. Елизия не бе забелязала кога са слезли по стъпалата. Навели застрашително глави, те гледаха изпод вежди уплашената жена без капчица състрадание. Елизия си спомни за мъжете, които бяха пребили Йън. „Те не се церемонят много-много“ — бе казал брат ѝ, и сега тя можеше със собствените си очи да се увери колко са ужасни.

— Мене ако питат, все още си изглежда екстра — каза пониският от двамата, захили се противно и ръгна с лакът другаря си.

— Нещо като че ли сте изненадана? — запита мисис Блекмор подигравателно.

— Да, изненадана съм, мадам. С вашия талант сте направо за сцената. Много лесно се справяте с различните си роли — отвърна Елизия дръзко.

— Приемам това като комплимент — засмя се жената. — А и би трябвало да съм добра. Петнадесет години съм била актриса, преди да се омъжа за скуайъра. О, тогава бях наистина добра! Тази роля сега не ми доставя особено удоволствие, обаче е средство към целта.

— И каква е тя?

— Да заблудя вас, глупаците, за да ме подценявате. Кой би се усъмнил, че невзрачната мисис Блекмор управлява най-грандиозното предприятие за контрабанда в Англия? Никой не си дава труда да помисли за мене. Веселят се и танцуват, ядат и пият в къщата ми, забавляват се и дори не ме забелязват. Толкова са захласнати от любезностите на скуайъра. Слепи идиоти! Нищо не ги интересува, стига стомасите им да са пълни и да има забавления. Няма повече мозък от стадо овце!

— Значи вие ръководите канала за контрабанда? А скуайърът? И той ли е само комедиант? — запита Елизия.

— О, не! Той си е напълно истински. Гледа си малкото имение на север и не го бива за контрабандист. А ни трябваха пари... Но той прави каквото му кажа. Добре знае, че аз съм тази, която има ум в главата. Аз пък се грижа той да има достатъчно коняк, пури и лакеи около себе си! — Гласът на жената преливаше от проташко самодоволство. — Виж, в моите планове няма място за него...

— И какви са вашите планове?

— Хмм, мисля, че имате пълното право да ги научите. — Мисис Блекмор направи драматична пауза, за да предизвика още по-голям интерес. — Вие ще продължите да играете главна роля в тях!

— Аз ли? — ококори се Елизия.

— Да, вие! Вие сте централната фигура в моя план. Всъщност вие сте по-скоро пречка. Пречка, която ще бъде отстранена в най-скоро време. За нещастие първият ми опит не успя. Едва ли сте повярвали, че някой ви рани случайно по време на лов... — Явно споменът за онзи изстрел ѝ доставяше огромно удоволствие. Желанието ѝ да се похвали с делата си бе твърде голямо, а дълго сдържаната и прикривана жестокост, сега я караше да направи всичко колкото се може помъчително за жертвата си.

— Вие?! Вие сте накарали да стрелят по мене? Наредили сте да ме убият? — Елизия почувства, че ѝ се завива свят. Ледената буца на страха натежа в стомаха ѝ.

— Да, планът беше отлично изпипан, само че онзи идиот ви рани, вместо да ви убие. Сега вече ще ви очистя без много церемонии. Просто нямам друг избор. Действително няма време! Зная, че сега не е най-подходящия момент, при всичките тези гости, а и новата пратка, която пристигна днес следобед. Голям късмет имахме с тази мъгла! Така всичко ще стане много по-бързо. Страхотен удар! Никога не съм получавала толкова много пари за една пратка. Затова трябва лично да се погрижа. Скуайърът е вече на брега, но не мога да му се доверя, той няма да успее да държи всичко под око. Впрочем вие давате ли си сметка колко трудности ми създадохте? — сопна се неочаквано мисис Блекмор и изгледа Елизия неприязнено. — Наистина трябва да ми се извините! Да си блъскам главата как да се отърва от вас, при всичките ми ангажменти, които изискват цялото ми внимание! Само като си помисля колко скъпоценно време пропилях да се занимавам с вашето премахване...

Елизия я гледеше слисана. Тази жена беше луда! Стоеше там и говореше най-спокойно за нейната смърт, като очакваше отгоре на това и да се възхищават от грандиозните ѝ планове!... Няма ли съвест? Не изпитва ли разкаяние? Просто била раздразнена от допълнителното натоварване...

— Колко невъзпитано от моя страна, мадам! — отвърна Елизия язвително с надеждата да спечели време. Тя сви ръце в юмруци, за да прикрие ужасното си безпокойство. Няма да изпадне в паника пред тези типове, няма да им достави това удоволствие! — Но изпитвам силно любопитство и ви моля да бъдете така добра да просветлите ума ми. Защо желаете смъртта ми? Никога с нищо не съм ви навредила.

— Не сте ми навредили! — повтори мисис Блекмор яростно. — Вие накърнихте правата ми!

— Но това е абсурдно! Никога не съм взела нещо, което ви принадлежи...

— А това, че станяхте лейди Тревейн, маркиза Сейнт Флауър? — вирна предизвикателно брадичка жената и залюля дулото на пистолета пред самото лице на Елизия.

Елизия кимна и се опита да възстанови разстоянието между себе си и пистолета.

— Вие ми откраднахте титлата!

Елизия зяпна. „Какво говори тази жена? Загубила си е ума!...“

— Луиза трябваше да е сега маркиза, а не вие! Тогава аз щях да държа в ръцете си и именията, и парите, и положението! Нямахте да съм само жена на един нищо и никакъв скуайър. Ще ми платите за това! И тази ваша надменност! Но тук аристократичната кръв няма да ви помогне! Ще ми се молите като всички останали, на мене, Клара Блекмор, жалката актриса, над която разните префинени дамички се надсмиват, а мъжете им не могат да ме понасят. Ще скимтите за милост...

— Никога! — заяви Елизия високомерно и вирна брадичка. — След като не мога да ви попреча да ме убиете, поне ще запазя достойнството си и няма да се пазаря за живота си с такава долна жена като вас! — Тя ѝ хвърли презрителен поглед и извърна глава.

Ръката на мисис Блекмор трепереше, но тя успя да запази хладнокръвие.

— Храбри думи, лейди Тревейн, наистина много храбри! Но се питам колко ли ще издържи това ваше достойнство, когато усетите дъха на смъртта в лицето си!

— Достойнството е нещо, което вие нито познавате, нито можете да разберете! То е твърде възвишено за вас — заяви Елизия надменно. Очите ѝ святкаха като зелени пламъци. — И не си въобразявайте, че ще успеете, мисис Блекмор! Искате ли да ви предскажа нещо?

— Достатъчно! Играта ви не ми харесва, не съм глупачка. Ще ми предсказва! Пфу!

— О, би трябвало да ви интересува! Нали говорят, че съм вещица. — Елизия се засмя, като видя смаяния поглед на жената. — Да, виждам, че и вие мислите така, макар и не съвсем... Нека да ви предскажа бъдещето! Скъпа мисис Блекмор, вие ще бъдете разобличена, съдена и осъдена като предателка, каквато сте! И то много скоро! Няма да имате време да се порадвате нито на парите си, нито на властта, за която така алчно ламтите. Защото моята смърт няма да остане неотмъстена. — Елизия говореше тихо, но всяка дума звучеше като проклятие.

Двамата великани зад мисис Блекмор запристъпваха нетърпеливо от крак на крак, загледани като омагьосани в червените отблясъци, трепкащи в косите на маркизата.

— Убийте я! — изписка мисис Блекмор и отстъпи уплашено, без да откъсва поглед от странните, издължени зелени очи. На това красиво лице нямаше и сянка от смъртен ужас. — Свършвайте побързо с нея! — нареди мисис Блекмор на своите слуги. — Чака ви много работа днес следобед! Сбогом, лейди Тревейн! — добави тя с усмивка и изчезна през отвора.

Елизия стоеше мълчаливо срещу двамата мъже, които я оглеждаха изпитателно. Явно се чудеха, дали ще се съпротивлява. Е, добре, тогава скоро ще разберат, че тя не е жалка страхливка! Щом трябва да умре, поне няма да е без борба!

Но те двамата си правеха други сметки. Защо трябва веднага да умре? Или поне нека мре като парцал, а не така надменна!

Елизия изтръпна, като разбра намеренията им. Видя похотливите им погледи, премлясващите дебели устни и ухилените муцуни с черни прогнили зъби.

— Е, сега няма да вземеш да ядосваш стария Джак, нали? — проломоти прегракнало единият, като видя стиснатите ѝ юмруци. — Край, хубавице, свършено е с тебе! И може малко да се позабавляваме, преди да те пратим на оня свят...

— А така! Знаех си, че ще се сетиш, Джак, стари друже! — премлясна другарят му и посегна към колана си.

— Чакай, чакай, приятелче! Аз съм по-напред — предупреди го Джак.

— Кой казва?

— Аз казвам! И най-добре е да ме послушаш, ако ти е мила кожата! — изръмжа Джак.

Елизия отстъпи крачка назад. Би било безумие да се надява, че тези двамата ще се избият, преди да я изнасят. Ако имаше и най-малка вероятност да избяга!... Но мъжете бяха огромни и силни. Нямаше никакъв шанс. Не можеше и да ги подкупи. Какъв подкуп би могъл да ги поблазни толкова, че да рискуват бесилото? Ако я пуснат да избяга, самите те ще се изложат на опасност, ще ги обвинят в контрабанда, или по-лошо — в измяна, а може би и в убийство... Колкото и пари да им обещае, няма да рискуват...

Джак изведнъж се хвърли, сграбчи Елизия през кръста и я дръпна към себе си. Лицето ѝ се притисна в рамото му, което вонеше отвратително на пот и мръсотия. Елизия почувства, че ще повърне. Мъжът дръпна роклята ѝ, която и без друго бе вече скъсана, и разголи раменете ѝ.

Причерня ѝ. Хиляди чукове блъскаха в главата ѝ, ръцете му притискаха наранените ѝ ребра, призля ѝ от болка. Идваше ѝ сама да се хвърли в мрака на безсъзнанието, за да се освободи от този ужас, по-страшен и от смъртта.

— Чакай, чакай, хубавице! Защо така? Хайде де, брани се! — изфъфли великанът и вонящият му дъх я задуши, когато покри с устни цялата ѝ уста.

Елизия се опита да се съпротивлява, но ръцете му бяха като железни обръчи, не можеше да помръдне. Той я вдигна от земята. Тя напразно се опитваше да го ритне с изящните си ботушки за езда.

Негодникът я хвана с големите си ръце и я хвърли на пода, стовари се върху нея, смаза я с тежестта си.

Силен гръм разкъса мъглата, забулила съзнанието на Елизия. Последва втори изстрел. Ехото се блъсна в степите на пещерата и настъпи тишина, дори и приборът вече не се чуваше.

Мъжът върху Елизия издаде задавен стон и остана така, с отворени очи и уста. Тя вдигна бавно поглед и се взря в катраненочерните очи на мъжа, наведен над безжизненото тяло на нейния нападател. Пистолетът в ръката му още димеше.

Графът бързо коленичи и помогна на Елизия да се изправи на крака. Свали жакета си и го наметна на раменете ѝ. Тя се олюляваше.

— Ето! Изпийте това! — каза французинът, извади плоско шише от джоба си и го поднесе до безкръвните ѝ устни.

Силната миризма на бренди я накара да се закашля, но тя отпи голяма глътка. Почувства топлината да се разлива като огън по цялото ѝ тяло. Престана да ѝ се вие свят, краката ѝ вече не се огъваха като подкосени. Пое дълбоко въздух и отново се взря в тъмните очи на французина, в които се четеше загриженост.

— Не зная как да ви благодаря, графе! — промълви бавно тя. — Дължа ви живота си.

— За мен е чест да ви служа! Но не вярвам, че щяха да ви убият. Разбира се, като жена с достойнство вие бихте предпочели смъртта.

— Лъжете се! Беше им заповядано да ме убият.

— Заповядано? Невъзможно! Но защо? Кой би могъл да иска смъртта ви? — Графът наистина недоумяваше. Той обходи с поглед пещерата с натрупаните край стените стоки. — Как се озовахте тук?

— Мисис Блекмор ме подмами с лъжа. Тя не е с всичкия си, луда е от жажда за власт... Нищо не може да я спре, щом си е поставила някаква цел... — Елизия видя съмнението, което се мярна по лицето на графа. — „Възможно е той да работи с двамата Блекмор, но сигурно няма и понятие, че тя иска да ме убие“ — помисли си Елизия. Беше го доказал, като премахна наетите от мисис Блекмор убийци.

— Но защо ще иска да ви убива?

— Изпречих се на пътя ѝ. Крояла е свои планове за маркиза. Очаквала е да го ожени за Луиза, а за нещастие той избра мене.

— О, разбирам! Човек трябва да се пази от тази жена. При други обстоятелства... Е, да! — Той повдигна рамене. — При други обстоятелства никога не бих имал нещо общо с нея. Винаги е добре да познаваш врага си, тогава си въоръжен срещу него. А след като дори не подозираш опасността? Как можеш да се предпазиш от удар, който не очакваш? Тази жена е много опасна! — Графът изглеждаше истински разтревожен. — Не съм предполагал колко е коварна!

— Сега вече знаете що за човек е мисис Блекмор, графе.

Постепенно Елизия овладя мислите си. Графът явно не подозираше, че е разкрит и че тя знае за неговата мисия в Англия.

— Да, не мога да отрека това — каза той и погледна през рамо, сякаш очакваше някого. — Предполагам, че се учудвате, защо съм тук. И сте права. Но вече знаете каква е тази жена. Контрабандистка! Тя трябва да уреди прехвърлянето ми във Франция и това е единственото, което ме свързва с нея — обясни графът със сериозно изражение. — Трябва да ми вярвате. Не съм бонапартист! Съвсем не! Аз съм роялист и съм на страната на онези, които воюват срещу тирани. Но трябва да се погрижа и за имотите си. Вярвате ми, нали? — В гласа му се долавяше толкова настойчива молба, като че ли наистина страшно държеше на нейното доверие.

Ако Елизия не знаеше истината, би повярвала на всяка негова дума, говореше толкова убедително! В края на краищата той беше опитен шпионин, умееше да хвърля прах в очите на хората, това беше едно от изискванията на професията му.

— О, моля ви! Нали ми вярвате! — настоя той умопително. — Трябва да ми вярвате... Не бива да разказвате какво сте видели... или поне не споменавайте за моята роля тук.

Изглежда толкова искрен, толкова разтревожен, толкова иска да я убеди. Тя се вцепени, като видя как пръстите му неспокойно опипват спусъка на пистолета, който стърчеше от джоба на панталона му. Не би желал да я убива, но ако тя проявеше недоверие, нямаше да има друг избор. Затова така напрегнато я уверяваше. Изглежда искаше да ѝ даде някакъв шанс, за разлика от Блекмор. „Е, добре, графе! Така да бъде! — помисли си Елизия. — А после ще сложим край на тази игричка!“

— Разбира се, че ви вярвам, графе. — Тя не предполагаше, че облекчението му ще проличи толкова силно.

— Ще произнесете ли поне веднъж името ми? Моля ви, наречете ме Жан! — Той грабна ръката ѝ и зацелува нежно драскотините по нея. След това отново хвърли нервен поглед към изхода на пещерата. Извади от джоба си часовник. — Всеки момент трябва да потегля! — каза той и я изгледа нерешително.

„Какво да правя?!“ — помисли трескаво Елизия. Този човек спаси живота ѝ, но си оставаше шпионин. Сега ще напусне Англия заедно със секретните документи... Трябва да го спре! Няма съмнение, той служи лоялно на Франция, също така, както тя е длъжна да бъде лоялна към Англия... Само ако понечи да го спре, ще я убие, без да се замисли.

— Жалко е, наистина, че нашите пътища... се кръстосаха в такъв неподходящ момент и че познанството ни бе толкова кратко. Но тъй върви светът. Нищо не става така, както ни се иска! Ех, ако бяхте францужойка! Но не било писано. Елате, ще ви изведе. За мене ще дойде една лодка... — Графът видя тъгата в очите на Елизия и добави: — По-добре е веднага да изчезнете оттук. Аз ще имам грижата за съпругата на скуайъра. — Той хвана Елизия за рамото и я побутна към стръмните стъпала.

— Графе... Не мога да ви оставя да си идете... — подзе неопределено Елизия и вече посягаше към пистолета му, когато откъм входа на пещерата се чу шум. Графът застина неподвижно и се ослуша. Очите му гневно се свиха, като видя мисис Блекмор. Жената гледаше смаяно графа, Елизия и двете безжизнени тела. Лицето ѝ ставаше все по-бяло и по-бяло, докато се превърна в една тебеширена бяла маска.

— Ти?! — дрезгаво извика тя към Елизия. — Ти трябваше да си мъртва! Ти, с твоето проклето предсказание! — Мисис Блекмор се олюля и на устата ѝ се появи пяна. Тя се спусна с нечленоразделни звуци към Елизия. Наистина приличаше на бясно куче.

Но графът застана пред Елизия и я защити с тялото си.

— Стойте! — изрева той и отблъсна закривените като на граблива птица пръсти, които посягаха към лицето на маркизата. — Вие сте луда! Застрашавате изпълнението на моята мисия! Ще препоръчам за в бъдеще да не търгуваме повече с вас!

— Проклет френски идиот! Няма да се измъкнеш жив оттук! — Жената се изсмя демонично. — Войниците са по петите ми! Предаден си! — Тя изпищя и извади пистолет от джоба си. Преди още графът да направи някакво движение, тя стреля. Той падна напред с изумено, невярващо лице. От гърдите му бликна кръв.

Елизия гледаше като хипнотизирана искрящите очи на мисис Блекмор.

— Сега и ти ще умреш! — заяви мисис Блекмор хладнокръвно и насочи дулото към главата на Елизия.

Елизия пое въздух. Няма спасение! Освен ако сама не предприеме нещо, веднага... А едва се държеше на краката си.

Събра сили. Да скочи и да избие пистолета от ръцете ѝ... В отчаянието си тя бе готова да опита всичко, само да се спаси. Но едва ли щеше да успее.

Изведнъж екнаха бързи стъпки и гласове. Като че от всички посоки нахлуха хора. Обхваната от ужас, мисис Блекмор въртеше глава като обезумяла.

На входа на пещерата изникна Йън, грейнал в победоносна усмивка при вида на струпаните сандъци и бурета. Усмивката му се стопи като видя сестра си, раздърпана и цялата в кръв.

— Боже господи! Елизия?! — изохка той, забравил за миг всяка предпазливост.

Елизия извика, за да го предупреди, но мисис Блекмор се обърна светкавично и стреля. Лицето на Йън се сгърчи от болка и той политна назад към стената. Елизия изпищя.

Пещерата се изпълни с войници, които гледаха слисано двете жени. Едната държеше в ръка димящ пистолет.

В този миг тайната врата над главите им се отвори. Войниците все така стъписано загледаха двамата богато облечени мъже, които се спуснаха по стъпалата, следвани от дребен посивял мъж, размахващ страховита къса пушка.

Мисис Блекмор извреця като животно и се хвърли да бяга покрай войниците към изхода на пещерата. Елизия излезе от своето вцепенение и се спусна към Йън, коленичи до него, без да чува нищо от онова, което ставаше наоколо. Единствената ѝ мисъл бе за Йън.

Мисис Блекмор се спря на края на тунела и вдигна отново пистолета. Сега се целеше в беззащитния гръб на Елизия. Войниците не успяха да помръднат, но Алекс беше по-бърз. Грабна пистолета на мъртвия граф и стреля. Мисис Блекмор изписка, простреляната ѝ ръка изпусна пистолета. Тя се хвана за рамото и се спусна да бяга, но се олюля, изгуби равновесие и политна, полетя в пропастта под скалите. Сърцераздиращият писък разцепи настъпилата тишина.

Алекс хвърли отворен пистолета и пристъпи към Елизия, коленичила до ранения младеж. Гледаше с ужас напоената ѝ с кръв рокля. Протегна ръце към нея, за да я прегърне. До ушите му достигна гласът ѝ. Но думите... Думите изцедиха и последната капчица кръв от лицето му.

— Йън, миличък Йън! Добре ли си! Моля те! Моля те! Не бива да умираш! Сега, след като те намерих отново!...

Елизия хълцаше и галеше с нежни, любещи пръсти лицето на момъка, без да забелязва околните. Не видя как протегнатите ръце се отпуснаха, как Алекс затвори очи и обърна гръб.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— О, лейди Елизия! — Сърдитият глас на Дани преливаше от обич. — Не зная вече какво може да очаква човек от вас!

Тя помогна на маркизата да се облече. Преди това я бе изкъпала и бе намазала раните ѝ със своите мехлеми. Избухна, като видя тежките наранявания по тялото ѝ и започна да проклина. Грижливо почисти раната на главата, отлепвайки търпеливо кичур по кичур.

Елизия бе настанена в голямото кресло пред камината, от която лъхаше приятна топлина. С благодарност държеше между дланите си топлата чаша чай. През тънкия като хартия порцелан горещото питие сгряваше ръцете ѝ.

„Колко е трошлива! — помисли си Елизия унесено. — Колко лесно е да я счупиш. Като човешкия живот...“

Бе видяла как смъртта за миг слага край на нещо толкова невероятно и чудесно, което никога вече няма да се върне. Човешкият живот можеше да угасне като пламъче на свещ. Тя бе усетила студения полъх, бе се спасила като по чудо.

Какво щеше да остане от нея, ако бе умряла? Щеше да остави след себе си само тези горчиви дни на злоба и гняв. Капка горчилка в спомените на ония, с които бе живяла. Животът бе твърде кратък, за да не се опиташ да вземеш всяка трохичка щастие, която ти се предлага...

О, да! Жадно ще го сграбчи, стига да ѝ е отредено... Ще приеме онова, което Алекс може да ѝ даде, та ако ще и да го дели с лейди Уудли. Само да може да го вижда понякога. Все пак тя си оставаше негова жена, а той мечтаеше за наследник. Би могла да роди и да обича децата му, частица от него, която поне щеше да ѝ принадлежи изцяло.

Алекс се бе показал страшно обезпокоен за нея, като я докараха от Блекмор Хол. Ала тя чувстваше стената помежду им — стена от студенина и безразличие. Като че ли искаше да ѝ покаже, че би се грижил така за всеки, който е ранен и има нужда от закрила.

На вратата се почука тихичко. Влезе Луиза. Лицето ѝ беше бледо, с тъмни кръгове около сивите очи. Ръцете ѝ мачкаха влажната

кърпичка.

— Луиза! Радвам се да те видя! — каза мило Елизия.

— Не бях сигурна... дали ще ме искаш тук, след... — Момичето млъкна и лицето му се сви от болка. — След всичко, което ти сториха.

— Но ти нямаш нищо общо с това! Недей да мислиш, че ще те смятам отговорна и че ще ти се сърдя! — Елизия разтвори ръце и прегърна смутената девойка.

Държеше разтрепераното крехко телце, което като че ли само от едно докосване щеше да се прекърши. Опита се да смекчи с успокоителни думи мъката ѝ. Постепенно хълцането на Луиза престана и тя се облегна изтощена на рамото на Елизия.

— Помниш ли как се запознахме? И как ти казах, че и двете имаме нужда от рамо, на което да можем да се изплачем? — попита нежно тя, докато Луиза припряно бършеше сълзите си с дантелената кърпичка.

— Да... Помня... — каза тя със задавен глас. — Но никога не съм мислила, че ще преживеем такова нещастие. Още не ми се вярва... — Тя погледна синината върху бузата на Елизия, — че мама е искала да те убие. Че е била такава... Че и двамата са мъртви сега... — Девойката не можеше да прекъсне потока на мислите си. — Никога не съм ги познавала истински. Целият им живот е бил една голяма лъжа. Никога не сме били близки. Не ме обичаха, нито мама, нито татко. Питала съм се дали изобщо са ме искали. Още от малка все им бях пречка. Прекарвах повече време с бавачките, отколкото с родителите си. Едва като станах на възраст за женене им домилях...

— О, Луиза! Моля те! — прошепна Елизия. Не можеше да понесе безмерната тъга на това пребледняло личице.

— Но защо? Трябва да погледна истината в очите! Така ще е по-добре. Не скърбя за тяхната смърт, нарани ме предателството им.

Може би наистина ще е най-добре да остави Луиза да облекчи сърцето си. „Истината ще я направи по-силна. От цялата тази катастрофа ще излезе по-уверена“ — помисли си Елизия, като видя непознатата досега решителност в сивите очи на момичето.

— Те искаха прекалено много — каза Луиза тъжно. — Алчността ги съсипа. Но каквито и да са били, те бяха мои родители, така и ще ги запомня... — Тя стана бавно от мястото си. — Има

толкова неща, за които трябва да се погрижа. Просто не зная откъде да започна. — Луиза безпомощно поклати глава.

— Сама не можеш да се справиш. Моля те да позволиш на нашите адвокати да се погрижат за твоите работи. Аз не ги познавам, но Алекс положително ще ти помогне. И брат ми Йън ще е щастлив да ти бъде в помощ по-нататък.

— Йън? Не знаех, че имаш брат. Изобщо не знаех! — Луиза изглеждаше направо смаяна. — Винаги съм смятала, че си единствено дете. Ще се радвам да се запозная с него.

— Но ти го познаваш вече!

— О, не, какво говориш? — каза Луиза сериозно. — Лъжеш се. Не бих могла да забравя точно твоя брат.

— Може би го познаваш под друго име — Дейвид Фрайди. Мисля, че тук така се нарича.

Луиза изгледа Елизия, като че си беше изгубила ума.

— Дейвид Фрайди е твой брат? Не разбирам. Нищичко не разбирам! Значи той не е моряк? Какъв е всъщност?

— Това е една дълга и невероятна история. Дори и аз не зная подробностите. Зная само, че той е Йън. Да, моят по-голям брат, офицер от Кралската флота. Един достопочтен господин... По-добре да го разпиташ сама.

— Как така? Твой брат? О, боже, просто не мога... Ако е вярно това, което казваш, значи той само е изпълнявал дълга си... — Луиза говореше все по-несвързано. — Аз все мислех, че има нещо около него... Беше истински джентълмен. Винаги! Винаги! Стори ми се, че го видях долу в онази бъркотия. Толкова съм смаяна. Офицер!... — Личицето на Луиза помръкна още повече. — В такъв случай, той само се е преструвал, правел се е, че се интересува от мене, защото е имал задача... Сега всичко е ясно. Значи всичко е свършено.

— Нищо не е свършено между вас, Луиза!

И двете подскочиха уплашено. В стаята бе влязъл Йън. Високите му ботуши бяха целите в кал, на жакета му зееше почерняла дупка — там, където бе минал куршумът. Ръката му висеше на превръзка през врата, изглеждаше изтощен, но страшно въодушевен. Бе изпълнил задачата си, бе довел всичко до желаня край.

— О, Йън! Как е рамото ти? Не трябва ли да лежиш? — заговори припряно Елизия.

Той се приближи и я целуна с обич по бузата.

— Хайде, престани да ме глезиш! Достатъчна ми беше тази жена долу, мисис Дъни ли, мисис Дини ли беше! Добре ме подлюти с нейните мазила. Би свършила чудесна работа, ако беше с нас в Средиземно море. Макар че хората ми сигурно щяха да се разбягат, ако речеше и да ги налива с тази воняща горчилка! — Той направи гримаса, като че още усещаше вкуса на лекарството в устата си. — Толкова шум за една драскотина!

— Това е специалният еликсир на Дани. Веднага ще те вдигне на крака. — Елизия се засмя щастливо, Йън изглеждаше съвсем добре.

Той пристъпи към Луиза, която разглеждаше съсредоточено някаква мраморна розетка на камината.

— Аз съм Йън Димарайс — каза той с ясен глас и се наведе официално над тъничката ѝ ръка.

— Мистър Димарайс! — отвърна Луиза вежливо. — Боя се, че не зная чина ви...

— Лейтенант. — Йън се взря в сивите очи. — Съжалявам, Луиза. За нищо на света не бих искал да ви причиня болка, но желанията ни невинаги могат да се осъществят. Повярвайте ми, моля ви, съвсем не исках да се стигне до този край!

— Благодаря ви. Зная, че сте изпълнили дълга си. Убедена съм, че не би могло да има по-благоприятно решение. Все някой щеше да бъде наранен.

— Съжалявам, че трябваше да нараня точно вас, Луиза!

— Да... Ето че всичко свърши.

— Така е — отвърна Йън със сериозно изражение и погледна с обич към Елизия: — Но ти, скъпа сестричке, здравата ме изплаши! Като те видях там, в пещерата, остарях със сто години! Винаги се забъркваш в нещо! — В гласа му прозвуча нежен упрек, но и гордост. — Как си? Трябва да призная, че не изглеждаш зле.

— Чувствам се по-добре, отколкото изглеждам. Нямам много високо мнение за външния си вид, с тези подутини!... — Елизия замълча за миг и след това сякаш между другото попита: — Но къде останаха другите?

— Ако имаш предвид съпруга си и девера си, те са долу в салона. Трябва да уредят някои въпроси с властите. Държа хората от

селото и рибарите да не бъдат наказани твърде строго. В края на краищата, те са били впримчени насила в тази банда.

— И аз също не бих желала! — Луиза погледна Йън боязливо. — И ако мога по някакъв начин да поправя онова, което родителите ми са причинили, ще бъда безкрайно благодарна. Това е най-малкото, което мога да сторя. Не бих искала да ви отнемам повече време сега, след като тази история приключи. Зная, че сте изпълнявали само заповед, напълно разбирам мотивите ви. Позволете ми да се оттегля.

Йън сложи ръка на рамото ѝ.

— Лъжете се, Луиза! Никога не съм искал да злоупотребя с приятелството ви. Ако можете да ми простите ролята, която трябваше да изиграя в тази трагедия, ще бъда безкрайно щастлив.

— О, Йън! Никога не бих могла да ви се сърдя! — извика Луиза. — Няма за какво да ви прощavam. Вие сте изпълнявали дълга си, не бих могла да очаквам от вас нищо друго!

Лицето на Йън просия. Той хвана собственически ръката ѝ и се обърна към Елизия:

— Трябва да се явя пред командира си! Но само след седмица ще дойда отново. — Сините му очи погалиха лицето на Луиза и той добави със сериозен тон: — Но Луиза и аз имаме най-напред да обсъдим един въпрос. Извини ни, ако обичаш!

— Разбира се! — отвърна сестра му развеселена. — Луиза, вярвай му! Аз гарантирам за неговата почтеност и искреност. А освен това е упорит като муле, когато си науми нещо.

Луиза ѝ отвърна само с плаха усмивка. Цялото ѝ лице поруменя, докато двамата с Йън излизаха от стаята.

— Трябва да призная, че в последно време не полагам достатъчно грижи за Сейнт Флауър. Оставих на скуайъра да поеме моите задължения и да се разпорежда злонамерено и престъпно. Но мога да ви обещавам, джентълмени, че за в бъдеще ще се интересувам лично от работите на областта и на местните люде — заяви маркизът на адмирала и на специалния пратеник от Лондон, разположили се около масата в салона.

— Разбира се, работата трябва да мине през съда. Но и аз смятам, че хората от селото няма да получат тежки наказания, след

като се изяснят всички обстоятелства. А ако и вие се погрижите, всичко по тези места скоро ще се успокои... — Специалният пратеник говореше уверено, но се виждаше, че все още е поразен от това, че една жена им бе създала такива трудности. Не се чувстваше кой знае колко горд, че тази жена е успяла да го надхитри, въпреки че се бе реабилитирал пред началството със залавянето на тайните документи и смъртта на шпионина.

— Благодаря ви за доверието, джентълмени! Мога ли да ви предложа преди тръгване по чашка бренди? — Маркизът кимна на Питър да поеме задълженията на домакин. В този миг видя Йън и Луиза, които се опитваха да се промъкнат в библиотеката. Маркизът ги догони и ги спря властно.

— Един момент! Имам да говоря с вас!

— Но разбира се, милорд! На вашите услуги! — каза Йън.

Можеше ли да откаже нещо на своя домакин и зет? Йън се обърна към Луиза:

— Идвам веднага! Само да не изчезнеш! — Той се пресегна към малкото томче, оставено на масата, прочете заглавието и го тикна в ръцете ѝ: — Ето ти нещо, за да не скучаеш, сърце мое!

Луиза цялата порозовя, вперила поглед в любовните сонети на Шекспир.

Йън последва маркиза в кабинета му. Гледаше изненадан как домакинът с едва прикрит гняв затвора вратата и го стрелна със свиреп поглед. За какво може да му е сърдит лорд Тревейн? Дори дулата из вражеските оръдия не криеха толкова много заплаха! Йън се изкашля, за да прекъсне мълчанието.

— Искате да ми кажете няколко думи, Ваша Светлост?

— Повече от няколко, сър! — сръза го лорд Тревейн язвително. — След като имах щастието да присъствам на опитите ви да притискате дамите по къшетата...

— Простете, но какво означава това? — изпъна рамене Йън. Тонът на Негова Светлост никак не му се понрави.

— Означава, че няма да търпя тези задирия, докато Елизия лежи горе измъчена. Би трябвало да ви удуша!

Йън пребледня. „Милостиви боже! Какво му става на този побъркан човек?!“

— О, Елизия, скоро ще се оправи. Малко е стресната, но това момиче е несломимо. Виждам съм я в къде-къде по-тежки ситуации. — Йън се усмихна успокоително. Явно Негова Светлост бе разтревожен за здравето на жена си. — Признавам, че преживя немалко. Уплаших се до смърт, като я видях в онази пещера. Но трябва да бъдете спокоен, лорд Тревейн! Вашата икономка мисис... Дани каза, че скоро ще я изправи на крака.

— Така ли каза? — запита Алекс със странно спокойствие. — Следва ли да заключа, че вече сте били при жена ми?

— Естествено! — Йън изглежда смаян маркиза. — Та това е мое право! За какъв ме смятате?

— Ще ти покажа за какъв те смятам, проклет негоднико! — кресна Алекс. Той скочи срещу изумения младеж и го притисна до стената, сграбчил жестоко превързаното му рамо. — Би трябвало да те убия! Никой не си е позволявал онова, което ти си позволи! Аз умея да пазя това, което ми принадлежи! Имай го предвид! Елизия е моя и ще остане завинаги моя! Няма да позволя някакво петле, дето не си знае мястото, да ми я отнеме! Изчезвай и да не си посмял да припариш по тези места! Докато си жив! — Алекс се задави от ярост. — Иначе животът ти няма да струва и пукната пара!

Той разтърси Йън като торба с кокали, пусна го изведнъж и го запрати настрани. Йън падна в едно от кожените кресла. Но се съвзе и скочи, целият пламнал, стиснал ръце в юмруци.

— Трябва да призная, че бях поразен, когато разбрах, че Елизия се е омъжила за вас — започна той презрително. — Бях ужасен, защото познавам славата ви, Ваша Светлост! И моите най-лоши опасения относно този брак напълно се оправдаха. Зная, че като джентълмен не ми остава нищо друго, освен да предпазя Елизия от вашето влияние. За развод, разбира се, не може да става и дума, освен като най-крайна мярка. Но ще имам грижата отсега нататък не вие да определяте живота й.

— Безсрамен хлапак! Ти ли ще се сравняваш с мене? — изрева Алекс. Не можеше да намери думи, освирепял от гняв. — Ще иска развод като най-крайна мярка! Мръсен измамник!

Очите на Йън заискриха при тази нова обида. Няма да търпи повече наглостта на този луд маркиз. Йън свали ръкавицата си, за да

защити честта си срещу тези нападки. Но Негова Светлост бе неудържим. Личеше, че твърдо е решил да го предизвика.

— Никога няма да се разведе с нея! Тя е моя! Тя вече носи фамилията Тревейн. И ще си остане с нея до смъртта си! Никога няма да се ожениш за нея! Кучи син!

Йън замря така, както бе вдигнал ръкавицата. „Да се ожения? Какво, по дяволите, става тук?“ Той слисано изгледа лорд Тревейн.

— Да се ожения? — повтори той на глас. Положително не бе разбрал правилно.

— Да, да се ожениш! — изсъска Алекс през зъби. — Или ти се ще само да се позабавляваш с нея? Напълно би ти подхождало!

— Да се ожения? Но защо, за бога, да се женя за собствената си сестра?! — Йън отпусна ръце.

Маркизът го гледаше поразен. Не вярваше на ушите си.

— Елизия е ваша... сестра? — прошепна той недоумяващ.

— Естествено! — сви рамене Йън, не по-малко объркан. Но постепенно започна да разбира и се разсмя звънко. — Да не искате да кажете, че не сте го знаели?

— Бога ми, не! Не знаех. Става ясно, че зная твърде малко за собствената си жена, за къщата си, а и за онова, което става във владенията ми. Господар на имението, няма що! Излиза, че не съм господар на нищо...

Усмивката на Йън помръкна при вида на ядосания маркиз. С този мъж шега не бива! Особено при сегашното му настроение.

— Ама, разбира се! — възкликна Йън, като се сети изведнъж за обещанието, което бе изтръгнал от сестра си. — Елизия не можеше да ви каже, бях я закълел да пази тайна. Знаеше, че ако някой разбере, ще бъда застрашен не само аз, но и изпълнението на цялата ми задача. Тя ми даде тържествено обещание, че ще мълчи, а сестра ми никога не би нарушила дадена дума. Аз съм лейтенант Йън Димарайс, Ваша Светлост, братът на Елизия.

Йън поизчака, за да може лорд Тревейн да смели тази новина. Наблюдаваше лицето му, издялано сякаш от гранит. „Ето един горд човек! — помисли си Йън. — Който не е свикнал да търпи несправедливост.“

Алекс протегна ръка.

— За мен ще бъде чест, лейтенант Димарайс, ако бъдете така добър да приемете моите извинения и се съгласите да бъдем приятели след всичко онова, което ви наговорих. Оскърбих ви по непростим начин. Извинете! — каза Алекс просто.

Йън хвана с благодарност ръката на по-възрастния мъж. Не понасяше да живее в раздор с някого. Представяше си какво огромно усилие е коствало на този горд и самоуверен човек да се овладее и да поднесе най-смирено своите извинения. По-късно щеше да си направи окончателна преценка за своя зет. За момента прие безрезервно предлаганото приятелство. Не би желал в никакъв случай да го има за враг. А освен това, ако иска да вижда Елизия, трябва винаги да е добре дошъл в дома на нейния съпруг.

— Всичко е забравено, лорд Тревейн! — каза Йън дружелюбно. — Просто едно недоразумение.

Устните на Алекс се изкривиха в малко кисела усмивка.

— Би трябвало да се досетя, че сте брат на Елизия. Имате нещо много общо с нея.

— Е, да... — Йън изглеждаше малко озадачен. Не знаеше дали трябва да приеме тези думи като комплимент. — Често ни обвиняват в твърдоглавие и избухливост...

— Мога да потвърдя и двете. Но мисля, че много ви задържах и лиших Луиза от вашата компания. Сигурно е изгубила търпение. — Алекс се усмихна, като видя как поруменя Йън. — Разбира се, и двамата сте мои гости. Чувствайте се като у дома си!

„Прозвуча по-скоро като заповед, отколкото като покана“ — помисли си Йън иронично, но все пак изпълнен с признателност заради себе си и заради Луиза.

— Благодаря ви, лорд Тревейн! Аз...

— Алекс! — поправи го маркизът. — Казвам се Алекс. — Сърдечната усмивка изведнъж промени лицето му, сякаш слънчева светлина огря току-що паднал сняг. — Между роднини не бива да има никакви официалности.

— Разбира се, Алекс! — засмя се Йън. — Трябва непременно да се явя на кораба си, но ще спя спокойно, като зная, че има кой да се грижи за Луиза, докато ме няма.

— Тя винаги ще бъде добре дошла у нас и може да остане колкото желае. Но сега не я карайте да чака повече!

Алекс си наля пълна чаша бренди, отпи жадно и я допълни отново догоре. Седна някак тържествено в едно от големите червени кресла — с тънка пура в едната ръка и чашата в другата. Облегна се назад, присвил замислено очи. Тежките му клепачи почти скриваха бляскавото злато на ирисите му. Около устните му не спираше да трепти усмивка.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Устроиша достойно християнско погребение на съпрузите Блекмор. Свещеникът положи огромни усилия, та надгробното му слово да удовлетвори всички. Нямаше как да нарече починалите „достопочтени“, нито можеше да възхвалява техните добродетели — щеше да прозвучи като светотатство, а и би разбунило селяните. Но трябваше ли пък пред лицето на Бога да започне да ги хули и проклина като грешници, както очакваха тукашните хора?

Накрая свещеникът дръпна една вълнуваща проповед за греховете на алчността и порока, за неминуемите пъклени мъки, отредени за онези, които не спазват Божиите заповеди. Помоли се за милост към клетниците, свърнали от пътя на добродетелта, и подкани своето паство да се поучи и да избегне грехопадението.

Елизия, лорд Тревейн и Питър придружиха Луиза на погребението. Елизия не можеше да се освободи от мисълта, че това можеше да бъде и нейното опело.

Преди два дни Йън се бе върнал в Лондон. Очакваха го чак през следващата седмица. Елизия предполагаше, че той няма да се върне без пръстен за Луиза. Йън възнамеряваше да напусне службата си, щом свърши войната срещу Наполеон. В Блекмор Хол имаше достатъчно работа за него. Имението би могло да носи добри доходи, стига да се стопанисва със здрава ръка. И фермерите можеха да печелят, ако им се предоставеше земя. Калаените мини можеха да заработят отново... Да, чакаше го много работа!

Гостите на скуайъра си бяха тръгнали набързо за Лондон, без да дочакат погребението. За всички бе ясно какви са тези толкова неотложни задължения, с които се извиниха. Лейди Уудли също си беше заминала. Впрочем едно твърде важно за Елизия съобщение. Алекс си беше все още тук и по нищо не личеше, че се готви за пътуване.

Сутринта на погребението времето беше ясно, нямаше никакви облаци. Сега вече се беше свечерило, но небето си оставаше открито.

Жълтата луна се беше вдигнала високо и засенчваше с яркия си светлик милиардите звезди, които блещукаха като скъпоценни камъни.

„Толкова далечни и все пак толкова близки, че те привличат и мамят...“ — помисли си Елизия замечтано.

Тя се отдръпна от прозореца и се обърна — двама прислужници внесоха малка масичка и я оставиха пред камината. Тя наблюдаваше как подреждат блестящия кристал и скъпия порцелан върху дантелената покривка. В средата поставиха тънка ваза. Острите ръбове на кристала горяха в отраженията на огъня и сякаш сипеха искри около гордата червена роза.

Сърцето ѝ се разтуптя, когато видя, че слагат прибори за двама. Донесоха сребърна кофичка с лед и бутилка шампанско. Прислужникът започна да пали високите свещи бавно, като че ли извършваше някакъв ритуал.

Нима Алекс възнамерява да вечеря сам с нея, сред този романтичен декор? Елизия приседна на един стол, почувства, че краката ѝ се подкосяват. Как би могла да продължи да води борба с него? Нямаше нито сила, нито сърце за това. Не бива да се самозаблуждава. Тя просто е една страхливка! Само в самотните си нощи мечтаеше да бъде господарка на неговия дом, да ражда неговите синове...

Обичаше го прекалено много. Не би могла да понесе да седи срещу него на светлината на свещите и да знае, че той мисли за друга жена. Не! Не можеше да понася повече този ад!

— Добър вечер, милейди! — Алекс влезе с онази негова крива усмивка, която караше всеки път сърцето ѝ да се обръща. Той почисти някакво въображаемо влакнце от ръкава на черния си кадифен жакет, от ръкавите, на които се подаваха бели дантелени маншети.

„Липсва му само черна превръзка на окото, за да изглежда като същински пират!“ — помисли си неволно Елизия.

Белите му зъби блеснаха на мургавото му лице, когато съвсем спокойно и без особен интерес добави:

— Реших, че тази вечер ще предпочетете да вечеряте тук горе. Денят наистина беше много напрегнат. — Той я огледа критично. — Нужно ви е спокойствие, скъпа моя. Не изглеждате добре.

— Ами да, милорд, синините и подутините не са на мода в наши дни! — отвърна тя ядосано.

— Охо! Драго ми е да чуя, че падането не е навредило на чудесната ви находчивост и на острия ви език. Ужасно биха ми липсвали. Бях започнал вече да се страхувам, че сте ги загубили, милейди — каза той, без да сваля очи от нея.

— О, не, милорд, наистина не съм. Продължавам да пазя всичките си любими добродетели. Само че в момента не мога да ги проявя. Ще се съгласите с мене, че имам да мисля за много по-важни неща, отколкото да забавлявам Ваша Светлост с остроумия!

— Браво, браво! Бързо си възвръщате формата, скъпа! — Алекс се разсмя, като че му беше страшно забавно. Погледът му се плъзна собственически по тялото ѝ под зелената кадифена роба с твърде дълбоко деколте.

Елизия изтълкува погледа му погрешно и веднага се наежи:

— Току-що излизам от банята. Не очаквах, че ще трябва да приемам гости, преди да съм привършила с тоалета си.

— Ако питате мене, няма защо да обличате още нещо, милейди. В края на краищата аз съм ваш съпруг и съм ви виждал и по-леко облечена — заяви той дръзко, доволен от руменината, която заля лицето ѝ. — Ще хапнем ли! Страшно съм гладен тази вечер!

Елизия го изгледа подозрително, когато ѝ подаде ръка, за да я отведе до стола, след като набързо отпрати прислужниците, донесли сребърните съдове с похлупаци.

— Позволете аз да ви обслужвам, милейди — предложи Алекс любезно и ѝ поднесе чиния с желиран калкан със сметанов сос. — Мога ли да ви предложа едно парченце? — Той сложи малко риба в чинията ѝ и сръчно прибави към нея шунка в сос мадейра, зелена салата, миди, винено желе, картофи с холандски сос и раци. В затоплените сребърни съдове имаше всевъзможни лакомства.

Елизия гледаше отрупаната си чиния с невиждащи очи. Не ѝ се ядеше. Не можеше да преглътне нито хапка, докато той седеше толкова близо до нея. Досега винаги ги делеше дългата банкетна маса. Такова малко разстояние бе твърде опасно за душевното ѝ равновесие.

Алекс изобщо не се притесняваше. Елизия наблюдаваше как умело отваря мидите и изсмуква меката сочна вътрешност. Той вдигна глава и я погледна учудено:

— Не си ли гладна? Антоан е надминал себе си тази вечер! — Той облиза с върха на езика си горната си устна и избърса с елегантен

жест ъгълчетата на устата си със салфетката. — Сигурна ли си, че не ти се яде? Ето ти само едно парченце рак, опитай го! — Поднесе вилицата си под носа ѝ, за да я съблазни с аромата. — Хайде, бъди добро момиче и хапни малко!

Елизия не можа да устои на прекрасното му настроение и си взе от раците. Сама не разбра как изяде всичко, което бе сложено в чинията ѝ.

Алекс допълваше чашите със силното тъмнорвено вино. Елизия почувства, че от напрежението ѝ не остана и следа, само главата ѝ се позамая. Тя се облегна назад в стола си. Цялата стая трепкаше в розови отблясъци, огънят пращеше в камината.

Алекс ѝ подаде напълнена догоре чаша шампанско въпреки нейните протести. Мехурчетата погъделичкаха леко устните ѝ, когато отпи първата глътка.

— А сега трябва да поговорим! — обяви внезапно Алекс и резкият му глас разруши уютното мълчание.

Елизия замръзна на мястото си. Напразно се опитваше да събере някак нестройните си мисли. Ако Алекс не я бе накарал да изпие толкова вино!

— Не се мъчи, скъпа! Няма смисъл!

Тя вдигна към него замъгления си поглед.

— Да, нарочно те понапих, за да се отпуснеш най-сетне — каза той откровено, без да сваля очи от пламналото ѝ лице.

Елизия остави с трепереща ръка чашата си на масичката до кушетката.

— И защо! — попита тя вяло.

— Защото, като те стопли виното, острият бръснач на ума ти ще престане да реже наляво и надясно. Няма да можеш да избягваш въпросите ми толкова ловко, нито да се измъкваш от неудобните теми и да извърташ нещата така, че все да трябва да се оправдавам пред тебе.

Алекс се настани удобно на едно от креслата, явно се готвеше за продължителен разговор. Елизия като нищо би станала и би си тръгнала, но се съмняваше, че може да стигне сама до вратата.

— Трябва да ти се извиня — започна Алекс. — Би следвало да зная, че ти си последният човек, който ще се забърка в някакви недостойни интрижки и любовни истории. И все пак съм на мнение, че

вината за това недоразумение не е само моя. Ти не направи нищичко, за да разсееш заблуждението ми. Но да оставим миналото! Искам само да ти кажа, че съжалявам, дето се усъмних в тебе. — Той млъкна за малко, после продължи с променен глас: — Ужасно съжалявам за онова, което направих с куклата ти. Дани ми разказа какво е означавала тя за тебе. Знам, че никога няма да мога да поправа стореното, но ние можем да започнем отначало, Елизия! За първи път в живота си мога да предприема нещо сериозно и разумно и искам да го направя заедно с тебе! Искам да бъдеш до мене като моя съпруга и любима!

Мъглата в опияненото съзнание на Елизия се разсейваше все по-бързо. Тя изгледа Алекс с недоумение. На лицето ѝ бяха изписани само гняв и болка.

— Пак ли се опитваш да ме измъчваш с твоите жестоки игри? Ти не си джентълмен, Алекс! Веднъж сам ме предупреди, че не си, ала аз не приех сериозно думите ти. Ти никога не спазваш правилата на играта, нали? Все едно ти е колко ниско ще паднеш, стига да можеш да нараниш и да оскърбиш другия!...

Елизия усети, че по бузите ѝ се търкалят горещи сълзи, направи усилие и стана.

Алекс слушаше преbledнял, със свити устни избухването ѝ.

— И се осмеляваш, след като си ме напил, да седнеш и най-безочливо да ме залъгваш, че си верен и предан съпруг, докато любовницата ти те чака нетърпеливо в Лондон! Колко ноци от този нов живот ще споделим, преди да ме изоставиш и да избягаш при нея? „Тя няма да иде там, където е нежелана“, нали така каза? Или мислиш, че не зная какво говореше в библиотеката? Всичко чух! — Елизия пламтеше от ярост. Не можеше да забрави унижението, което изпита в онези мъчителни мигове.

— Мили боже! — Алекс гръмко се изсмя, смехът му засегна Елизия право в сърцето. — Да ме преследват точно тези думи! Но представлението беше чудесно, трябва да признаеш! Нали, скъпа?

— Какво искаш да кажеш? — Елизия го погледна ядосано.

— Не бих желал да те разочаровам, но съвсем не съм такъв безсъвестен подлец, за какъвто ме мислиш. Виж, може да ме наречеш проклет глупак, но не и подлец. Правил съм много глупости в живота си, с които не бих могъл да се гордея, ала никого не съм измамил. Та аз

знаех, че се криеш горе в галерията, знаех, че ходиш там, за да си сама...

Елизия го гледаше изненадано. Знаел е за нейното убежище?

— Все пак са ми известни някои неща в моя дом, макар и не много, както се разбра. Например, че ходиш в библиотеката и седиш там с часове. Чувах дори шумоленето на страниците... — Маркизът направи гримаса. — Няма да ти се разсърдя, ако не ми повярваш. Но тогава наистина бях сигурен, че си горе. Наговорих онези глупости на Мариана само защото знаех, че ще ги чуеш. Исках да те нараня, както и ти ме бе наранила, поне така мислех тогава. Да бъде проклет този мой бяс, но вярвай ми, бях луд от ревност. Мислех, че Йън е твой любовник, че и ти си като останалите жени, че и ти не заслужаваш нито доверие, нито любов. В началото ми се бе сторила толкова различна.

— Знаел си, че съм горе в галерията и си искал да слушам как се забавляваш с лейди Уудли? — попита Елизия беззвучно. Не можеше да осъзнае какво ѝ говори.

— Да, точно така. Това беше постъпка на зъл егоист, сляп от ревност, който размахва яростно тоягата, без да гледа къде удря.

— Значи не си възнамерявал да се срещаш в Лондон с нея? И изобщо не я обичаш? — Елизия едва промълви тези думи, страхуваше се, че това е някаква халюцинация, някаква жестока шега, която ѝ погажда собственото ѝ съзнание...

— Не, никога не съм я обичал! — В думите му се прокрадна горчивина, гласът му изведнъж стана дрезгав. — Как бях могъл да обичам друга жена, след като съм те държал в ръцете си и съм вкусил сладостта на устните ти?! Но смятах, че ме мразиш и че предпочиташ другиго. Как можах да тръгна да търся обяснение от Йън! Господи! Никога не съм виждал по-смаяно лице от неговото, когато го попитах има ли намерение да се ожени за тебе! Мислех, че съм те изгубил и това бе последният отчаян опит!... — В очите на Алекс лумнаха пламъци. — Питам се какво, по дяволите, си търсила с мисис Блекмор в онази пещера. Излезе, че Питър е бил твой довереник, но трябва да знаеш, че той не може да пази тайна. Просто не е в състояние да съдържа езика си, ще се пръсне, ако не разкаже на някого. — Алекс се приближи до Елизия, прострял ръце като за молитва. Заговори нежно и тихо. — Ти се изложи на опасност, защото мислеше, че се нуждаеш от

твоята помощ, въпреки че бе чула този проклет разговор в библиотеката! Защо щеше да хукнеш да ме търсиш, ако не ме обичаше? Независимо от всичко, което се случи, ти ме обичаш! Това ми даде надежда, че не съм те загубил завинаги.

Елизия усети, че в очите ѝ неудържимо напират сълзи, когато долови трепета в гласа му.

„Не може да е вярно!“ Тя поклати смутено глава. Напразно се опитваше да проумее думите му, реакциите ѝ все още бяха забавени от изпитото вино. Алекс, който наблюдаваше всяко трепване на лицето ѝ, всяко нейно движение, я разбра погрешно, простена и се отпусна в едно от тапицираните с коприна кресла, хвана тъмнокосата си глава в ръце и отчаяно се загледа в пода.

— Обичам те, Елизия! Нима това наистина няма никакво значение за теб? Държах се като глупак и страхливец. Но просто не съм на себе си, откакто те познавам. Смятах се за много хитър, че съм те прилъгал да служиш на собствените ми цели. Ти беше толкова лесна жертва! Не искам да те залъгвам, че е било любов от пръв поглед. Та аз изобщо не знаех значението на думата любов... Но те желяех така, както всеки пламенен мъж би пожелал една красива жена. Не го разбрах веднага, но когато те видях за първи път, наистина нещо в мене се промени. Чак по-късно усетих промяната. Така че междуременно използвах безогледно създалото се положение, все се оправдавах пред себе си, че това, което мога да ти предложа аз, е далеч по-добро от онова, което те очаква в Лондон... И изведнъж загубих власт над себе си! Ти бе толкова различна от другите жени, които бях срещал! Ти ме ненавиждаше, а това беше нещо ново за мен. После се улових, че постоянно мисля за теб, че копнея за теб... Опитвах се да се убедя, че това е само физическо желание, но след като те обладах, жадувах за теб повече откогато и да било. Не, не беше само тялото. Ревнувах всяка твоя мисъл, която не ми принадлежеше. Когато те видях просната там, под ония дървета в гората, имах чувството, че умирам, защото помислих, че си мъртва. В онзи миг осъзнах, че те обичам повече, отколкото съм могъл да си представя и в най-смелите си мечти.

Алекс стана, отиде до камината и се загледа в пламъците.

— Аз съм човек, изпитал всичко в този живот — отново наруши мълчанието той. — Човек, който винаги взима онова, което е пожелал.

Сега искам теб. Бих могъл да ти наложа волята си, да те принудя да живееш с мен, след като си в моя дом и тук аз съм пълновластен господар. Ти носиш моето име, а може би вече и моето дете под сърцето си. Такива връзки не се разкъсват лесно. Но аз няма да те насилвам да останеш при мене, ако пожелаеш да живееш някъде другаде. Как би ми се искало да те затворя и да те държа като пленница, за да имам време да завладея сърцето ти! Аз съм самонадеян и жесток, да не говорим за това, какъв страшен ревнивец и егоист съм. Не искам да те делия с никого! Ти си единствената жена, която някога съм обичал и продължавам да обичам... И точно когато открих това, загубих всичко! Не мога да ти причиня болка, само и само за да изпълня собствените си желания...

Алекс стоеше приведен пред камината, сякаш търсеше топлината на огъня. Единствено свитите му юмруци показваха огромното му вълнение.

Елизия го гледаше унесено. Алекс има право. Той е самонадеян, но не и жесток. Просто е свикнал всички да играят по свирката му... Той е горд и властен човек... Но тя го обича... Усмивката разля сиянието си по цялото ѝ лице, зелените ѝ очи грейнаха — и той също я обича!

Една цепеница се срути в камината, избухнаха искри, лумнаха пламъци. Този шум сякаш изтръгна Елизия от унеса ѝ. Оковите, които я притискаха, сега се разкъсаха и тя пристъпи смело към човека, когото обичаше.

Алекс усети как нежните ѝ ръце го прегърнаха през кръста и как тя се притисна към широкия му гръб. Обгръщаше го здраво, сякаш се боеше, че той може да изчезне, преди да успее да му каже колко го обича. Алекс почувства как го залива жарка топлина, но тя нямаше нищо общо с огъня в камината. Елизия потърка буза в рамото му, но той не помръдна, целия изтръпнал в очакване.

— Алекс... — Гласът ѝ звънна в ушите му. Тя се сгуши като котенце в него. — Започвам да си мисля, че тук е твърде приятно, милорд — тихо заговори тя. — Честно казано, много ми се иска да поема ролята на господарката на замъка... А как ли бих могла да поддържам острия си ум и език, ако нямам до себе си един толкова хаплив, непоносим и достоен за любов мъж?

Елизия усети как раменете му се разтресоха, чу ликуващия му смях. Той я хвана за китките, освободи се от прегръдката ѝ, за да може да се обърне с лице към нея. Ръцете му я притеглиха властно и той я притисна към гърдите си.

— О, милейди! Наистина нямате равна на себе си! — В смеха му трепкаше възхищение. — Нали си чувала за прословутия късмет на Тревейнови? Разправят, че съм сключил договор с дявола. А сега вече приказките няма да имат край! Само като видят каква зеленоока вещица съм си взел. Но внимавай! — Той вдигна шеговито пръст, да я предупреди. — Само аз ще опитомя тази вещица, за да пия от сладките ѝ целувки. А дечицата ни сигурно ще бъдат с рога и опашки, но това няма никакво значение.

Алекс я притисна още по-силно към себе си.

— Нека да го чуя пак, мила! Кажете ми, че ме обичаш! — шепнеше той, като хапеше нежно ушенцето ѝ. — Мисля, че никога няма да се наситя да го чувам.

— А не бихте ли предпочели да ви покажа колко ви обичам? — запита Елизия с най-невинно изражение. — Но ако предпочитате само да ви кажа, ще го направя, милорд!

Алекс се засмя, в златните очи пламтеше желание.

— Играете си с чувствата ми, милейди! Не отговарям за последиците! Не ще е лесно да утолите жаждата ми!

Устните му задушиха отговора ѝ. Те се плъзнаха по нежното ѝ лице и отново легнаха като печат на устата ѝ. Елизия го прегърна и се остави трепетно на ръцете му, които притискаха жадно тялото ѝ.

Алекс откъсна устни от устата ѝ и я изгледа с примижали очи, потъмнели от страстно желание.

— Е, милейди? Висока ли ви се струва цената? — запита той с усмивка на Мефистофел.

— Цената никога не е твърде висока, когато получаваш нещо наистина ценно! — отвърна Елизия и в грейналите зелени очи той прочете поканата, която очакваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.